

Màu Hoa Hạnh Phúc

Hoàng Thu Dung

Buổi sáng trời còn đầy hơi sương. Thành phố như còn mơ màng ngủ, sau một đêm chìm trong tĩnh lặng. Ở xứ sở sương mù này, không khí luôn bàng bạc vẻ hư thực, như một cô thiếu nữ dịu dàng trầm lặng. Con đường trước trường đại học vắng ngắt. Thỉnh thoảng vài sinh viên đi bộ tới trường. Rồi khuất bóng giữa đồi thông cao khuất tầm mắt.

Đối diện với trường là quán café rất vắng người. Trong quán hầu như chỉ có một thanh niên ngồi ở bàn sát tường. Trầm ngâm nhìn ra ngoài. Anh có dáng cao dong dỏng, phong cách toát lên vẻ nghệ sĩ, nhưng cách ăn mặc và cử chỉ thì nghiêm trang pha vẻ đạo mạo. Trước mặt anh là ly café đã nguội. Khói thuốc lảng đã hoà vào hơi sương như không bay lên nổi.

Chợt từ ngoài cửa, một nhóm ba cô gái đi vào. Chưa thấy mặt đã nghe tiếng cười trong trẻo vọng tới. Rồi các cô ủa vào tìm một bàn trống. Ai cũng giành ngồi phía trong để chống cái lạnh. Và có năm phút sau ba cô mới ổn định được chỗ ngồi.

Cô phục vụ đi về phía bàn:

- Máy em gọi gì?

Hồng Thảo nhanh nhẩu:

- Cho một café phin, pha ít café và đường nhiều nhen chị.

Cô nàng đưa mắt qua Anh Thư:

- Gọi đi mi.

Anh Thư ngược lên nhìn chị ta:

- Ở đây có nước gì hả chị?

Cô phục vụ nói một hơi:

- Café, cam, chanh, sữa đậu, nước ngọt...

Anh Thư làm ra vẻ nghe, rồi ngắt lời:

- Khoan khoan, chị lui về trước ba thứ đi, nước ngọt rồi thứ gì nữa:

Hồng Thảo và Ngọc Chi tùm tùm cười, nhưng cô phục vụ không hiểu, cô ta lắc đầu:

- Chị nói một hơi chứ chị đâu nhớ thứ tự, em uống gì gọi đi.

Anh Thư vẫn làm ra vẻ nghiêm trang:

- Chị cố nhớ lại xem, trước nước ngọt là gì, em muốn gọi cái đó đó.

- Quả thật là chị không nhớ, thôi để chị nói lại nhen.

Anh Thư lắc đầu:

- Thôi phiền lắm ạ, thế ở đây có soda chanh không chị?

- Có chứ.

- Vậy có trà sữa không?

- Ờ... cũng có.

- Thế có café trứng không?

- Món đó lạ quá chị không biết.

Hồng Thảo và Ngọc Chi cười đỏ cả mặt, nhưng Anh Thư thì tỉnh bơ. Vẻ mặt vẫn rất hết sức nghiêm trọng:

- Em xem phim thấy người ta có làm món đó, chị không biết hả, tiếc quá hé, thế có sữa cao không ạ.

- Có chứ, em uống cao nhé.

- Thôi, vậy chị cho em ly trà đá đi.

Hồng Thảo và Ngọc Chi cười khúc khích. Cô phục vụ có vẻ bị hẫng, nhưng cũng gật đầu dễ dãi. Ngọc Chi vội lên tiếng:

- Nó đùa đó chị, đừng có tin nó.

Cô phục vụ quay qua Anh Thư:

- Vậy em muốn uống gì?

Anh Thư vẫn nghiêm chỉnh:

- Chị vui lòng làm dùm em soda chanh, cảm ơn chị nghe.

Hai cô nàng kia đập tay Anh Thư cái chát . Và vẫn không ngưng được cười . Cô phục vụ bỏ đi với vẻ cau có, nhưng rồi tự nhiên phì cười một mình.

Bên bàn, Hồng Thảo đập tay lên vai Anh Thư:

- Lạnh gần chết, uống thứ đó cho rét lên hả, ngừng vừa thôi chứ.
- Trời lạnh mà uống đồ nóng thì đầu có khác người, mi có biết muốn làm vĩ nhân thì trước tiên phải làm chuyện không giống ai không ?
- Nhưng vì để trở thành vĩ nhân mà bị cảm thì ta thích làm người thường hơn.
- Cái đó gọi là dị nhân chứ không phải là vĩ, làm người thường đi thôi.

Chợt nhớ ra, Anh Thư quay qua Ngọc Chi:

- Mi chưa gọi nước hả Chi ?

Hai cô nàng kia cũng nhớ ra. Hồng Thảo lại bật cười:

- Mi quay người ta như chong chóng, làm người ta quên cả đầu đuôi, lát nữa lấy soda của mi cho nó đi.
- Vậy còn ta ?
- Cho nhịn.

Anh Thư hình mũi:

- Cũng được, cho con Chi ly của ta, ta lấy café của mi, còn mi thì gọi củ cải mà ăn.

Ngọc Chi thì cười ré lên, còn Hồng Thảo thì tỉnh bơ:

- Chỉ sợ Ở đây không có thôi, còn có thì ta ăn mấy giò cũng được.
- Nói thì nhớ đấy, lát nữa ta ghé chợ mua cho mi hai giò củ cải, tha hồ ăn, ăn xong rồi chạy tuốt vô rừng luôn.

Hồng Thảo định trả lời thì cô phục vụ mang nước ra . Chị ta đặt lên bàn hai ly café và một soda theo yêu cầu của Anh Thư . Cả ba nhìn xuống bàn . Rồi tự nhiên phá lên cười.

Chuyện cho Hồng Thảo ăn củ cải tạm gác qua một bên. Vì cả ba đã chuyển sự chú ý qua bàn bên kia. Mà người phát hiện đầu tiên là Anh Thư.

Cô nhìn nhân vật ngồi một mình với vẻ tò mò . Rồi ánh lửa tinh nghịch lóe lên trong mắt . Cô nghiêng đầu qua Hồng Thảo:

- Một nhân vật cô đơn. Tại sao ông ta ngồi một mình ? Coi chừng đó là thích khách.

Hai cô nàng kia đồng loạt quay qua nhìn . Rồi chụm đầu vào nhau, bắt đầu bàn tán:

- Không phải là sinh viên, sinh viên không ăn mặc tề chỉnh như vậy, nhất là không mang giày kiểu đó.
- Vậy thì là giảng viên.
- Cũng không phải là thầy, thầy thì không trẻ như vậy.
- Hay là đi tìm bạn.
- Bạn thì vào thẳng lớp gọi . Việc gì ngồi đây.
- Hoặc là một nhân vật quan trọng đến kiểm tra trường.
- Nếu là nhân vật quan trọng thì phải vào văn phòng, và được tiếp đón đàng hoàng, chứ không phải ngồi một mình.

Suy đoán mãi không ra, cuối cùng Anh Thư phán cho một câu:

- Vậy thì phải hỏi, xem ông ta vào đây làm gì.

Hồng Thảo tán thành:

- Đúng, phải hỏi thẳng.

Anh Thư lại đổi ý:

- Nhưng như vậy thì hơi bị vô duyên.

Ngọc Chi đồng ý:

- Đúng, hơi bị vô duyên, lấy quyền gì mà hỏi người ta.

Anh Thư héch mặt lên:

- Quyền của người tò mò, thích thì hỏi.

Hồng Thảo nhăn mũi:

- Nói xuôi cũng mi, nói ngược cũng mi, mệt quá.
- Tại ta đổi ý . Ai biểu hấn làm ta tò mò . Bây giờ cử sứ thần qua ngoại giao với hấn, và hỏi cho được xem hấn có phải là thích khách không.

Hồng Thảo và Ngọc Chi nói đồng loạt:

- Mi đi.

Anh Thư nghinh nghinh:

- Tại sao ta phải đi?

- Tại mi là người đầu tiên phát hiện ra thích khách.
- Vớ vẩn, bây giờ ta đôi ý rồi, không hỏi han gì hết.
- Chứ không phải nhát, hứ, thỏ.

Anh Thư nóng mũi:

- Mi không phải thỏ thì qua mà hỏi đi.

Hồng Thảo nói khích:

- Mi chỉ giỏi hù sau lưng người ta, chứ lá gan thì chỉ bằng con nhái bén.

Ngọc Chi cũng hoa. theo:

- Mi mà dám qua đó hỏi, con Thảo sẽ viết bài cho mi đúng một tuần, còn ta thì đưa đón mi tới trường cũng đúng một tuần luôn.

Nhớ ra, cô nói thêm:

- Và con Thảo sẽ đồng ý để mi gọi nó là con thỏ.
- Nó không đồng ý thì ta cũng đã gọi rồi.
- Nhưng nó còn phản đối, mi ra quân chặn này thì nó sẽ không còn phản đối nữa.
- Và mi cũng để ta gọi mi là con thỏ.
- OK.

- Nói thì nhớ lấy, xem ta nè.

Nói xong Anh Thư cầm ly nước đứng dậy. Và trước cái nhìn tinh quái của hai cô nàng, cô cũng cảm đi thẳng qua bàn bên kia.

Người thanh niên này giờ đã nghe hết. Nên khi thấy Anh Thư bước qua, anh không có vẻ gì bị bất ngờ. Chỉ điềm tĩnh nhìn như chờ cô sẽ giờ trò gì.

Anh Thư đặt ly nước xuống bàn. Rồi nói hết sức lễ phép:

- Dạ, em rất thích ngồi ở đây cho ấm, cho em ngồi đây được không ạ?
- Cứ tự nhiên.
- Cảm ơn ông.

Tiếng "ông" của cô làm hai cô nàng ngồi bàn bên kia cười phá lên. Người thanh niên cũng mỉm cười. Nhưng vẫn tiếp tục im lặng.

Anh Thư ngồi không đầy một giây đã bắt đầu vội vãnh:

- Ngồi bên đây vẫn còn lạnh, đổi chỗ cho em ông nhé.
- Cũng được.

Nói rồi anh đứng lên, cầm quyển sách bước qua nhường chỗ cho Anh Thư. Và trong khi anh đứng dậy, Anh Thư tranh thủ nhìn qua bàn bên kia, nháy mắt với Hồng Thảo như bảo "thấy chưa".

Cô không biết là anh thấy cử chỉ đó. Nhưng vẫn làm như không biết. Và tiếp tục im lặng xem cô ta sẽ làm gì tiếp.

Anh Thư chột nhìn xuống ly café trước mặt anh, rồi mở lớn mắt như mới thấy nó lần đầu:

- Cho em xin hai muỗng café được không ạ?
- Cứ lấy bao nhiêu tùy thích.
- Em cảm ơn ạ. Vậy em lấy hết nha.

Nói xong cô kéo ly về phía mình. Đồng thời đẩy ly soda của mình qua phía anh:

- Lấy thế này em á này quá, vậy em đèn ly này cho ông đây, ông uống đi.
- Cảm ơn, nhưng tôi không uống nữa, cứ tự nhiên.
- Không, ông phải uống đi thôi, không thôi bạn em bảo em ăn hiếp người lớn đây.

Phía bên bàn kia, Ngọc Chi suýt bị sặc vì cười. Cô đặt vội ly xuống. Người thanh niên liếc nhìn cô một cái. Nhưng không cười. Chỉ tiếp tục im lặng nhìn cô nàng ngồi trước mặt.

Cử chỉ hiền lành của anh làm Anh Thư khoái lắm. Cô quay qua hình mũi mới Hồng Thảo như bảo "hắn nhát giống mi đây thỏ".

Rồi cô quay lại, ngồi thẳng lưng lên, giọng bắt đầu thay đổi:

- Anh có biết tôi qua đây làm gì không?

Giọng anh ta lễ phép một cách cố ý:

- Dạ không.

Cách trả lời đó làm Anh Thư khoái chí lắm. Cô thừa thắng xông lên:

- Anh có biết là anh không giống sinh viên trong trường không?
- Vậy hả cô?

- Tất nhiên rồi, vì không giống nên tôi mới hỏi . Anh vô đây chi vậy ?
- Tôi muốn uống café.
- Uống café thì ra mấy quán ngoài đường, sao vô trường tui?
- Dạ, vì tôi nghĩ café ở đây ngon hơn.

Cách trả lời hoàn hảo quá làm Anh Thư hơi ngắc ngứ . Nhưng vẫn cố tìm cách bắt bẻ:

- Sao không rủ bạn mà đi có một mình vậy ? Muốn dò thám trường tui hả ?
- Dạ đâu có.
- Nói kiểu này là muốn dò thám rồi, đúng là thích khách rồi.
- Không phải là thích khách, tôi chờ người quen đây.

Lại không có gì để bắt bẻ . Anh Thư bèn chuyển qua chuyện khác:

- Bộ khi dễ tui lắm hả ?
- Không dám.
- Vậy sao không hỏi tên tui ?
- Cô tên gì vậy ?
- Đợi nhắc mới hỏi . Rõ ràng là khi dễ tui rồi.

Người thanh niên vẫn một mực hòa nhã:

- Không dám.

Anh Thư hắng giọng:

- Nếu muốn chứng tỏ không khi dễ thì phải theo điều kiện của tui.
- Cô muốn tôi làm gì ?

Anh Thư nháy mắt về phía Hồng Thảo . Rồi hắng giọng:

- Bạn tui thích ăn chè lắm, mà bây giờ cũng đang có giờ trống, mà quán chè thì cũng gần đây, ra cổng thì tới ngay.
- Vậy à!
- Vậy có biết cần phải làm gì chưa ?
- Phải mời các cô đi ăn chè.
- Ý tui là vậy đó.
- Rất sẵn sàng.

Anh nhìn đồng hồ . Rồi nhìn Anh Thư, giọng vẫn hòa nhã:

- Nhưng bây giờ tôi chỉ còn rảnh mười phút, ra quán chè sẽ không kịp, hẹn các cô ngày mai nhé.
- Hừ, rõ ràng là muốn trốn.
- Tôi sẽ không trốn đâu.
- Ngày mai chắc gì anh đến đây nữa, làm sao mà biết anh ở đâu chứ.
- Chắc chắn chúng ta sẽ gặp nhau thường đây.
- Gặp ở đâu?
- Các cô cứ đến trường thì sẽ gặp ngay.

Anh Thư suy nghĩ một chút . Rồi hắng giọng:

- Có chắc không đây ?
- Chắc chắn như thế.
- Được, lần này thì tui tạm tin, nhưng nếu cho bọn tui leo cây thì đừng có đến trường tui đây . Có biết bọn tui học trường này không?
- Chắc là năm thứ nhất hoặc năm thứ hai.
- Sao biết hay vậy ?
- Nhìn mặt nên đoán.

Anh Thư nhăn nhăn mũi:

- Hừ, bộ nhìn tui con nít lắm hả ?

Người thanh niên chưa kịp trả lời thì Hồng Thảo và Ngọc Chi đã bước qua kéo tay Anh Thư:

- Con khi, ăn hiếp người lớn vừa thôi.

Ngọc Chi quay qua người thanh niên:

- Anh đừng có chấp nó nghe, nhỏ này không phân biệt lạ quen gì hết, đừng để ý nhé.

Hồng Thảo cũng gật đầu:

- Xin lỗi anh nghe.

Rồi hai cô kéo Anh Thư đi. Ra khỏi căn tin Anh Thư cự nự:

- Ta nói chưa hết, tự nhiên kéo đi à, chưa biết tên ông chứ bộ.

- Mi nói kiểu đó tới tới cũng chưa xong, không cần để mi ăn hiếp người ta hả ?

Chợt nhớ ra, Anh Thư hí hửng:

- Bây giờ mi phải chép bài cho ta đúng một tuần, còn mi thì đến đón ta đi học suốt tuần, nhớ chưa ?

Hồng Thảo và Ngọc Chi hơi khựng lại. Lúc này hai cô chỉ thách, ai ngờ Anh Thư lại làm thật như vậy.

Nghĩ tới chuyện chép bài suốt cả tuần, Hồng Thảo ngán vô cùng. Nhưng lỡ nổ nên cô nằng nằng đành ngậm miệng làm thinh.

Anh Thư nhéo tay cô nằng mỘt cái:

- Sao không trả lời ?

- Thì im lặng là đồng ý rồi.

Anh Thư khoái chí cười hí hửng. Hôm nay vừa ăn hiếp được người lạ, vừa được người chép bài cho, thế mới là tuyệt chứ.

Ngọc Chi chợt lên tiếng:

- Nó chép bài cho mi, vậy vô lớp mi làm gì, Thư ?

Hồng Thảo nói hốt :

- Ngủ chứ còn làm gì nữa, nó không ngủ thì ai ngủ thế cho.

Anh Thư cười khi:

- Ngủ đâu mà ngủ dữ vậy, ta chanh thủ nhắm mắt một tí chứ bộ.

Hồng Thảo và Ngọc Chi biết có nói cũng không qua khỏi cái miệng của Anh Thư. Trong lớp, con nhỏ là chúa ngủ gục. Không hiểu tại sao nó có thể ngủ bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu như thế. Đây đâu phải là lần đầu bị chọc. Nhưng cô nằng cũng tỉnh bơ nên cả hai đâm ra cụt hứng.

Ba nằng vào lớp. Vì mới thi học kỳ xong nên ai cũng có tâm trạng nghỉ ngơi. Nhất là hôm nay cô ngôn ngữ nghỉ hai tiết. Không chơi thì biết làm gì. Nhưng ra khỏi lớp xuống căn tin thì chỉ có nhóm Anh Thư mà thôi.

Cả lớp đang ồn như cái chợ bồng im bật khi có thầy bước vào lớp. Tất cả đứng dậy. Ai cũng thần nhiên pha chút tò mò. Chỉ có ba nằng là tròn xoe mắt kinh dị, khi thầy chính là người thanh niên ngoài quán. Cái người bị cô hoạch hoạc lúc này. Cô và Hồng Thảo, Ngọc Chi đưa mắt nhìn nhau. Ngọc Chi nói nhỏ:

- Chết mà y rồi.

Anh Thư không cần phải bị hù. Cô rên rỉ thẳm trong bụng. Phen này thì chết thật chứ không phải đùa nữa rồi.

Trên bực, thầy đứng im khá lâu như quan sát lớp. Rồi khoát tay:

- Các anh chị ngồi xuống.

Đội lớp ổn định xong, thầy nói như giới thiệu:

- Bắt đầu học kì này, tôi sẽ phụ trách môn lý luận. Tôi có xem qua bài thi của các anh chị, và rất hài lòng về kết quả mà các anh chị đạt được. Điều đó chứng tỏ là môn lý luận không phải là môn quá khó đối với lớp.

Thầy im lặng một lát, tranh thủ lúc đó, các cô nằng bàn cuối lớp nhao nhao:

- Thầy tên gì hả thầy ? Giới thiệu đi thầy.

- Cám ơn các anh chị đã nhắc tôi chuyện tối thiểu đó.

Nói xong, thầy đi về phía bảng, viết gọn một chữ "Khương". Rồi nói vắn tắt :

- Đó là tên tôi.

Dưới lớp bắt đầu lao xao lên:

- Tên thầy đẹp quá. Sao thầy không giới thiệu họ hả thầy ?

Thầy Khương mỉm cười:

- Các anh chị chỉ cần biết tên thôi, không ai gọi cả họ để giao tiếp nhau, cho nên viết chừng này thôi nhé.

- Sao thầy viết tiết kiệm với tụi em thế.

Thầy Khương khoát tay chặn lại:

- Còn một điều tôi muốn thông báo. Bắt đầu học kỳ này, tôi sẽ thay cô Minh chủ nhiệm lớp anh chị, vì cô ấy phải nghỉ hộ sản.

Thầy chưa nói hết ý, cả lớp đã vỗ tay rần rộ lên. Vui như điên. Nhất là bên nữ.

Ai cũng thích điều đó mà không biết tại sao . Khi thầy bước vào lớp thì cả lớp đã có cảm tình với thầy . Có cảm tình vì ngoại hình dễ mến . Vì cách nói chuyện trầm tĩnh rất dễ gần gũi . Vậy nên chẳng cần biết thầy khó hay dễ, tất cả đều lập tức thích thầy . Một người như vậy chắc chắn sẽ không khó chịu rồi.

Thấy cả lớp cứ ồn nháo nhào, thầy Khương vội lên tiếng:

- Chúng ta bắt đầu học nhé, như tôi đã nói, tôi rất hài lòng vì kết quả thi của các anh chị . Điều đó chứng tỏ môn lý luận không phải là khó khăn đối với anh chị.

Các cô nàng ngồi phía dưới nhao nhao lên :

- Nói vậy chứ môn đó khó học lắm thầy, tụi em học khổ lắm đó thầy.

- Nhưng nếu thầy dạy thì tụi em sẽ thích lắm ạ.

- Thầy dạy một tuần hai mươi tiết cũng được ạ, tụi em không ngại đâu thầy.

Thầy Khương giơ tay lên như chặn lại:

- Tôi rất mừng khi các anh chị có cảm tình với môn học này . Tuy nhiên, tôi biết nó cũng hơi khô khan đối với anh chị, vì vậy, tôi sẽ cố gắng giảng thế nào để bài học được sinh động hơn.

Tự nhiên phía dưới vỗ tay ào ào lên. Chủ yếu là các cô gái . Còn bên nam chỉ mỉm cười.

Thật ra thầy Khương đâu có nói gì đặc biệt . Nhưng từ lúc thầy bước vào lớp . Đám con gái cứ nhón nhào hẳn lên . Ai cũng muốn mình được thầy chú ý tới . Cứ thế mạnh ai nấy gào . Làm lớp ồn như cái chợ.

Nãy giờ Anh Thư ngồi im thin thít . Bình thường, những lúc thế này cô làm gì mà ngồi ngoan như thế .

Nhưng bây giờ hồn vía bay tận lên mây xanh . Đầu óc nào mà luyện thuyên chích chèo.

Ngọc Chi chợt huých tay cô:

- Ờ, mi có dám đề nghị thầy cho tụi mình nghỉ tiết đầu không ?

- Nghĩ hồi nãy rồi, bây giờ ngồi học chứ nghĩ gì nữa.

- Chờ chờ, ngoan dữ, Anh Thư ham học . Trời sập mất thôi.

Hồng Thảo quay qua cười tinh quái:

- Mi dám đề nghị thầy hát. Ta chép bài giùm cho mi suốt một tháng. Tha hồ ma ngủ.

Ngọc Chi để thêm:

- Ngày nào cũng mua sôcôla cho người nữa. Ăn mệt nghỉ.

- Ta hết thích sôcôla rồi. Ăn nhiều chi cho ú.

Ngọc Chi bĩu môi:

- Chứ không phải mi không dám.

- Im đi con chí.

Hồng Thảo cũng khích thêm:

-Lúc nãy thấy mi dám chọc người lạ. Tưởng anh hùng lắm, hóa ra lá gan cũng bằng con nhái.

- Im đi con thỏ.

Ngọc Chi nghiêng qua Hồng Thảo:

- Nó chỉ dám chọc người lạ thôi. Chứ đụng tới thầy giống như con cù lân. Chọc được thầy mới ngon chứ.

- Vớ vẩn. Mi có gan thì chọc đi.

- Đề nghị thầy hát đầu phải là chọc. Yêu cầu đấy chứ.

Anh Thư nguẩy đầu đi chỗ khác, không thèm trả lời. Trời ạ, đến nước này mà còn đòi nghỉ, ngông vừa

thôi:

- Các chị có đề nghị gì cứ nói. Không nên nói chuyện riêng trong giờ học.

Anh Thư ngồi thẳng người lên, mắt chớp lia lịa. Chắc chắn cô đã bị thầy chiếu tướng. Bảo đảm từ giờ tới cuối năm, bàn này sẽ bị quay như đế, mà cô có giỏi môn lý luận khô như ngói ấy đâu.

Thấy các cô im như ngói, thầy Khương nhắc lại:

- Thế nào? Tôi nghĩ các chị có yêu cầu nào đó. Cứ mạnh dạn phát biểu.

Cả lớp đổ dồn mắt về bàn nhì. Cả thầy Khương cũng nhìn. Hồng Thảo bối rối dừng dậy.

- Thưa thầy, Anh Thư có đề nghị thầy cho nghỉ giờ đầu để làm quen ạ.

- Ta có đề nghị hồi nào đâu con khi.

Thấy thầy Khương mỉm cười. Ngọc Chi bạo dạn nói thêm:

- Nó còn đề nghị thầy hát một bài làm quen ạ.

- Đề nghị rất chí lý, thầy cho tụi em nghỉ tiết đầu đi thầy.

- Hát nữa thầy. Nhìn thầy là tụi em biết thầy hát hay rồi. Tặng tụi em một bài đi thầy.

Thế là cả lớp đồng loạt vỗ tay. Ôn đến nỗi thầy Khương phải nhìn ra ngoài.

- Các anh chị đừng làm ồn như vậy. Ảnh hưởng đến hai lớp kế bên đây.

- Sợ Ôn thì thầy hát đi thầy.

Thầy Khương hình như đã quen bị yêu cầu như thế, nên có cách né tránh rất tài tình:

- Tôi sẽ làm theo yêu cầu của các anh chị, với điều kiện phải làm theo yêu cầu của tôi.

Lập tức không khí lắng hẳn đi, có thể yên tâm là lớp bên cạnh không bị ảnh hưởng. Chỉ có bàn cuối là tò mò:

- Yêu cầu gì vậy thầy.

- Đừng khó quá thầy nhé.

- dễ dễ thôi nha thầy

Thầy Khương chỉ chờ cả lớp yên lặng hết mới nói. Giọng từ tốn:

- Tôi rất thích bài "the cup of life", nếu anh chị nào biểu diễn, tôi tặng cả lớp một tiết nghỉ.

- Hả?

Có ai đó kêu lên một tiếng rồi im bặt. Gì chứ hát nhạc ngoại thì lớp chịu thua, biểu diễn lại càng không. Phá thì dễ hơn hát. Thầy yêu cầu như vậy thì phải học thôi.

Thầy Khương nhìn vẻ tiu ngưu của lớp. Mỉm cười yên tâm mình sẽ không bị quấy tiếp. Thầy khoát tay:

- Các anh chị không thực hiện được rồi. Rất tiếc, vậy chúng ta học tiếp nhé.

Thầy quay lên bàn. Cầm phấn đi về phía bảng. cả lớp cũng ỉu xiu lấy tập ra. Bỗng Anh Thư đứng lên nói một cách tự tin:

- Đừng học thầy ạ. Em sẽ hát.

- Cái gì?

Cả lớp ồ lên ngạc nhiên rồi vỗ tay tán thưởng. Thầy Khương cũng quay đầu nhìn lại. Thấy Anh Thư đứng đó với vẻ quyết tâm, thầy gật đầu:

- Vậy thì mời chị.

Hồng Thảo và Ngọc Chi cười khoái trá:

- Có thể chứ, tao biết mày gan góc lắm mà.

Giọng Anh Thư hơi run:

- Tất nhiên rồi.

Rồi cô đứng ra khỏi bàn, bước đến giữa lớp. Thầy Khương nhìn vẻ hơi run của cô, cười khuyến khích:

- Không có gì phải sợ cả, rất hoan nghênh tinh thần văn nghệ của chị.

Anh Thư đứng một lúc cho bớt run, rồi hỏi:

- Thưa thầy, em hát xong rồi thầy có hát không?

Thầy Khương lấp lửng:

- Trong lúc chị hát thì tôi sẽ xem xét lời đề nghị này.

- Thầy không được gạt lớp em đấy nhé.

Thầy Khương nhướng mắt:

- Tôi có vẻ là người lường gạt lắm sao?

- Thưa thầy em xin hát bài thầy yêu cầu ạ.

- Mời chị.

Cả lớp vỗ tay rầm rộ khuyến khích Anh Thư. Làm cô cũng bớt run và bắt đầu hát

Công nhận Anh Thư hát hay Ban đầu thì còn run nên đứng yên. Nhưng đến nửa bài thì máu văn nghệ bắt đầu nổi lên. Làm cô ngửa tay ngửa chân, vừa hát vừa nhảy không thua gì ca sĩ chuyên nghiệp.

Cả lớp vỗ tay vỗ bàn như đám giãc. Nhưng thầy Khương không có vẻ gì là phản đối. Thầy đứng khoanh tay bên cửa sổ, quan sát Anh Thư, thỉnh thoảng lại mỉm cười thông cảm nhìn lớp. Chính thầy cũng ngạc nhiên về khả năng văn nghệ của Anh Thư.

Anh Thư hát xong, thầy đi về phía cô:

- Chị hát hay lắm, nếu đây là phần thi thì tôi sẽ tặng 9 điểm.

Cả lớp cười rần rần:

- Hay như vậy mà thầy cho có 9 điểm. Thầy hà tiện quá.

Thầy Khương cười từ tốn:

- Trong nghệ thuật không có gì là tuyệt đối cả. Đây là lần đầu tiên tôi cho sinh viên điểm 9 đấy.

Phía dưới lại ồ lên:

- Trời ơi, nếu thầy mà chấm điểm thi chắc tụi em chết quá.

Hồng Thảo nói nhỏ:

- Sao nhìn thầy hào hoa mà thầy lại keo kiệt thế.

Đáp lại những tiếng chỉ choé đó, thầy Khương chỉ cười chứ không đáp. Hình như cố lờ đi vụ hát. Nhưng lớp không dễ dàng bỏ quên, sau khi phàn nàn chuyện thi cử, lớp quay sang nhớ vụ thầy hát. Và lại ồn lên.

- Lúc nãy thầy nói ai làm nổi yêu cầu của thầy thì thầy hát. Anh Thư nó làm được rồi đó thầy.

- Đúng đúng, thầy phải hát, thầy phải giữ lời hứa.

Thầy Khương né tránh một cách khéo léo:

- Các anh chị làm tôi nhớ đến một gia đình ở gần nhà tôi trong không khí này.

Cả lớp yên lặng nghe thầy nói. Không ai hiểu gì nên đều im lặng tò mò ngồi nghe. Thầy Khương chờ không khí yên lặng rồi mới nói :

- Khu tôi ở rất yên tĩnh, nên nhà nào có chuyện là nhà bên cạnh đều biết.

Phía dưới ngồi yên ngơ ngác.

Hồng Thảo quay sang Anh Thư:

- Thầy nói chuyện gì vậy mi?

- Ta cũng không hiểu. Ngồi nghe đi rồi biết.

Đứng trên bục giảng, thầy Khương nói như giảng bài:

- Mấy hôm nay tôi rất nhức đầu, vì về phải nghe bà hàng xóm bên cạnh hát karaoke Còn anh chồng thì cứ ra ban công đứng. Ban đầu tôi thấy bất thường, vì tôi không tin anh ta lại ra ban công ngắm cảnh trong lúc trời lạnh cóng như thế.

Ở dưới vang lên tiếng thắc mắc:

- Sao thầy không hát mà nói chuyện gì vậy thầy ?

Thầy Khương khoát tay rồi nói tiếp:

-Hôm qua tôi ra hỏi thì thấy anh ta nói lá mỗi lần bà vợ hát, anh ta phải ra ngoài, chứ không sợ hàng xóm tưởng anh ta đánh vợ.

Cả lớp ngó ra một lúc, rồi ai nấy hiểu ra cười nghiêng ngả. Chỉ có thầy Khương là không cười.

Đợi tiếng cười lắng nhỏ dần, thầy Khương nói tiếp:

- Tôi cũng vậy, tôi không muốn các anh chị phải ra khỏi lớp vào lúc này.

Cả lớp lại bò ra cười. Càng nghĩ càng thấy mắc cười. Vậy có thể hiểu đó là cách từ chối khéo của thầy. Nhưng các cô nàng trong lớp chưa chịu thua:

- Thầy mà hát dở, tui em không tin đâu.

- Thầy hát đại đi thầy, hát dở cũng không sao.

Thầy Khương lắc đầu:

- Tôi không muốn lát nữa lên khoa, đồng nghiệp lại hỏi: Sao mới buổi đầu mà thầy đã khùng bỏ tinh thần sinh viên thì tôi không biết trả lời sao.

Và thầy ngừng lại, nhìn cả lớp cười:

- Cho nên để tránh câu trả lời đó. Tôi phải cho các anh chị học tiếp mới được.

Dưới lớp, những tiếng phản đối lại vang lên:

- Thôi thầy, cho nghỉ tiếp đi.

- Thầy hứa cho nghỉ rồi mà thầy.

- Chưa hết tiết mà thầy.

Trên bảng, thầy Khương im lặng viết bài, như không chế cả lớp bằng thái độ rất cứng.

Cuối cùng thì tiếng chí chóc cũng rời dần. Chỉ còn tiếng mở tập sột soạt .Kèm theo những tiếng thở dài sườn sượt.

Hồng Thảo cầm đầu viết bài cho hai tập. Bên cạnh cô, Anh Thư chống cằm mơ màng nhìn ra cửa sổ. Không hiểu sao hôm nay, khi nhìn đôi thông ngoài khung cửa sổ, cô thấy một nỗi bức xúc dào dạt. Trên bục giảng, hình dáng rất nghệ sĩ của thầy Khương đứng giảng bài, làm cô xôn xao khó tả. Một thứ cảm xúc mà lần đầu tiên cô vấp phải ở chính thầy của mình.

Anh Thư khẽ thở dài . Những lúc thế này cô thường giải tỏa cả xúc của mình bằng thơ . Quên mất đây là giờ học, cô lôi quyển tập ra, xé bừa một trang. Rồi viết một mạch:

Tôi có những ngày buồn

Mê man

Tóc xõa một mình ngồi hát ca

Tay buông xuôi the niềm tuyệt vọng

Giấc mơ nào đành gởi gió bay xa

Có gì trong tôi đã vỡ từ hôm qua
Giữa đường về buồn như muốn khóc

Một ngôi sao đi lạc cuối trời

Im lặng quá tiếng ai đang gọi

Không - chỉ tiếng lòng tôi gọi - thể thôi

Trong khi Anh Thư cầm cúi viết, thầy Khương đi xuống cạnh cô, và cúi xuống nhìn tờ giấy . Một lát sau thầy lên tiếng :

- Chị Thư không viết bài à ?

Anh Thư giật bắn mình ngược lên. Bối rối dần tay lên giấy như muốn giấu . Cô hơi xấu hổ khi thấy cả lớp đều nhìn về phía mình. Về dạn dĩ hằng ngày biến mất. Và cô đỏ mặt khi thấy mình trở thành nhân vật nổi đến những hai lần. Mà lần này thì hết sức kỳ cục.

Thầy Khương nói thản nhiên:

- Sao chị không viết bài ?

Hồng Thảo buột miệng:

- Dạ , tại em thua cuộc.

Thầy Khương nhướng mắt:

- Thua cuộc ? Tôi có thể biết các chị đã đặt cuộc gì không?

Anh Thư luôn tay bấm Hồng Thảo một cái . Cô nàng nín thinh không dám trả lời . Thầy Khương bèn quay qua Ngọc Chi:

- Chị có thể cho tôi biết không ?

Ngọc Chi liếm môi khó xử . Cô định trả lời không biết .Nhưng cái nhìn nghiêm nghị của thầy Khương làm cô bị trấn áp. Cô nói một cách khó khăn:

- Dạ, lúc này... tụi em... thách nhỏ Thư chọc thầy, Thảo nó thua cuộc ạ.

Cả lớp vỡ ra cười . Thầy Khương có vẻ kinh ngạc thật sự . Thầy không ngăn được cái nhướng mắt khi nhìn Anh Thư . Rồi điềm đạm :

- Chị hãy tự viết bài vào tập . Còn bài thơ này tôi sẽ tạm giữ.

Nói xong, thầy cúi xuống cầm tờ giấy đi lên bảng. Anh Thư quay qua Ngọc Chi ,dứ dứ nắm đấm:

- Con nhỏ phản bần.

- Tại thầy bắt ta nói chứ bộ.

- Vậy bắt mi nhảy xuống lầu mi có nhảy không ?

- Chắc chắn thầy sẽ không bảo ta làm chuyện kỳ cục như vậy.

- Hứ !

Trên bảng ,Thầy Khương chợt quay xuống:

- Chị Anh Thư có thắc mắc gì, cứ nói.

Anh Thư hết hồn nín thinh. Thầy không không hề quay xuống mà vẫn biết những gì phía dưới. Không lẽ thầy có mắt phía sau ?

Nhớ lại sự ngông nghênh của mình lúc nãy, cô nguyên rủa mình không tiếc lời. Người ta bảo đi đêm có ngày gặp ma. Cô đã từng chọc phá thiên hạ, nhưng bao giờ cũng vô sự. Còn lần này thì chết mất thôi. Sao lúc nãy cô không biết đó là thầy. Thầy thì tất nhiên phải khác với sinh viên chứ. Nghĩ tới cách hạch sách của mình lúc nãy, cô cứ nhắm tít mắt với cả giác khổ sở.

Hết giờ, thầy Khương đi ra. Cả lớp lại bắt đầu lao xao lên:

- Thầy giảng hay quá, môn lý luận mà không khô tì nào.
- Giọng thầy hay ghê, phải nói là nghe không chán, hết giờ mà ta tiếc ghê.
- Thầy đẹp trai thật, cô chắc là phải đẹp lắm.
- Biết đâu thầy chưa có vợ. Thầy còn trẻ mà.
- Sao trước đây không gặp thầy nhỉ, hay là thầy mới về trường ?
- Chắc vậy.

Ngọc Chi quay ra nhìn mấy bàn sau, rồi thì thầm với Anh Thư:

- Không biết có gì mà tụi nó lao nhao lóc nhóc đến thế, thì công nhận là thầy dạy hay, nhiều thầy cô khác cũng hay vậy. Làm như gặp hiện tượng không bằng.

Hồng Thảo mỉm cười:

- Thì thầy hay như thế, tụi nó bị sốc cũng đúng thôi.

Cả ba kéo ra khỏi lớp. Đi ra phía cổng. Giữa đường Hồng Thảo chợt đứng lại:

- Lúc nay mi viết cái gì vậy Thư ?

Nghe nhắc chuyện đó, Anh Thư rầu rĩ :

- Ta làm thơ, không biết chúng gì lúc đó tự nhiên ta nổi hứng lên, nghĩ tới chuyện thầy đọc nó ta rùng cả mình.

Ngọc Chi liếc cô một cái:

- Ai bảo lười cho lắm vào, nếu viết bài thì đâu có thời giờ thơ thẩn, cho mi chết.

Hồng Thảo tò mò:

- Mà mi viết cái gì ? Có ca ngợi thầy không ?

Thấy Anh Thư không trả lời, Ngọc Chi cười tinh quái:

- Hay là mi làm thơ tình tặng thầy, mới gặp thầy đã bị choáng váng rồi, ta biết mà, nếu không thì đào đâu ra cảm xúc để làm thơ chứ.

Anh Thư la oai oái:

- Con khỉ, ăn nói vậy đó hả, có biết đó là thầy không, bộ mi không biết chửi lẽ hả ?

Ngọc Chi tỉnh bơ:

- Thiếu gì chuyện sinh viên yêu thầy, rồi thầy yêu sinh viên, vậy nó mới khác người chứ, mi thích cái gì khác người mà.

Thấy Anh Thư bắt đầu cong môi lên, Hồng Thảo bèn can:

- Đừng có nói bậy mi, ai nghe được là chết nó. Nhưng mi có định xin lại bài thơ đó không Thư ?

Anh Thư vẫn rầu rĩ:

- Thầy đã đọc nó rồi, còn xin gì nữa, lấy lại tờ giấy thì chữ nghĩa cũng đã bị đọc rồi.

- Dù sao mình giữ thì cũng yên tâm hơn, mi không dám xin thì ta nói cho.

Anh Thư lắc đầu:

- Thôi, không cần đâu.

Ngọc Chi im lặng ngẫm nghĩ chuyện gì đó. Chợt cô nàng cười khúc khích:

- Con Thư đã lập được kỳ tích đấy nhé, người thường nó không thèm chọc đâu, chỉ chọc cỡ thầy trở lên thôi.

Anh Thư không trả lời nổi nữa. Bình thường thì cô đã đốp chát tới bến. Nhưng hôm nay có hai sự kiện làm cô bị mất vía. Đầu óc đâu mà trả lời nữa.

Anh Thư mặc thêm áo, khoác ba lô lên vai, rồi lững thững đi ra sân. Buổi chiều mùa đông rét mướt, một mình cô đi trên con đường vắng. Hai bên đường, đôi thông như chìm đi trong sương. Chiếc áo len màu trắng vào chiếc mũ trùm đầu cũng màu trắng muốt của cô như hoà đi trong màn sương mù. Những bước đi nháp nhò làm cho con đường yên ngủ trở nên sinh động hơn.

Anh Thư giấu hai tay trong áo cho đỡ lạnh. Cô thả bộ xuống con dốc rồi rẽ qua con đường xuống bờ hồ. Cô đứng bên thành cầu, im lặng nhìn xuống dòng nước xanh biếc, in bóng hàng thông tĩnh lặng. Hôm nay không có Ngọc Chi và Hồng Thảo. Nếu có hai đứa nó, thế nào cả bọn cũng thách nhau thả chân xuống nước xem nó lạnh đến đâu.

Nhìn mặt hồ, Anh Thư lại nghĩ về thầy Khương. Hình dung lại dáng thầy khi đứng giảng bài. Từ hôm tịch thu bài thơ chết tiệt của cô, thầy không nhắc gì đến nó. Mỗi lần vào lớp vẫn không chiếu tướng như cô vẫn thầm lọ Tôm lại là thầy hoàn toàn không có ấn tượng gì về buổi sáng bị cô dọa nạt trong quán café. Nhưng cô thì bị ám ảnh không dứt. Gần như là tương tự vậy.

Ngắm mặt hồ chán, Anh Thư rời chiếc cầu, đi thơ thẩn lên đồi thông. Đến lúc trời bắt đầu nhá nhem cô mới trở ra.

Anh Thư băng qua đường, vào quán café phía góc vườn hoa. Giờ này quán thật vắng, lơ ngơ vài chiếc bàn không người ngồi. Anh Thư đưa mắt tìm chiếc bàn trong góc, sát với hàng rào gần cửa, vì chỗ này có thể nhìn qua hồ và thấy được cả hai chiếc cầu.

Khi Anh Thư vừa vào cửa thì đã thấy có người chiếm chiếc bàn của mình. Ban đầu cô định tìm bàn khác, nhưng khi nhìn người ấy, cô bàng hoàng đứng ngó sững, vì đó chính là thầy Khương. Hình như thầy cũng đã thấy Anh Thư từ xa, nên cười với cô một cái như chào.

Anh Thư tần ngần một thoáng rồi mạnh dạn đi về phía bàn:

- Thưa thầy.

Thầy Khương mỉm cười:

- Nãy giờ tôi thấy có một cô gái đi dạo thơ thẩn bên hồ, không ngờ cô gái đó là em.

Tự nhiên Anh Thư thấy hơi run. Không phải run vì sợ mà là cuộc gặp bất ngờ này làm cô thấy choáng.

Cô liếm môi, nói bạo dạn:

- Em có thể ngồi đây với thầy không ạ?

Thầy Khương khoát tay:

- Em ngồi đi.

- Dạ.

- Em uống gì ?

- Dạ, café ạ.

Thầy Khương quay qua nói với cô phục vụ, rồi quay lại nhìn Anh Thư:

- Em là Anh Thư phải không?

- Dạ.

Không hiểu thầy Khương nghĩ gì mà chợt cười một mình. Như vừa nhớ ra một chuyện gì đó về cô Nụ cười của thầy làm Anh Thư nghĩ ngay đến chuyện trong quán, và chuyện bài thơ Tự nhiên cô thấy hối hận vì đã dám ngồi với thầy.

Anh Thư lén nhìn qua phía đối diện, và thấy thầy Khương cũng đang nhìn mình. Cô vội ngó xuống bàn như trốn. Cử chỉ của cô làm thầy Khương lại cười:

- Trời lạnh thế này mà em đi chơi, lại đi một mình, thật lạ. Nhưng tôi cũng không ngạc nhiên lắm.

- Sao vậy thầy ?

- Một người như em thì có thể làm những chuyện khác thường, nó cũng tự nhiên thôi.

“Chúa ơi, thầy nói giống như Hồng Thảo và Ngọc Chi thường hay nói mình” – Anh Thư nghĩ thầm một cách ngạc nhiên. Nhưng cô không nghĩ ra được gì để trả lời. Lạy chúa, sao hôm nay con dấn dấn thế này! Thầy Khương có vẻ ngạc nhiên khi thấy Anh Thư ít nói. Có lẽ điều đó làm thầy buồn cười. Làm sao mà thầy hiểu được những cảm giác rối bời làm cô xúc động đến không nói được. Mà tất cả cũng vì có sự tiếp xúc gần gũi thế này.

Cô tập trung tinh thần lại, rồi nói một cách dững dưng:

- Thưa thầy, cho em xin lỗi.

Thầy Khương nhướn mắt:

- Xin lỗi chuyện gì ?

- Chuyện trong quán hôm đó, em đã vô lễ với thầy.

Thầy Khương sửa lại:

- Trêu chọc chứ không phải vô lễ, tôi không quan trọng chuyện đó đâu.

- Lúc đó em không biết thầy là thầy.

- Nếu biết em có chọc không?

Anh Thư vô tình nói hùng hồn:

- Dạ, chắc chắn là không.

Thầy thầy Khương không nói gì, cô dè dặt:

- Lúc đó thầy có bức không ạ?

- Không.

- Sao vậy thầy ?

Thầy Khương mỉm cười:

- Có người trêu ghẹo tôi như vậy, chứng tỏ ngoại hình tôi không đến nỗi khó coi lắm, ít nhất là không đạo mạo đến nỗi làm người khác sợ.

- Thầy rất dễ mến, lớp em ai cũng thích học thầy đấy, thầy biết chuyện đó không ạ?

- Nghe em nói tôi mới biết, còn em thì sao?

Anh Thư nói nhiệt tình:

- Em thích học môn thầy lắm. Thầy biến những khái niệm trừu tượng thành những ý niệm thực tế, nó không cứng nhắc theo sách. Nếu thầy mà dạy văn học Việt Nam chắc sinh động lắm.

- Em sợ môn đó lắm hả ?

- Dạ, em không thích lắm, tại nó ...

Anh Thư ngừng bật, không nói nữa. Cô muốn bảo tại cô Lý giảng đơn điệu quá, nhưng nói ra thì có vẻ phê phán, nên cô làm thinh.

Thầy Khương như đoán ra, nên chuyển sang chuyện khác:

- Em làm thơ hay lắm.

Anh Thư mở lớn mắt:

- Dạ ?

- Sao em ngạc nhiên vậy?

- Thầy có đùa không ạ?

Thầy Khương bật cười:

- Sợ tôi nói mỉa hả ?

- Vâng.

- Không đâu, những chuyện như vậy tôi không đùa, nhất là đùa với sinh viên. Có điều, đọc bài thơ đó, tôi nghĩ em viết không phải bằng cảm xúc nảy ra bất chợt, nghĩa là không bị ngoại cảnh chi phối để viết về nó.

- Ôi, sao thầy biết ? – Anh Thư kêu lên ngạc nhiên.

- Nó biểu hiện trong thơ đó thôi, hình như em không viết về cảm xúc nhất thời, mà chỉ diễn tả nỗi lòng sâu kín của mình.

Thầy nói tiếp như nhận xét:

- Ở tuổi của em, cái buồn vu vơ là không tránh khỏi, nhưng sao có vẻ bi quan vậy, em phải vui vẻ từ chính nội tâm, chứ không phải chỉ là sự thể hiện bên ngoài. Đọc thơ em, tôi không tin đó là cô bé đã hạch sách tôi một cách vô tư như con nít.

Anh Thư cười gượng:

- Mỗi lần nhớ lại, em xấu hổ vô cùng.

- Xấu hổ chuyện gì ?

- Dạ chuyện gặp thầy trong quán, rồi lại đến bài thơ, bạn em bảo em xin lại bài đó.

- Vậy sao em không xin?

- Tại em nghĩ thầy đã đọc rồi, em xin hay không cũng vậy thôi. Mà không chừng thầy đã quên mất tiêu, em mà hỏi chẳng khác nào nhắc cho thầy nhớ.

- Hình như chuyện đó làm em lo lắng lắm.

- Thầy không biết chứ, em xấu hổ lắm, em còn mỗi hy vọng là thầy quên mất rồi, vì thầy còn bao nhiêu chuyện khác.

Thầy Khương lắc đầu:

- Tôi có bận rộn thật, nhưng vẫn nhớ bài thơ đó, và thuộc rồi. Tất nhiên tôi đã không phổ biến với ai, em không phải ngại. Mà thật ra có gì phải ngại, thơ là để cho nhiều người thưởng thức mà. Em có thể gửi đăng báo cũng được.

Anh Thư khẽ nhăn mũi:

- Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đưa lên báo. Rủi không được thì què lắm thầy ạ. Hai nhỏ bạn em bảo không nên cho nhiều người xem.

- Sao vậy ?

- Nó bảo không nên khùng bố tinh thần người ta.

Thầy Khương bật cười:

- Bạn em mới là khùng bố tinh thần em đó. Đọc thơ em tôi thích lắm, tôi nghĩ em làm thơ thường lắm phải không?

- Dạ . Em làm từ nhỏ lận, và có hẳn một quyển thơ riêng của em.

Thầy Khương nhướng mắt:

- Một tập thơ riêng à ? Vậy là nhiều đấy, hôm nào có thể cho tôi xem không?

Đến lượt Anh Thư thấy ngạc nhiên. Cô cảm nhận được là thầy Khương không nói xã giao. Cô tò mò:

- Hình như thầy thích nghiền cứu thơ lắm hả thầy ?

Thầy Khương trả lời bằng một cái gật đầu. Cử chỉ đó làm Anh Thư hưng phấn hẳn lên:

- Vậy nếu đọc thơ em, thầy sẽ không cười chứ ạ ?

- Tôi không bao giờ cười sinh viên của mình. Cứ mạnh dạn cho tôi đọc, biết đâu tôi có thể giúp em điều gì đó.

- Dạ.

Anh Thư không ngờ thầy Khương cùng ý thích với mình. Điều đó làm cô xúc động khó tả. Giống như có một sự gắn gũi vượt qua những hàng rào chắn. Khiến cô không dám nói gì, vì sợ mình lấu tấu.

Thấy chột im lặng, thầy Khương như muốn gợi chuyện giúp cô khỏi bối rối:

- Lớp các em là một trong những lớp quây nhất mà tôi gặp.

Anh Thư tò mò:

- Vậy thầy có ngán lớp em không thầy ?

- Không, mà tại sao tôi ngán?

- Vì nhiều người quây quá, nhớ lại lúc thầy mới bước vô lớp, ai cũng có ấn tượng cả . Không phải thầy cô nào mới vô các bạn cũng ôn vậy đâu. Đó là cách thể hiện tình cảm đó thầy.

Thầy Khương mỉm cười:

- Tôi thấy thật hân hạnh. Nhưng quá mức như vậy sẽ ảnh hưởng đến lớp khác, cho nên thể hiện ít ít thôi.

Thầy ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Lúc bàn giao lớp, cô Minh có nhắc tôi một số sinh viên phải chú ý. Trong đó có một cô tên Anh Thư, cô này thích làm chuyện khác trong giờ học, hay ngủ và thích hát, đặc biệt là nổi tiếng về thành tích chọc phá người khác.

Anh Thư tròn xoe mắt:

- Ôi trời!

Thầy Khương điềm đạm nói tiếp:

- Cho nên lúc gặp em ngoài quán, tôi hơi đoán ra.

- Ôi lạy chúa – Anh Thư vô tình thì thảo.

Rồi cô ngồi im suy nghĩ, phân tích từng chuyện thầy Khương nói. Máy chuyện khác không nói gì, nhưng chuyện ngủ gục làm cô thấy quê không thể tưởng. Mặt cô chột đỏ lên:

- Lâu lâu em tranh thủ chớp mắt một tí, chứ đâu phải lúc nào cũng ngủ đâu ạ.

- Rất may là em không phát huy nó thường xuyên, và rất may là em chưa bị thi lại lần nào.

Anh Thư không ngờ đến nỗi không nhận ra cách giễu cợt kín đáo của thầy Khương. Đâu phải lần đầu tiên cô nghe nói về mình như vậy. Tụi Hồng Thảo nói thì không thấy gì, nhưng đến lượt thầy Khương nói thì cô thấy mình vô cùng dị hợm.

Anh Thư quê quá nên đâm ngại khi ngồi với thầy Khương. Cô bèn nhìn ra ngoài, rồi đứng dậy:

- Xin phép thầy, em về.

- Tôi cũng định về đây, ra xe đi, tôi sẽ đưa em về.

Anh Thư nhìn chiếc xe duy nhất đậu phía bên hồ. Lúc này cô có thấy nó, nhưng nghĩ đó là xe của du khách nên không để ý.

Nghĩ tới chuyện ngồi trong xe một mình với thầy Khương, tim Anh Thư đập như trống đánh. Vừa sợ vừa thích, nhưng sợ nhiều hơn. Thế là cô từ chối:

- Dạ, em tự về được rồi ạ, cảm ơn thầy.

Thầy Khương vô tình:

- Gần tới rồi, mà ngoài trời cũng lạnh lắm, em về trễ coi chừng ba mẹ em lo đấy.

- Dạ, chắc không sao đâu, em sợ phiền thầy lắm.

- Bỏ học trò mình đi lang thang ngoài đường mới là đáng phiền, không nên ngại với tôi.

Anh Thư lưỡng lự một chút, nhưng rồi tình cảm mạnh hơn. Cô đi theo thầy Khương băng qua đường. Lòng thầm choáng ngợp vì sự gần gũi vô tình này. Có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi mình có thể gần thầy như thế.

Cô lén nhìn qua thầy Khương. Chắc chắn là thầy vô tư chứ không khắc khoải như cô, nên vẻ mặt rất bình thản. Trong khi cô thì thấy tim đập như trống đánh.

Buổi tối, Anh Thư mở cửa nhìn xuống bồn hoa ngay trước chân cửa. Trong bóng tối ngập đầy hơi sương, cô có cảm giác tất cả những hoa hồng đều nở ra vì rạo rực.

Bất giác cô đọc khẽ một mình:

“Im lặng quá tiếng ai đang gọi

Không - chỉ tiếng lòng tôi gọi - thể thôi”

Cô ngược mắt nhìn lên trời, mơ màng nhớ hình bóng của thầy Khương. Cô biết rồi đây, mãi mãi cô sẽ không quên được buổi chiều nay. Trong ánh sáng nhạt nhoang ngập đầy hơi sương, trong rét mướt run rẩy, cô đã ngồi một mình với thầy Khương. Được thầy đưa về như sau một cuộc hò hẹn. Dù thầy Khương chỉ vô tình, nhưng nó vẫn là khoảnh khắc đáng nhớ nhất trong đời cô.

Hôm sau Anh Thư đi học rất sớm. Trời còn mờ mờ là cô đã ra khỏi nhà. Bây giờ ở trường có sức hút không thể dùng lời bình thường để tả.

Từ khoảng sân vắng đến những con đường nhỏ dẫn lên lớp học, từ đồi thông thơ mộng đến khung cửa sổ bình yên ... Tất cả đều gắn liền với bóng dáng thầy Khương. Tình yêu của tuổi hai mươi đầy bông bột.

Nhưng không phải vu vơ hoặc tựa trò đùa. Nhất là khi người ấy là thầy của mình.

Anh Thư tưởng mình đi học sớm, nhưng Ngọc Chi cũng đi sớm như cô. Qua con dốc là gặp nhau. Thấy cô, Ngọc Chi mở to mắt. Câu đầu tiên của nó là châm chọc:

- Hôm nay ta mới hiểu vì sao mấy hôm nay trời bỗng nhiên lạnh.

Anh Thư hỏi vô tư:

- Sao vậy ?

- Tại mi đi học sớm.

- Hừ.

- Vô lớp không còn ngủ gục, đặc biệt là giờ lý luận.

- Hừ.

- Không còn bắt nhỏ Thảo chép bài giùm, đặc biệt cũng là giờ lý luận.

Anh Thư chột dạ làm thinh, nhưng cũng cố vớt vát bằng cái nguýt, chứ không trả lời. Lúc sau này đầu óc bạn mơ mộng nên cô kém nhạy bén hẳn đi. Chứ nếu là trước kia thì cô đã đập tắt ngay từ lâu mầm mống châm chọc, nói gì đến im lặng nghe con nhỏ ba hoa chích chòe.

Lúc đi ngang văn phòng khoa, Anh Thư thấy thầy Khương đang đi ra. Lạ thật, sao thầy vào trường sớm thế. Ước gì thầy cũng có tâm lý giống cô.

Hôm nay thầy Khương mặc áo lạnh màu tối, có những đường viền trông rất hay. Thầy bao giờ cũng có phong cách lịch sự pha chút nét nghệ sĩ. Sao thầy có thể tạo cho mình phong cách hay như thế chứ.

Trong buổi sáng tỉnh mơ, nhìn thầy hay lạ thường. Và Anh Thư không thể nào không nhìn thầy bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Quên mất cả cặp mắt cú vọ của Ngọc Chi.

Ngọc Chi kéo Anh Thư đi nhanh tới trước:

- Thưa thầy.

Thầy Khương cười thân mật:

- Hai chị đi học sớm vậy à ?

Anh Thư chưa kịp trả lời thì Ngọc Chi đã lên tiếng trước:

- Thầy cũng vào sớm hả thầy ? Tụi em cứ nghĩ các thầy cô thường vào trễ, không ngờ thầy thường đến sớm.

- Tôi có việc phải giải quyết, chào hai chị nhé.

- Dạ, chào thầy.

“Hôm qua thầy đã gọi mình bằng em chứ không phải tiếng chị khách sáo như thế. Có nghĩa là khi không có người, thầy thân mật với mình hơn” – Ý nghĩ đó làm Anh Thư chợt vui sướng kỳ lạ. Bất giác cô áp tay lên mặt cười một mình.

Ngọc Chi nhìn cô gườm gườm:

- Mi cười gì vậy ?

Anh Thư giật mình ngậm miệng lại:

- Cười đầu mà cười.

- Lúc này mi lạ lắm nghe, suốt ngày cứ thần thần thơ thợ Nhiều lúc cười một mình giống nhỏ điên. Không biết mi điên hay đang yêu nữa. Ta với nhỏ Thảo nghi lắm.

Anh Thư hếch mặt lên, đường hoàng:

- Nghi cái gì ?

- Nghi mi mền thầy Khương.

Anh Thư giật thót cả người. Mặt đỏ như đến tận chân tóc. Làm sao mà cô nghĩ ra nổi, điều bí mật của mình có thể bị khám phá dễ dàng như thế chứ.

Bất giác cô kêu lên:

- Nói bậy.

- Mà có không ?

- Đó là thầy cô chứ không phải bạn bè, đừng có ăn nói lung tung.

Ngọc Chi tỉnh bơ:

- Thầy Khương chỉ hơn tụi mình vài tuổi, với lại từ đó đến giờ thiếu gì chuyện sinh viên và thầy quý mến nhau. Thầy Khương hay như vậy, thiếu gì đứa thích, có mi nữa cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên.

- Để ta suy nghĩ lại xem.

- Suy nghĩ cái gì ?

- Nghĩ xem có nên nói với con nhỏ làm ở đài phát thanh như mi không.

Nói rồi cô đi thật nhanh, làm Ngọc Chi đuổi theo hực cả hơi.

Hai tiết đầu là giờ lý luận. Khi thầy bước vào, cả lớp đứng lên, tự nhiên Ngọc Chi quay lại nhìn Anh Thư, rồi cười mỉm một cách tinh quái. Còn cô thì đứng thẳng người chứ không ngó nghiêng như mấy giờ khác. Cũng không hay Ngọc Chi đang luồn tay qua lưng cô, bấm Hồng Thảo một cái như lưu ý.

Hết giờ, khi thầy Khương đi ra, Ngọc Chi kéo Anh Thư và Hồng Thảo ra hành lang, giọng nghiêm trang:

- Bây giờ có mặt đủ ba đứa, mi phải nói thật ra, không được giấu, có phải mi mền thầy Khương không? Anh Thư hết hồn nhìn quanh. Thấy không có ai, cô yên tâm hơn, nhưng cũng quát khế:

- Nói nhỏ giùm, con khi, bộ mi muốn cả lớp nghe hả ?

Hồng Thảo cười tủm tỉm:

- Công nhận nhỏ Chi nhạy bén thật, lúc sau này ta thấy nó kỳ kỳ mà không hiểu tại sao, thì ra là vậy.

Anh Thư nhăn nhó:

- Ta chưa thấy ai vô duyên như mi, tự nhiên bắt người ta nói ra điều bí mật của mình, mi là con nhỏ tro trên.

Ngọc Chi cười khi:

- Vậy là mi thừa nhận rồi nhé.

- Tụi mi phải thề là không nói với ai, cũng không được để thầy biết, nếu không ta nghỉ chơi luôn. Good bye no see you đấy.

Cả hai cô nàng kia cùng gật đầu:

- OK.

Hồng Thảo thắc mắc:

- Mi thích thầy lúc nào vậy Thư ?

Anh Thư đành thú nhận:

- Ta cũng không biết nữa, hình như từ lúc đầu thầy bước vô lớp, lúc đó ta thấy kỳ lắm, muốn bay lên, rồi muốn làm thơ, vậy đó.

Hồng Thảo buông một nhận xét:

- Cho nên thầy bảo hát là mi hát liền, ngoan vậy đó.

Ngọc Chi thắc mắc:

- Không biết thầy có vợ chưa nhỉ ?

Câu nói của cô như kéo cả bọn trở về thực tế, khiến ai cũng ngẩn ra. Anh Thư nhìn xuống sân, buồn hiu. Cô cảm thấy điều đó trần trụi quá, và không muốn thế giới lãng mạng của mình bị rơi vỡ.

Hồng Thảo trầm ngâm:

- Chắc thầy không có vợ đâu, thầy còn trẻ mà.

- Nếu không vợ thì có người yêu.

Tự nhiên ai cũng lặng thinh. Điều đó thì gần như là chắc rồi. Một người dễ mền như thầy Khương làm sao mà chưa có người yêu được chứ.

Anh Thư chống cằm ủ rũ:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa.

Hồng Thảo an ủi:

- Nói vậy chứ làm sao mà chán chán được, có thể thầy vẫn chưa có người yêu. Một người hay như thầy, tìm đâu ra người xứng đáng, cho nên có thể vẫn chưa chọn được ai.

Ngọc Chi đồng tình:

- Đúng, có thể thầy chưa chọn được ai.

Hồng Thảo hừ một tiếng:

- Nói đi cũng mi, nói lại cũng mi, mệt quá.

Ngọc Chi chỉ cười trừ chứ không nói. Một lát sau cô nói như thú nhận:

- Mi làm ta kinh ngạc thật đó Thư, không ngờ mi yêu thầy, nghe mi nói ta mới bật ngửa ra.

Anh Thư quay phắt lại nhìn cô nàng:

- Mi nói gì ? Bộ đợi ta nói mi mới biết hả ?

- Tất nhiên, nếu không làm sao ta biết, ta có phải là thánh đâu.

Hồng Thảo kêu lên:

- Vậy sao lúc nãy mi nói nghe chắc vậy ? Mi là đồ chụp mũ.

Ngọc Chi tỉnh bơ:

- Tất nhiên rồi, nếu không chụp mũ thì làm sao bắt nó khai ra, muốn biết phải làm vậy thôi.

Anh Thư tức kinh khủng. Cô lườm Ngọc Chi một cái:

- Đồ chết tiệt.

- Còn mi thì sao, chuyện như vậy mà giấu bạn bè, mi nói ta với nhỏ Thảo là đồ nhiều chuyện chứ gì.

Anh Thư chống chế:

- Nói vậy, tại ta chưa ổn định tinh thần chứ bộ. Nói ra sợ tui mi cười.

- Hừ, vậy mà cũng gọi là bạn.

Anh Thư vô tình nhìn ra phía đầu cầu thang. Thấy cô Trúc đi lên, cô vội kéo Ngọc Chi và Hồng Thảo vào lớp. Và câu chuyện phải tạm gác một bên.

Nhưng Anh Thư không thể nào tập trung nổi. Sự thổ lộ lúc nãy làm cô có cảm giác bồn chồn. Cô xé mảnh giấy nhỏ, hí hoáy viết rồi đẩy qua Ngọc Chi:

“Theo mi thì ta có nên đưa tập thơ của ta cho thầy đọc không? Thầy có bảo ta đưa .”

“Vậy thì cứ đưa, như vậy thầy sẽ hiểu mi hơn .”

“Ta phân vân lắm, sợ thơ dở thầy cười .”

“ Mi làm thơ không tệ đâu, ta nói thật, với lại ta thấy thầy Khương không phải mẫu người thích phê phán, thầy có vẻ là người vị tha .”

Anh Thư đọc rồi cất vào giữa tập, không trả lời nữa. Nhưng cách động viên của Ngọc Chi làm cô vững tâm hơn.

Hôm sau, đến giờ chơi, Anh Thư rủ Thảo và Chi lên khoa. Thấy thầy Khương đang ngồi nói chuyện với các thầy cô khác, Anh Thư chợt đổi ý. Cô đứng lại:

- Thôi, về lớp thôi.

Hồng Thảo cũng đứng lại:

- Sao vậy ?

- Ta không muốn bị thầy cô chú ý.

Ngọc Chi dài giọng:

- Đúng là có tật giật mình, mi cứ mạnh dạn vô đưa thầy, ai biết trong đó viết cái gì. Sinh viên nộp bài cho thầy là chuyện thường chứ bộ.

Lần đầu tiên sau bao tháng chơi chung, Anh Thư mới phát hiện ra Ngọc Chi có trí thông minh tuyệt vời.

Thế là cô mạnh dạn bước vào văn phòng.

Cô đi thẳng đến phía bàn, cúi đầu chào thầy cô khác, rồi quay qua thầy Khương:

- Thưa thầy, đây là quyển thơ của em.

Thầy Khương cầm lên xem và mỉm cười khuyến khích:

- Đừng ngại nhé.

- Cảm ơn thầy.

Khi Anh Thư ra ngoài, Hồng Thảo nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, buông một nhận xét :

- Hôm nay mi đẹp lạ thường, tình yêu làm cho xinh đẹp.

Anh Thư không để ý câu nói đó. Cô vừa đi vừa nhớ lại khuôn mặt của thầy Khương lúc nãy. Có một cái gì đó hết sức gần gũi trong nụ cười của thầy. Nụ cười trấn an, khuyến khích làm tan sự dè dặt trong cô. Nếu không có sự tinh tế, hẳn thầy sẽ không cảm nhận được nỗi bối rối trong cô lúc đó. Nếu không cảm nhận được thì sẽ không có sự chia sẻ.

Thứ bảy có ba giờ lý luận, khi hết tiết thầy Khương đi xuống bàn Anh Thư:

- Lát nữa em lên khoa gặp thầy.

- Dạ.

Thầy Khương đi ra khỏi lớp. Lập tức bọn con gái quay quanh Anh Thư :

- Thầy gọi lên khoa chi vậy ?

Anh Thư đoán là thầy muốn nói về tập thơ, nhưng cơ nói dối ngay:

- Mình không biết, phải đợi thầy nói mới biết chứ.

- Nếu là chuyện của lớp thì phải nói với lớp trưởng chứ, sao gọi Thư nhỉ ?

Ngọc Chi la lên:

- Chuyện có gì đâu mà mấy bà tò mò quá vậy. Muốn biết thì lên khoa hỏi thầy đi.

Và cô kéo Anh Thư đi ra hành lang. Anh Thư lắc đầu ngán ngẩm:

- Tao sợ mấy cái mỏ đó thật, tò mò không thể tưởng.

- Tụi nó mà biết mi thích thầy là chắc mi hết sống.

Xuống hết cầu thang cô đẩy Anh Thư tới trước :

- Mi lên khoa một mình đi, ta với nhỏ Thảo về trước.

Nói rồi cô kéo tay Hồng Thảo đi thẳng ra cổng.

Anh Thư tần ngần một lát rồi đi lên khoa. Văn phòng không còn ai, Thầy Khương đang ngồi một mình ở bàn. Thầy Anh Thư thầy khoát tay về phía đối diện.

- Em ngồi đi.

Anh Thư tò mò nhìn quyển sổ trên tay thầy. Cô tưởng đó là tập thơ của cô Nhưng không phải, thầy Khương nói như hỏi :

- Chắc em chưa bao giờ tham gia câu lạc bộ văn thơ hả Anh Thư ?

- Dạ chưa.

- Em có muốn đến dự buổi họp của họ không ?

Anh Thư mở lớn mắt ngạc nhiên:

- Ở đây cũng có câu lạc bộ đó nữa hả thầy ?

- Tất nhiên là có, nếu em muốn tôi sẽ giới thiệu em đến sinh hoạt.

Anh Thư tò mò :

- Sao thầy biết ạ ?

- Lúc còn là sinh viên, tôi đã từng tham gia bút nhóm đó, tôi thấy em nên tới với họ, không khí ở đó rất thích hợp với em.

Anh Thư ngồi im. Chuyện tham gia câu lạc bộ không làm cô quan tâm lắm. Nhưng nếu được gần thầy Khương thì cô sẽ tham gia.

Thầy Anh Thư ngồi im, thầy Khương tưởng cô nhút nhát, nên nói khuyến khích:

- Họ có một tờ báo riêng, toàn là những cây bút trẻ, giao lưu với nhóm em sẽ có những người bạn cùng sở thích với em, tôi nghĩ em sẽ thích.

- Dạ nhưng bao giờ họ họp mặt hả thầy ?

- Tối nay họ tổ chức đêm thơ, em có muốn đến dự không ?

Anh Thư chột hời hợt:

- Thầy có đi không ?

Thầy Khương gật đầu:

- Tôi muốn đưa em đến đó để giới thiệu với em, sau đó nếu thấy thích em có thể tham gia hẳn vào nhóm.
- Dạ.
- Vậy nhé, vậy thì bảy giờ tôi sẽ đến nhà em.

Anh Thư nhìn thầy Khương chăm chăm. Ý nghĩ đây là một cuộc hẹn hò làm cô thấy lạ lùng, và vô cùng xúc động. Thầy Khương cư xử bình đẳng và vô tư thoải mái, nhưng cô thì không thể nào vô tư nổi.

Thầy Khương chợt rút quyển tập ra đưa cho cô:

- Gửi lại em, có một số bài rất hay, em nên gửi đăng. Tôi định sẽ tự động đăng để gây bất ngờ cho em, nhưng tôi còn phải tôn trọng quyền tác giả, nên chỉ gợi ý cho em thôi.
- Thầy thấy bài nào có thể được ạ ?
- Những bài tôi đánh dấu trong đó, em cứ mạnh dạn gửi đi.
- Vậy thầy có thể gửi giùm em không hả thầy ?
- Tất nhiên là có thể, chiều nay em có bận gì không ?
- Dạ không.
- Vậy thì viết lại những bài đó, tối nay tôi sẽ giới thiệu em với trưởng nhóm, em có thể đưa bài cho cô ta.
- Dạ.

Thầy Khương vén tay áo nhìn đồng hồ, rồi khoát tay :

- Vậy nhé, chào em !

Anh Thư cất quyển tập, đứng lên:

- Thưa thầy em về.
- Chào em.

Anh Thư bước ra ngoài, buổi trưa sân trường vắng không một bóng người. Nắng rất dịu và mát mẻ. Anh Thư vừa đi xuống con dốc, vừa cởi áo len cầm trên tay. Trên khoanh đai im vắng rợp màu xanh, đáng cô đi với những bước nhảy nhót dễ thương như một con sóc nhỏ.

Hôm nay cô về nhà hơi muộn. Cả nhà đều đã ngủ trưa. Anh Thư làm một đĩa cơm mang lên phòng, vừa ăn vừa đánh máy mấy bài thơ. Xong cô in ra giấy, kẹp lại thành một xấp.

Cô ngồi tựa ra lưng ghế, đọc đi đọc lại những bài thơ của chính mình như khám phá thơ của ai đó. Rồi không kiềm nổi niềm vui bông bột, cô mở cửa chạy xuống sân, nhảy nhót quanh vườn hồng và hát nho nhỏ một mình.

Buổi chiều qua đi rất nhanh, mới hơn sáu giờ mà bóng tối đã phủ xuống thành phố. Chiều mùa đông trời ẩm ướt và lạnh giá. Anh Thư đội chiếc mũ màu xanh da trời, cổ choàng chiếc foulard trắng với những đường viền cùng màu nón. Trông cô nhỏ bé hẳn đi trong chiếc áo len dày trắng muốt.

Cô cẩn thận đóng cổng, rồi thả bộ xuống con dốc ra tận đầu đường. Cô đứng chờ thầy Khương dưới gốc

thông.

Khi thấy bóng dáng những chiếc xe, cô bước ra đường đứng đón. Nhưng đó chỉ là những chiếc xe của du khách. Mãi khá lâu thầy Khương mới đến. Từ xa thầy đã thấy bóng dáng màu trắng ở đầu đường. Nên thối lại gần đó, thầy nghiêng đầu ra một cách ngạc nhiên :

- Sao em đứng đây vậy ? Lạnh thế này, tôi cứ nghĩ em còn trốn trong nhà, em đứng đây để làm gì ?

- Em chờ thầy.

Thầy Khương bật cười và nghiêng người qua mở cửa cho Anh Thư Cô bước lên, hai tay áp lấy mặt cho đỡ lạnh. Khuôn mặt cô như càng hồng hơn trong ánh đèn vàng.

Thầy Khương quay qua nhìn cô lặp lại:

- Sao em không ở trong nhà ? Em đứng ngoài này lâu chưa ?

- Dạ khoảng mười phút ạ. Tại em sợ thầy vô đó xa quá.

Thầy Khương bật cười:

- Đã đến đây được thì thêm một đoạn nữa có sao đâu. Tôi sợ em ra ngoài đường lạnh nên đến đón mà.

Sao mà thầy chu đáo qua vậy, ước gì thầy chỉ chu đáo với một mình mình thôi. Anh Thư quay lại nhìn thầy Khương thật lâu. Tất nhiên là thầy Khương biết, vì thầy chỉ nhìn ra con đường phía trước . Và vì thầy rất vô tình nên cô có thể nhìn thầy một cách say sưa.

Thầy Khương vô tình quay lại, Anh Thư hết hồn quay chỗ khác, giọng thầy đầy vẻ quan tâm:

- Đi như thế này, em có nói với ba mẹ em không ? Có lẽ sẽ về khuya đó.

- Dạ em có nói ạ.

- Nhà em có mấy người, Thư ?

Cái cách thầy gọi tên nghe thật thân mật như có cái gì đó quan tâm, làm Anh Thư thấy tim nhói lên. Cô trả lời với giọng hồi hộp:

- Dạ nhà em có ba mẹ, anh chị hai, tất cả bốn người.

Anh Thư nói và xòe tay ra như đếm, cô không để ý thầy Khương quay lại nhìn cô cười:

- Sao chỉ bốn người vậy còn em ở đâu ?

Anh Thư nhớ ra phì cười:

- Vâng tính em trong đó nữa là năm.

Cô ngừng một chút rồi nói thêm:

- Anh hai em lớn lắm, chắc bằng thầy đó thầy, anh cũng có làm thơ nữa, nhưng chỉ thỉnh thoảng thôi. Ngày trước chị dâu em thích anh hai em vì thơ của anh, thế rồi thành vợ chồng luôn.

- Lãng mạn quá há ?

Anh Thư rất muốn hỏi thầy có người yêu chưa nhưng không dám. Dù cô đang xúc động dạt dào, cô vẫn không dám vượt qua khoảng cách. Hỏi như vậy có vẻ vô phép quá. Thầy Khương là thầy chứ đâu phải bạn.

Thầy Khương chợt lên tiếng:

- Anh hai em có phê bình thơ em không ?

- Dạ có, em nhớ lúc còn nhỏ, hình như là lớp năm gì đó, lần đầu tiên em làm thơ và đưa anh ấy xem. Anh chọc em quá trời làm em xấu hổ không dám ra khỏi phòng, buổi trưa đó em không ra ăn trưa luôn.

Thầy Khương mỉm cười :

- Tới mức như vậy lận sao ? Sau đó thì sao ?

- Sau đó anh bảo thơ em dễ thương, vì vậy anh mới chọc em. Lúc đó em không hiểu nổi, em thấy như vậy là kỳ quái, và em thôi không làm nữa.

Cô nghiêng nghiêng đầu như nhớ lại. Những kỷ niệm đó làm cô thấy vui vui. Và cô kể huyền thuyên:

- Bài thơ đó anh hai vẫn còn giữ, đến lúc lớn anh mới đưa lại cho em. Thú thật bây giờ đọc lại thấy ngô nghê sao ấy.

- Cái hay trong thơ trẻ con thường là từ cách thể hiện ngây ngô. Vì các em đâu có cái nhìn sâu lắng như người lớn. Chính vì vậy mà anh em thấy nó dễ thương.

- Lạ thật, anh em cũng từng nói với em như vậy đó. Vậy là những tư tưởng lớn thường gặp nhau hử thầy ?

Nói xong cô cười dòn tan. Thầy Khương cũng mỉm cười:

- Chắc vậy !

Tự nhiên Anh Thư lặng thinh, câu nói của thầy làm Anh Thư thấy nhói tim. Cách nói đơn giản đó ẩn chứa một chút hài hước, chút thâm mật chế giễu. Cô có cảm giác thầy Khương còn giữ khoảng cách vì cô là học trò. Chứ nếu là bạn, hẳn thầy sẽ nói xa hơn nữa.

Sao thầy có nhiều cái để cô nhớ lâu như vậy ?

Anh Thư bản thân mãi đến lúc thầy Khương dừng xe và ra hiệu cho cô nhìn vào trụ sở của Câu Lạc Bộ. Cô xuống xe, mắt nhìn vào trong một cách tò mò. Lần đầu tiên cô đến những nơi thế này. Có lác đác vài người tụ thành nhóm. Họ đứng ngoài hành lang và rải rác trong gian phòng rộng.

Thầy Khương đưa cô đi lên tầng trên. Đó là một căn phòng rộng, bốn dãy bàn đối diện nhau dài từ cửa dẫn đến sân khấu. Những bình hoa đặt dài trên bàn. Ánh đèn vàng làm không khí có vẻ ấm áp hơn. Hình như cô và thầy Khương đến trễ, vì mọi người đã ngồi đầy những dãy bàn và trên sân khấu có một người đang phát biểu.

Thầy Khương đưa mắt nhìn quanh, rồi đưa Anh Thư đến phía góc phòng. Hình như nhận ra thầy nên quay lại chào. Thầy Khương cũng khẽ giơ tay chào lại. Anh Thư tò mò nhìn họ rồi quay qua thầy Khương hỏi nhỏ :

- Sao họ lại biết thầy ạ ?

- Họ là bạn của tôi.

Anh Thư lập tức quay lại nhìn mấy người kia. Lạ thật làm sao bạn thầy Khương lại như thế chứ. Người thì lớn qua, người thì nhỏ quá. Trong khi bạn bè cô thì cùng trang lứa với nhau. Tự nhiên cô buột miệng :

- Bạn thầy không đồng đều.

- Không đồng đều là sao ?

- Người thì lớn hơn thầy, người thì nhỏ hơn thầy, làm cách nào mà chơi với nhau được.

Thầy Khương bật cười nhưng không trả lời. Hình như thầy ngạc nhiên vì cô quá ngây thơ.

Phía trên sân khấu, một thanh niên khác đi lên. Anh ta chỉnh micro rồi nhìn xuống góc phòng :

- Giới thiệu với các bạn, hôm nay có nhà thơ Hoàng Khương đến tham gia đêm thơ của chúng ta, xin một tràng pháo tay mừng sự có mặt của anh Hoàng Khương.

Cả phòng vang lên tiếng vỗ tay thật to. Làm Anh Thư ngạc nhiên quay lại nhìn thầy Khương buột miệng :

- Thầy là nhà thơ hả thầy ?

Thầy Khương không nghe câu hỏi của cô, vì phải đứng lên chào mọi người. Anh Thư vẫn cứ tròn xoe mắt nhìn. Điều vừa phát hiện làm cô kinh ngạc vô cùng. Thầy Khương là một nhà thơ sao ?

Sao chẳng khi nào thầy đọc thơ của thầy cho lớp nghe vậy ? Chẳng lẽ thầy cũng làm thơ sao ?

Phía trên sân khấu người thanh niên lại tiếp tục nói lớn :

- Mời nhà thơ Hoàng Khương lên ngâm tặng chúng ta một bài thơ mà anh đã hoặc đang sáng tác, xin mời anh.

Cả phòng lại vỗ tay lần nữa. Lần này cũng nhiệt tình không kém lần trước. Làm Anh Thư thấy hết sức hân diện như chính mình được chào đón.

Thầy Khương đi lên sân khấu, phong cách hòa nhã và tự nhiên như đứng trên bục giảng ở trường. Thầy nhìn xuống phía dưới với một nụ cười dễ mến kỳ lạ.

- Rất hân hạnh và xin cảm ơn sự nhiệt tình của các bạn, tôi xin phép tặng các bạn một bài thơ mà tôi sáng tác trước đây.

Lại vỗ tay, Anh Thư đưa mắt nhìn mọi người. Cô thấy ai cũng nhìn lên sân khấu, ai cũng cười như biểu hiện tình cảm hết sức đặc biệt với thầy Khương. Dù những gì thầy nói rất bình thường.

Cô chợt nhận ra thầy Khương có khả năng thu hút đám đông. Điều này ở trường cô cũng đã thấy rồi nhưng không có ý nghĩ cụ thể.

Thầy Khương đọc xong bài thơ rồi đi xuống. Tiếng vỗ tay vang lên rất lâu. Khi thầy ngồi bên Anh Thư, cô nói ngay :

- Giọng thầy đọc thơ nghe trữ tình quá, sao lúc giảng bài thầy không giảng bằng giọng như vậy hả thầy ?

- Vì như vậy sẽ không giống ai.

Anh Thư cười thú vị rồi lại thì thào :

- Sao thầy không nói với em là thầy biết làm thơ ? Nếu anh ta không nói thì em chẳng thể nào phát hiện mình là học trò của nhà thơ.

Thầy Khương mỉm cười

- Điều đó có gì khác với việc tôi giảng bài ở lớp ? Tôi vẫn vậy thôi.

- Không đâu thầy, em thấy khác nhiều lắm.

Cô ngừng lại một chút rồi thì thào một cách bông bột. :

- Thầy làm em hãnh diện chết đi được, em không ngờ tối nay mình ngồi cạnh một nhà thơ.

Thầy Khương quay lại nhìn cô:

- Tôi cũng đang ngồi bên cạnh một nhà thơ đó thôi.

Anh Thư mở to mắt:

- Em ấy à ?

Cô cúi mặt xuống cười khúc khích, rồi ngẩng lên đôi mắt lấp lánh tinh quái :

- Vậy là thầy coi em là nhà thơ nhé, thầy nhớ nhé, thầy không được quên nhé.

- Tôi không quên đâu cô nhà thơ ạ. Nhưng em chịu khó theo dõi chương trình đi, rồi em sẽ phát hiện nhiều thứ lắm.

- Chắc em không còn đủ sức phát hiện gì nữa đâu. Tối nay em đã phát hiện một điều phi thường rồi còn gì. Nhưng em sẽ giữ bí mật, cả lớp chỉ có mình em biết thầy là nhà thơ thôi.

- Em giữ bí mật với hai cô bạn của em nổi không ?

Anh Thư nói không chắc lắm:

- Em cũng không biết nữa, nhưng nếu thầy muốn thì em sẽ im lặng luôn.

Thầy Khương cười cười:

- Tôi cũng muốn biết em giữ bí mật như thế nào lắm, sợ là nó khó với em thôi.

Anh Thư vô tình héch mặt lên:

- Thầy làm như em nhiều chuyện lắm vậy, nếu không ai hỏi thì em nói làm chi. Mà nếu không ai biết thì em hỏi họ biết chưa, chứ có phải là em nhiều chuyện đâu.

Thầy Khương bật cười. Rồi cười lớn hơn. Lần đầu tiên Anh Thư thấy thầy cười nhiều như vậy. Tối nay vui thật.

Thầy Khương chợt nhìn đồng hồ rồi nói như nhắc:

- Có lẽ em nên về thôi, nếu ở lại đến kết thúc thì khuya lắm.

Anh Thư khẽ lắc đầu:

- Không, em muốn ở lại thêm nữa, ở đây thích lắm.

- Về khuya như vậy ba mẹ em sẽ chờ đó. Lần đầu em không nên đi khuya.

- Em có nói với mẹ em rồi. Mẹ sẽ không chờ đâu.

Thầy Khương không nói gì, chỉ khoát tay ra hiệu cho cô. Rồi đứng lên đi ra ngoài. Anh Thư cũng đi theo.

Ra đến hàng lang, cô đứng lại:

- Nhưng em sẽ không về đâu.

Thầy Khương khoát tay:

- Tôi sẽ giới thiệu em với một người, đi theo tôi nào.

Rồi thầy bước về phía cầu thang. Ở đó có một nhóm người đang nói chuyện sôi nổi. Có một anh chàng vừa nói vừa hoa chân múa tay, nhiệt tình thấy ớn, hình như ở đây ai cũng có phong cách trẻ trung sôi nổi. Rất đúng gu Anh Thư, cho nên cô thích không khí này ngay.

Thấy thầy Khương, mọi người ngưng câu chuyện, quay lại nhìn thầy mỉm cười:

- Lâu ghê mới thấy anh Khương đến chơi.

- Máy đĩa khỏe hả?

- Dạ tụi em vẫn khỏe.

Thầy Khương nhìn nhân vật vừa mới hoa chân múa tay:

- Hôm nay anh muốn giới thiệu với nhóm một cây bút mới, cô ấy tên Anh Thư, đang học sư phạm.

Mấy anh chàng lập tức nổ ngay:

- Anh Thư có nghĩa là nữ anh hùng, cái tên rất ấn tượng.

- Cả người cũng rất ấn tượng.

- Chắc thơ phải hay lắm, nhìn người thì đoán ra thơ.

"Mồm mép dữ, hình như mấy người thơ thần như vậy đây" - Anh Thư nghĩ thầm. Nhưng cô cười đáp lại rất nhu mì:

- Chào các bạn.

Cô thấy mấy anh chàng nhìn cô hơi lâu. Nhưng cô không hề bối rối. Khi đã ở bên cạnh thầy Khương rồi, bọn con trai trang lứa với cô đều là con nít. Ai lại bối rối về con nít bao giờ.

Thầy Khương hình như cũng đã thấy những cái nhìn về phía Anh Thư nhưng không quan tâm lắm. Thầy nhìn qua cô:

- Mai một em sẽ trực tiếp gửi bài cho trưởng nhóm, cũng là trưởng ban biên tập đó, em làm quen với anh Tuyền đi.

Anh Thư gật đầu cười với anh chàng hoa chân múa tay lúc nãy. Không hiểu sao làm trưởng nhóm mà anh ta còn con nít thế. Chắc anh ta có năng khiếu lãnh đạo lắm.

Cô đưa mấy bài thơ cho anh ta. Rồi đứng im nghe mọi người nói chuyện. Lạ thật, hình như ai cũng thích nói và nói nhiều. Ở trường cô nổi tiếng là đài phát thanh, như so với mấy người này thì cô còn thua xa. Trong nhóm chỉ có thầy Khương là ít nói nhất, hình như thầy chỉ muốn đến giới thiệu Anh Thư, nên chỉ đứng một chút rồi về.

Lúc ra ngoài đường, thầy Khương hỏi với vẻ quan tâm:

- Em thấy thế nào?

- Ở đó vui quá, em thích lắm.

- Tôi cũng đoán vậy.

Anh Thư nghĩ một lát. Rồi hớn hờ:

- Mấy người đó vui thật, sao em không biết họ sớm hơn, chắc em có nhiều chỗ để đi chơi rồi.

Thầy Khương bật cười:

- Vẫn còn kịp mà.
- Thầy biết không, trong lớp tụi nó bảo em là nói nhiều, nhưng so với họ, em chẳng nói gì cả.
- Rồi em cũng sẽ vậy thôi, khi gặp người cùng tần số, em sẽ có nhiều chuyện để nói lắm.
- Chắc em sẽ không nói nhiều vậy đâu, như vậy có vẻ con nít quá.

Không hiểu câu nói đó gây ấn tượng thế nào mà thầy Khương quay lại nhìn cô Nhưng chỉ cười . Anh Thư nũng nịu:

- Thầy cười gì em thế ?
- Con nít bảo nhau là con nít, cũng vui đấy.

Anh Thư phật lòng ngồi im. Cô hơi không vui khi thầy Khương chỉ coi cô như trẻ con. Trong khi tối nay thầy đã tạo cho cô cảm giác được là bạn với thầy . Lúc ngồi trong phòng họp, thầy đã nói chuyện hoà mình với cô đó thôi.

Chợt nhớ ra, Anh Thư ngồi quay về phía thầy Khương. Tay vô tình xoè ra như đếm:

- Trong buổi tối mà được vỗ tay những bốn lần, thầy có thích không thầy ?

Thầy Khương hơi cười:

- Tôi thấy hay hay.
- Không phải chỉ hay hay đâu, em thích mê luôn, thầy tuyệt vời thật đấy . Lúc nghe họ vỗ tay, em hạnh diện đến mức tim muốn nhảy ra ngoài luôn ấy.
- Em hạnh diện à ?

Anh Thư gật đầu:

- Thật đó thầy, thầy làm em hạnh diện muốn bay lên mây luôn.

Thầy Khương không nói gì . Chỉ cười . Hình như cách thể hiện ngây thơ của Anh Thư làm thầy thấy ngộ nghĩnh, vui vui. Anh Thư nhớ lại, mỗi lần tiếp xúc với cô là thầy cười rất nhiều . Cô không biết tại sao như vậy . Nhưng tối nay vui quá cô không có thời gian suy nghĩ lung tung.

Tiếng chuông điện thoại đổ từ hồi dưới phòng khách, khiến Anh Thư mở choàng mắt . Cô tung mền qua một bên, chạy xuống nghe. Cô ngồi xuống salon, mắt nhắm tít vì buồn ngủ . Giọng lười lỉnh:

- Alô.

Giọng anh Tuấn vang lên trong máy với vẻ sốt ruột:

- Thư hả ? Làm gì mà để anh chờ máy lâu quá vậy ?
- Em đang ngủ.
- Gì ? Em biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

Anh Thư đưa mắt lên đồng hồ . Kim dài chỉ số năm. Cô dụi dụi mắt . Không lẽ cô ngủ dừ vậy trời . Ngủ những bốn tiếng đồng hồ . Cô cười trừ:

- Tại em quên. Mà anh gọi có chuyện gì không? Chùng nào anh về ?
- Chiều nay anh phải đi với sếp . Chắc tối lắm mới về được, em đưa chị Thục qua nhà bên đó dùm anh nghen. Hôm nay nhà bên đó có sinh nhật, đừng để chị ấy đi một mình, anh không yên tâm.
- Nhà chị Thục có sinh nhật hả ? Sinh nhật ai vậy anh ?
- Thục Ánh.
- Vậy hả ?

Anh Thư hỏi một cách lơ mợ Thục Ánh là em chị Thục . Nhưng Anh Thư và cô ta không biết nhau nhiều, vì lúc đám cưới chị Thục Ánh với anh Tuấn thì cô ta còn học ở Sài Gòn . Chẳng lẽ bây giờ cô ta đã về.

Anh Thư có thấy ảnh Thục Ánh trong album của chị Thục . Chị Thục xinh mà cô ta còn xinh hơn. Nhưng hình như có vẻ kiêu kỳ . Có lần Anh Thư nghe chị Thục và anh Tuấn nói chuyện với nhau như vậy.

Không nghe cô trả lời, anh Tuấn nhắc lại:

- Em đi được không ?
- Dạ được.
- Cần thận đó nghe.
- Chờ bà bầu đi em ớn quá, nhưng không sao, em sẽ chạy từ từ.
- Chạy xe phải cẩn thận nghe, không được phóng nhanh đấy, xuống dốc phải thắng từ từ nghe không.

Anh Thư cố tình đùa dai:

- Thắng chi vậy anh hai? Thắng rồi làm sao chạy ?
- Đừng có giỡn, chạy cẩn thận, không được phóng nhanh nghe chưa ?

- Em không hứa trước được, để xem lúc đó em vui hay buồn đã . Nếu vui thì chạy nhanh, buồn thì dẫn xe cho chắc ăn.

Tuân quát nhỏ trong máy:

- Đùa dai hả ? Cú đầu bây giờ, nhớ là cẩn thận đó.

Anh Thư còn nhẩn nha một lát mới chịu hứa nghiêm chỉnh . Cô gác máy rồi chạy lên phòng anh Tuân, đập đập cửa:

- Chị Thục ơi, chị ngủ hay thức vậy, em vô được không ?

Vừa nói cô vừa đẩy cửa bước vào . Chị Thục đang ngồi đan nón cho em bé . Anh Thư xuống ngồi xuống giường, nhìn mũi kim thoăn thoắt trên tay chị Thục thích thú:

- Sau này có em bé, chắc chắn em cũng xẽ may đồ cho nó như vậy.

Chị Thục cười như không tin:

- Cô Thư mà chịu ngồi yên làm mấy chuyện này sao?

Anh Thư hình mũi:

- Chứ lúc đó bụng to quá, không ngồi yên thì chạy nhảy gì nổi, ngồi một chỗ cho khỏe.

Chị Thục bật cười, rồi hỏi qua chuyện khác:

Lúc này ai gọi vậy ? Chị nghe nhưng chạy xuống không kịp.

Nhớ ra, Anh Thư vội thông báo:

- Anh hai gọi đây, bảo là chiều nay anh không về sớm được . Anh dặn em đưa chị về nhà chị đây . Tối nay sinh nhật chị Ánh hả chị ?

- Ừ, nó mời đông lắm, lẽ ra chị phải về lúc sáng để đi chợ, nhưng chị thế này đi không nổi.

- Chị Ánh về lúc nào vậy chị ?

- Hai, ba tháng gì đó, chị cũng không nhớ nữa.

- Rồi chị ấy có chỗ làm chưa chị ?

- Chưa, nó đòi vào Sài Gòn làm, nhưng ba mẹ chị không cho, nhỏ đó đua đòi qua, ở trong đó sợ nó hư.

Anh Thư nói vô tư :

- Nếu hư thì đã hư mấy năm còn đi học rồi, bây giờ mà vẫn không hư thì chắc chắn có thể tin tưởng được, bị cản buồn lắm.

Vốn biết tính Anh Thư nên chị Thục không tranh cãi . Cô em chồng này có tật đùng chuyện gì cũng nói, nhưng không để ý mình nói gì . Và nói xong lại quên ngay.

Mà thật sự Anh Thư không để ý chuyện đó nữa, cô đứng lên:

- Chị có mua quà không, em chờ chị đi.

- Thôi khỏi, chiều mình đi sớm rồi ghé chợ mua luôn, mà chiều nay Thư có bận chuyện gì không? Chị đi xe ngoài cũng được.

- Em đâu có bận gì, để em đi với chị.

Nói chưa hết câu Anh Thư đã biến mất ra ngoài . Cô về phòng mình lấy đồ . Chưa đầy năm phút sau đã nghe cô hát léo nhéo trong phòng tắm.

Buổi chiều Thư đưa chị Thục về nhà . Còn khá sớm, nhưng trong nhà đã chuẩn bị đầy đủ nên chẳng có chuyện gì làm . Chị Thục có vẻ rất đảm đang . Bụng to như vậy mà vẫn đi tới đi lui làm đủ thứ chuyện.

Anh Thư định theo chị Thục vào bếp thì Thục Ánh đã kéo cô lên phòng riêng . Dù chưa từng tiếp xúc nhiều, nhưng cô có vẻ thân mật dễ gần . Cô kéo Anh Thư ngồi xuống giường . Rồi lấy hộp đồ trang điểm ra . Đưa Anh Thư hộp phấn, giọng cô vui vẻ:

- Em làm mặt một chút đi, buổi tối không trang điểm nhìn nhợt nhạt lắm, làm đậm vào, lát nữa chị sẽ để đèn màu, sẽ nhảy nữa, em có biết nhảy không?

- Dạ không.

Thục Ánh nhéo mũi Anh Thư một cái:

- Sao hiền thế ? Nhưng không sao, thế nào cũng có người dạy em, bạn trai chị nhiều người chưa có bồ lắm, chị sẽ giới thiệu với em.

Anh Thư lắc đầu:

- Thôi, chị đừng có giới thiệu, em không biết nhảy đâu, quê lắm.

- Đừng lo, học một chút là biết liền, nhảy mới vui chứ.

Anh Thư thắc mắc:

- Sao chị không tổ chức ở quán hoặc nhà hàng, ở nhà không sợ bác trai mắng sao?

Thục Ánh nhún vai:

- Chị muốn làm ở nhà hàng, nhưng ông già không cho, ông sợ chị quậy . Mà ông già không chi tiền thì tiền đâu chị làm, chán dễ sợ.

- Vậy nhảy um sùm ở nhà, bác không mắng chị sao?

Thục Ánh cười khúc khích:

- Bộ em không biết gì hả ?

- Biết gì chị ?

- Ba em rủ ba chị đi chơi là do chị Thục nhờ đó, hai ông già thân nhau, chắc ba chị không nghi gì đâu.

Anh Thư ngơ ngời, tròn xoe mắt:

- Vậy ra là ba em với bác Tịnh đi chơi là do chị sắp xếp ? Vậy mà em tưởng là vô tình, ôi trời.

Thục Ánh cười xòa:

- Em đừng nói lung tung nghe, chuyện này chỉ có chị, chị Thục với bác bên nhà biết thôi.

Anh Thư bật cười khúc khích . Cô thấy Thục Ánh thật tức cười . Nếu là cô thì chắc cô không xoay sở giỏi như vậy . Cô nói với chút khâm phục :

- Chị nghĩ ra được chuyện hay quá há ? Bộ chị ghiền nhảy lắm hả chị Ánh ?

Thấy Anh Thư còn ngời yên, cô nói nói như nhắc:

- Em trang điểm đi.

Rồi cô cũng tự kẻ mắt cho mình . Cả hai trang điểm xong thì vẫn còn sớm chán . Khách chưa ai tới . Ngồi một lát, Thục Ánh lại nói qua chuyện khác :

- Chị Thục nói em làm thơ hay lắm hả ?

- Em cũng không biết.

- Ông bồ của chị là nhà thơ đấy, nhưng chị thì chả thích thơ với thần . Ảnh lãng mạng lắm, tối ngày thơ thơ thần thần mơ mộng, nhiều khi chị bức chịu không nổi.

Anh Thư mở lớn mắt ngạc nhiên:

- Bồ chị là nhà thơ hả ? Thích thật há ?

- Thì chị cũng oai với bạn bè, nhưng lúc chỉ có hai người với nhau thì bức lắm, chị cũng không hiểu nổi chị yêu ảnh vì cái gì nữa, không có cái gì chung hết.

Tự nhiên Anh Thư liên tưởng tới thầy Khương, cô muốn khoe thầy dạy lý luận của cô cũng là nhà thơ . Nhưng thấy có vẻ con nít quá nên thôi không nói.

Thục Ánh chợt hỏi:

- Em học sư phạm, có thầy nào tên Khương không ? Dạy môn lý luận ấy ?

Một linh cảm thoáng qua làm Anh Thư không vui . Nhưng cô không nhận ra ngay, cô lập tức gật đầu:

- Em học thầy Khương đó, chị biết thầy hả ?

Thục Ánh cười với vẻ hãnh diện:

- Người yêu chị đó, em thấy ảnh thế nào ?

Anh Thư ngồi im . Cảm giác như có gì đó đâm phập vào ngực, làm cho nhoi nhoi . Cô lặng lẽ nhìn Thục Ánh, im lặng.

Thục Ánh vô tình không để ý cử chỉ đó, cô nhắc lại:

- Anh Khương dạy hay không? Em thấy ảnh thế nào ?

Anh Thư trả lời với giọng mà chính cô cũng không nhận ra giọng mình:

- Thầy dạy hay lắm, lớp em ai cũng thích thầy.

Thục Ánh có vẻ chú ý đến chi tiết đó, cô nhắc lại:

- Sinh viên thích ảnh nhiều lắm hả ? Thích thế nào ?

Nếu là người khác, Anh Thư sẽ kể ra hàng lô điều mà cô thấy tuyệt vời ở thầy Khương . Nhưng nói điều đó với Thục Ánh thì thật đại dột, ngu ngốc . Và cô nói tránh né:

- Thầy dạy hay nên tụi em thích học thầy, lớp em ai cũng vậy.

Thục Ánh vô tình hỏi tới:

- Lớp em có sinh viên nào yêu ảnh không ? Em có biết không ?

Anh Thư lặng lẽ lắc đầu . Không nghe Anh Thư trả lời, Thục Ánh quay lại:

- Chị biết ảnh có nhiều người thích lắm, nhưng không biết có nhỏ nào tán công thầy không, nếu nghe trong lớp em có ai xì xào gì, thì nhớ nói với chị nhé.

- Dạ.

Thục Ánh còn định nói gì nữa . Nhưng có tiếng chị Thục gọi dưới nhà nên cô ngưng câu chuyện, quay qua Anh Thư:

- Bạn chị tới rồi đó, em xuống nhà chơi.

Anh Thư lững thững đi theo chị Ánh xuống nhà . Cô thấy một nhóm người đi vợ Thục Ánh lảng xảng tiếp khách nên không để ý đến cô nữa . Chỉ có mấy người thôi mà chợt không khí ồn hân đi.

Anh Thư lặng lẽ đến ngồi ở góc phòng, cô tìm tờ báo đọc để khỏi thấy mình lạc lõng . Nhưng cô chỉ nhìn chữ chứ không hiểu được gì . Lát nữa rồi thầy Khương sẽ đến . Cô thấy điều đó thật vượt quá sức chịu đựng của mình.

Một lát sau thầy Khương đến . Anh Thư nghe tiếng thầy chào mọi người, và thầy nói chuyện với chị Thục Ánh . Nhưng cô không bước ra . Chỉ ngồi im như tách mình ra khỏi thế giới của người lớn.

Thầy Khương chợt phát hiện ra Anh Thư, và đi đến phía cô . Thầy có vẻ ngạc nhiên:

- Anh Thư cũng đến đây sao? Em là bạn của Thục Ánh à ?

Anh Thư miễn cưỡng đứng dậy chào:

- Thưa thầy.

Thầy Khương ngồi xuống bên cạnh cô, lặp lại:

- Em có quen với Thục Ánh à ?

- Dạ không có quen, chị của chị Ánh là chị dâu của em.

- Như vậy là thân hơn cả bạn, không ngờ em là người nhà của Thục Ánh, em đến lâu chưa ?

- Dạ, em đến lúc chiều, em chờ chị Thục qua.

Lúc đó Thục Ánh đi tới, cô kéo tay thầy Khương:

- Có Minh Thu tới kìa, nó đi với chồng nó nữa, anh ra với em.

Chợt nhớ ra, cô đứng hân lại:

- Quên giới thiệu . Anh Thư là em của anh rể em đó, chắc anh chưa biết hả ?

- Cô ấy vừa mới nói với anh, còn anh thì cũng mới biết.

- Mình ra ngoài kia đi anh, em ngồi chơi nghe Thư, đừng ngại gì cả, trong nhà cả mà.

Anh Thư dạ nhỏ một tiếng . Cô ngồi yên nhìn chị Thục Ánh kéo thầy Khương đi. Tối nay cô cảm thấy thầy như vô cùng xa lạ với mình . Xa lạ với chính hình ảnh của thầy . Cô đã quen thấy hình ảnh thầy đứng giảng bài . Những lúc như vậy thầy mới thật sự gần gũi.

Tự nhiên Anh Thư đứng dậy đi xuống bếp tìm chị Thục:

- Em về trước nghe chị Thục, lát nữa anh hai qua đón chị.

Chị Thục bận túi bụi nên không có thì giờ nói chuyện với cô Cũng không giữ cô lại . Thế là Anh Thư lên ra ngoài trong lúc mọi người không ai để ý mình.

Về nhà, Anh Thư ngồi một mình ngoài sân . Trong buổi tối giá rét . Cô nhìn mãi cảnh hồng trước mặt mình mà nước mắt rơi giọt.

Chợt từ nhà bên cạnh vọng sang bản hoà tấu Unchained Melody Anh Thư nín khóc lắng nghe. Âm thanh đó như cao vút nổi khắc khoải, sự đồ vỡ thốn thức trong lòng cô Lần đầu tiên cô cảm nhận một điệu nhạc bằng nỗi đau đớn của cả trái tim.

Ngày hôm sau có hai tiết lý luận đầu giờ . Anh Thư không vô lớp, mà đi lang thang dưới chân đồi Cù . Cô phản kháng sự hắt hủi một cách bướng bỉnh, thách thức ngầm.

Cô cảm giác thầy Khương chà đạp tình cảm trong sáng của mình, mà chẳng hề biết như vậy là làm người khác bị tổn thương.

Đứng một mình nhìn ra bờ hồ, tự nhiên cô nhớ lại câu thơ mình đã làm vào cái ngày đầu tiên thầy Khương bước vào lớp.

"Có gì trong tôi đã vỡ từ hôm qua

Giữa đường về buồn như muốn khóc

Một ngôi sao đi lạc cuối trời"

Lần đầu tiên trong đời, Anh Thư bị cảm giác cô đơn và hoang mang. Đến nỗi hết hai giờ đầu, cô trở lại lớp như chạy trốn sự quạnh vắng phía sau lưng.

Buổi trưa tan học . Ba cô ngồi dưới gốc thông. Anh Thư ngắn gọn:

- Người yêu của thầy Khương rất đẹp, chị ấy là em của chị Thục, chị Thục đẹp mà chị ấy còn đẹp hơn.

Tự nhiên Hồng Thảo và Ngọc Chi đưa mắt nhìn nhau. Không biết nói gì vì cái tin đột ngột này.

Anh Thư cũng ngồi im. Thật ra cô chẳng biết từ đâu để giải toa? gánh nặng tâm hồn này.

Mãi lát sau Ngọc Chi mới tìm ra một câu thích hợp:

- Sao mi biết.

- Hôm qua ta đưa chị Thục qua bên đó dự sinh nhật chị Ánh, ta gặp thầy Khương ở đó.

Hồng Thảo buột miệng:

- Lạ thật, người trong nhà với nhau mà tới giờ mới biết, may là phát hiện sớm.
- May là thầy Khương không biết tình cảm của nó.

Hai cô đưa mắt nhìn nhau:

- Bây giờ làm sao đây ?

Ngọc Chi tự trả lời:

- Mi phải im luôn đi, phải coi tình cảm đó là lầm lẫn, mà đã biết lầm thì phải không được yêu nữa .

Ngọc Chi tự trả lời:

- Mi phải im luôn đi, phải coi tình cảm đó là sự lầm lẫn, mà đã biết lầm thì phải không được yêu nữa.

Anh Thư ngược mắt lên nhìn những cảnh thông, khuôn mặt buồn âm đạm:

- Lầm món đồ hay lầm người thì có thể bỏ, nhưng tình cảm lầm thì chịu chết.

Hồng Thảo thở dài:

- Không chết được đâu, phải bỏ thôi.

Ngọc Chi nhìn Anh Thư gườm gườm:

- Có phải vì vậy mà sáng nay mi bỏ học không?

- Ta ghét thầy Khương lắm, ta có cảm tưởng bị thầy lường gạt.

Hồng Thảo phản đối ngay:

- Đừng có ghép lỗi cho thầy, vì đó là tự mi có tình cảm, chứ thầy đâu có biết mi thích thầy.

Ngọc Chi cũng đồng tình:

- Đúng đó, cho nên cách hay nhất là mi rút lui đi, đừng có tìm cách gặp thầy nữa, chuyện này coi như chỉ có hai đứa ta biết mà thôi.

Anh Thư không nói gì. Vì cả hai nói đều đúng. Cô không thể phản đối sự thật.

Nhưng trong thâm tâm, cô vẫn không nghĩ mình sao. Đầu đó trong cảm thức cho cô biết rằng thầy

Khương thích cô, chứ không phải là sự ân cần như với bao sinh viên khác.

Nếu cô nói ra điều này, chắc chắn Thảo và Chi sẽ bảo là cô ảo tưởng.

Anh Thư đứng dậy, thần thờ đi xuống cổng. Hồng Thảo và Ngọc Chi cũng lóc cóc đi theo. Suốt đường về

Anh Thư không hề hé miệng nói chuyện. Trong lòng cô là những câu thơ cứ lặp đi lặp lại:

“Có gì trong tôi đã vỡ từ hôm qua

Giữa đường về buồn như muốn khóc”

Anh Thư bước vào văn phòng khoa. Thầy Khương đang ngồi chờ cô ở bàn viết. Giờ này các thầy cô đều đã về. Anh Thư nghe tiếng đánh máy ở phòng trong. Chắc là cô trợ lý khoa còn trong đó. Nếu là lúc trước Anh Thư không quan tâm xung quanh, nhưng bây giờ biết xét nét, cô hiểu thầy Khương rất ý tứ khi gọi cô lên gặp ở đây, chứ không phải là một quán nước. Vì thầy cần làm việc với một sinh viên chứ không phải hẹn hò riêng tư.

Anh Thư khẽ gật đầu chào, rồi đến ngồi đối diện với thầy. Môi cô vô tình mím lại một cách bướng bỉnh. Cô đã biết thầy gọi cô lên để làm gì rồi.

Thầy Khương ngồi im nhìn Anh Thư quan sát. Cử chỉ bướng bỉnh đó không làm thầy bức mình, chỉ thấy khó hiểu. Anh Thư đâu phải là cô sinh viên cứng đầu như vậy.

Thầy chợt cười nhẹ:

- Em có biết tại sao tôi gọi em lên đây không?

- Thưa thầy không

- Em không nói thật rồi, em thông minh lắm, chắc chắn em phải biết vì sao thầy chủ nhiệm quan tâm đến mình.

Anh Thư nhìn xuống bàn, môi vẫn mím lại kiểu bướng bỉnh:

- Thưa thầy thật sự em không biết.

- Thôi được, vậy thì tôi sẽ nói. Nói thẳng ra, tôi rất thất vọng trước sự thay đổi của em. Trước khi nhận lớp, cô Minh có lưu ý tôi về em, có thể cô ấy không chấp nhận những sinh viên quá năng động, nhưng tôi thì chấp nhận.

- Vâng.

- Vấn đề là sau này em không còn lo học nữa, em đã nghỉ gần quá số tiết quy định, nếu còn như vậy, em sẽ bị cấm thi, tôi muốn biết tại sao em bỏ giờ như vậy.

Thấy Anh Thư không trả lời, thầy nói thêm:

- Tôi biết em chỉ bỏ học giờ tôi, tại sao vậy Anh Thư?

Giọng Anh Thư lễ phép nhưng khô khan:

- Dạ, tại em bận công việc.

Thầy Khương lắc đầu:

- Không phải, em không bận bịu gì hết, em chỉ bỏ học để đi chơi một mình, em thích như vậy lắm sao ?

- Dạ.

Thầy Khương hơi nhíu mày:

- Em có thể nói chuyện với tôi như vậy à?

- Thừa thầy, tại thầy hỏi nên em mới nói.

Thầy Khương quay mặt chỗ khác như kềm chế sự bức mình, rồi quay lại nhìn cô, giọng vẫn nhẹ nhàng:

- Thôi được, có thể em không muốn nói thật, nhưng phải nghe lời cảnh báo của tôi, lo học đang hoàng lại đi, em sắp bị cấm thi rồi đó, thầy hy vọng là em còn biết sợ.

- Vâng.

Thầy Khương im lặng như suy nghĩ, rồi nói nhẹ nhàng:

- Từ trước giờ thầy luôn nghĩ em quý mến thầy, cả thầy cũng vậy. Em là sinh viên gây cho thầy cô nhiều ấn tượng nhất, với thầy thì em gần như là người trong gia đình, những gì vui buồn cứ nói với thầy, được không?

Anh Thư hơi ngược lên, rồi lập tức nhìn ra chỗ khác. Khi biết cô và chị Thục Ánh là người nhà, thầy Khương bắt đầu nhìn cô thân hơn. Cô ghét cách quan tâm đó.

Thấy Anh Thư cứ im lặng gai góc, thầy Khương như không chờ đợi được nữa, giọng như không hài lòng:

- Có thể cho thầy biết lý do làm em bỏ học giờ thầy không?

- Dạ, tại em bận công việc nên đi trễ

Thầy Khương như hết kiên nhẫn, khuôn mặt nghiêm lại:

- Có lẽ thầy phải tới gặp ba mẹ em thôi, trước khi để cho em trở nên khó dạy.

Anh Thư chợt bật lên:

- Thừa thầy, em là sinh viên rồi, chứ không còn học tiểu học, thầy đừng coi em là con nít nữa.

Thầy Khương hơi ngạc nhiên trước phản ứng của cô, nhưng vẫn điềm nhiên:

- Nếu thấy mình đã lớn thì em đừng hành động như con nít nữa. Con nít không biết suy nghĩ, nhưng người lớn thì phải biết hậu quả những gì mình gây ra.

- Thầy nói dễ dàng lắm, vì thầy có bao giờ khổ sở như em.

Và không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tự nhiên cô bật ra:

- Thầy là người gạt gẫm.

Thầy Khương ngẩng phắt lên:

- Em nói gì ?

- Thầy gây ra cho người khác điều gì thầy đâu có biết, thậm chí còn cố tình làm người ta bị tổn thương. Trước đây em rất quý thầy, nhưng bây giờ em ghét rồi. Em không muốn học thầy, mỗi giờ thầy lên lớp đối với em là cực hình, thầy đối người khác dạy đi.

Giọng thầy Khương nghiêm khắc:

- Anh Thư!

Anh Thư không trả lời. Và không hề chào một tiếng, cô mím môi đứng dậy, bỏ đi ra khỏi phòng.

Cử chỉ của cô làm thầy Khương sững sờ:

- Anh Thư!

Thầy đứng hẩn dậy:

- Trở lại tôi bảo, em nghe không ?

Nhưng Anh Thư vẫn ngoan cố bỏ đi. Cô biết mình đang vô phép, mất dạy. Nhưng khi hành động như vậy, cô không phản ứng với thầy của mình, mà là với người mình yêu mến. Làm sao mà thầy Khương hiểu điều đó chứ.

Cuộc nói chuyện nặng nề đó làm Anh Thư mất thăng bằng suốt mấy ngày. Nhưng tuần sau cô trở lại học bình thường.

Ngày thứ tư, sau hai tiết đầu, thấy Anh Thư vẫn ngồi lại trong lớp, Hồng Thảo nhìn cô như khuyến khích:

- Mi không bỏ giờ nữa phải không? Ít ra phải như vậy chứ.

Ngọc Chi nói cụ thể hơn:

- Nỗi buồn nào cũng phải hết, không lẽ để cho buồn hoài sao, ta biết mi đâu phải là người yếu đuối.

- Mi quên thầy Khương rồi chứ, Thư ?

- Thầy dọa tới nhà ta, nếu để ở nhà biết thì ta chết còn sướng hơn. Rồi thì ba mẹ sẽ truy ra, mặt mũi nào ta gặp mấy người bên nhà chị Thục nữa.

- Chắc không đến nỗi vậy đâu, ờ, nhưng đề phòng vẫn tốt hơn.

Ngọc Chi định nói, nhưng thấy thầy Khương bước vào nên thôi. Cô nắm tay Anh Thư, rồi đứng dậy.

Anh Thư cũng đứng lên chào. Cô thấy thầy Khương nhìn xuống chỗ cô Hình như thầy hài lòng vì hôm nay cô không bỏ giờ. Có nghĩa là Anh Thư còn biết sợ. Thầy làm sao hiểu được cô chỉ sợ nỗi lòng của mình bị phơi bày trước mọi người. Mà để tránh bị xấu hổ, cái giá cô phải trả là sự chịu đựng như cực hình.

Cô không chịu nổi khi nhìn thấy thầy đứng trên bục giảng. Hình ảnh dẫu yêu cứ làm trái tim cô rung động. Rồi sau đó biến thành nỗi thất vọng. Và trên hết là cảm giác uất ức như bị lừa gạt.

Suốt ba giờ học, cô cứ ghi chép như cái máy. Và cố tránh không nhìn lên bảng. Đến cuối giờ, khi thầy Khương ra khỏi lớp, Hồng Thảo quay qua cô, nói nhỏ:

- Nãy giờ thầy cứ nhìn mi hoài đó, ta thấy mi cứ ngó ra cửa sổ không, mi có nghe giảng không đó ?

Tự nhiên Anh Thư gắt lên:

- Đến mi mà cũng kiểm soát ta nữa hả ? Ta giống như con nhò bất thường phải không? Bạn bè cũng coi thường được thì nói gì là người khác.

Cô tức ngán ngán nước mắt, làm hai cô nàng vừa ngạc nhiên vừa hối hận. Ngọc Chi rít rít:

- Mi đừng có nhạy cảm quá như vậy, cuối cùng đâm ra lệch lạc, nó chỉ muốn mi tập trung thôi chứ có ảny gì đâu.

- Bạn bè lo cho nhau cứ không có chuyện coi thường. Mi đừng có suy đoán lung tung.

Anh Thư hơi bình tĩnh lại. Cô nhận ra mình hơi vô lý, nhưng không nói xin lỗi. Tại sao cô lại trút sự uất ức không nói thành lời vào bạn bè. Như vậy còn lỗ bịch hơn nữa.

Trên đường về, Hồng Thảo và Ngọc Chi thay nhau an ủi Anh Thư, làm cô từ bình tĩnh chuyển sang nỗi khùng lên. Nhưng cô không thể hiện nó ra.

Cuối cùng, khi sắp đến ngã rẽ, cô đứng lại, nói một hơi:

- Tụi mi có biết mỗi lần nghe tụi mi an ủi, ta cảm thấy khổ sở hơn không? Bị cảm giác thất tình, bị bạn bè thương hại, ta không còn biết mình là ai nữa, không còn tự tin nữa. Ta ghét nhất là tình trạng này.

Hồng Thảo không biết nói gì, cô buông ra một câu “Vây hả” vô nghĩa, rồi nín thinh.

Ngọc Chi thì có vẻ sâu sắc hơn:

- Từ đó giờ mi không gặp chuyện gì rắc rối, nên vấp phải chuyện nhỏ mi cứ thấy ghê gớm . Thật ra tình cảm đơn phương đâu có gì xấu, có gì mà mặc cảm chứ.

- Đúng đó, mi đẩy cái buồn của mình đi xa hơn rồi, trong khi nó không có gì lớn lao hết.

- Rồi từ từ mi cũng quên thầy thôi. May là thầy chỉ dạy mình có một học kỳ, người ta bảo tình cảm tuổi mới lớn rất lãng mạn, nhưng cũng không có gì sâu sắc, mai một yêu người khác là mi quên hết.

“Sao ai cũng nghĩ mình là con nít vậy” – Anh Thư nghĩ một cách chán nản. Bạn bè còn xem cô là con nít, huống chi thầy Khương. Thầy có bao giờ nghĩ ra nỗi, có một đứa con nít yêu thầy một cách chín chắn, hơn cả người từng trả không?

Suốt một thời gian, Anh Thư sống trong tâm trạng của một người không ý thức được là mình đang sống. Cô cũng không hiểu nổi bằng cách nào cô đã tới trường, đã làm tất cả mọi việc hàng ngày. Như ai đó chứ không phải chính mình đã làm.

Chiều nay Anh Thư đang ngồi một mình trong sân trường thì thầy Khương đi ngang. Thấy cô, thầy ngừng lại:

- Sao vô trường giờ này vậy Thư?

Anh Thư đứng dậy:

- Thừa thầy.

Thầy Khương ngồi xuống băng đá cạnh cô, khoát tay:

- Em ngồi xuống đi.

- Dạ.

Anh Thư im lặng ngồi xuống. Khép sát áo lạnh vào người, cô đưa mắt nhìn xuống những viên sỏi dưới chân. Dạo này khi tiếp xúc với thầy Khương, cô vẫn thường nhìn tránh như thế. Sự vô tư như trước đây thật sự không làm sao tồn tại được nữa.

Thầy Khương thẩn thẩn nhìn Anh Thư Cái nhìn đầy quan tâm:

- Lúc này thầy thấy em thay đổi rất nhiều. Chuyện gì đã xảy ra với em vậy ?

Anh Thư nhìn thẳng phía trước, trả lời như cái máy:

- Dạ không có.

- Em nói dối thầy phải không? Trước kia thầy thấy em rất vô tư, cười nói suốt. Bây giờ em buồn nhiều hơn, em gặp chuyện gì phải không?

- Dạ không.

Thầy Khương nhìn cô một cái, có vẻ như khó hiểu, nhưng vẫn cười thân mật:

- Anh Thư có giận vì lần trước thầy nói nặng với em không? Thật tình thầy rất lo cho em, thầy nghĩ, nếu không thuyết phục được em, chắc thầy phải tới gặp phụ huynh thôi.

Khuôn mặt Anh Thư chợt đầy nét bất mãn:

- Em xin thầy đừng xem em như con nít. Em hơn hai mươi tuổi rồi, còn thầy lúc nào cũng nói chuyện với em như nói với trẻ con. Phải dọa nạt mới sợ.

Cô ngừng lại một chút, rồi nói tiếp một cách giận dữ:

- Ở tuổi em, người ta đủ tư cách biết yêu thương rồi, có khi nào thầy nghĩ em cũng biết chuyện đó không? Thầy Khương chợt quay lại, nhìn cô lạ lùng, rồi mỉm cười:

- Em nói đúng, các em lớn rồi, không thầy cô nào ngăn cản tình cảm nam nữ của các em, nhưng ở vị trí của người thầy, thầy phải lưu ý em chuyện học.

Anh Thư nói ngang:

- Em chán tất cả, em không muốn học nữa. Nếu biết vào đại học phải gặp chuyện này, thì em đã không thêm vào đây.

Thầy Khương vẫn nói bằng giọng từ tốn:

- Chuyện gì làm em nổi loạn vậy Anh Thư?

- Không có chuyện gì cả.

- Có lịch thi rồi đó Anh Thư, mấy hôm nay thầy rất muốn gặp em, thầy muốn nói với em, từ đây đến lúc thi đừng nghĩ ngợi lan man nữa, tập trung học đi, qua lúc đó rồi em muốn nghĩ tới chuyện gì cũng được. Anh Thư im lặng. Cô chợt ngược lên nhìn bầu trời. Trong cái lạnh dịu dàng và giữa cánh vật thơ mộng chiều nay, được ngồi bên người mình yêu mến là một niềm vui nhẹ nhàng. Nhưng thầy Khương đã phá vỡ cảm xúc của cô bằng những giáo huấn hết sức mô phạm. Nó gây cho cô sự chán nản bất bình. Và vì không dám la hét phản đối, nên cô chỉ biết im lặng.

Thấy Anh Thư cứ một mực không nói, thầy Khương nghiêng đầu qua nhìn mặt cô:

- Em có nghe thầy nói không? Em đang nghĩ gì vậy?

- Em không nghĩ gì cả.

- Có thể những gì thầy nói là những điều chán ngắt đối với em, nhưng thầy không thể bỏ qua, vì thầy là thầy chủ nhiệm, thầy có trách nhiệm ...

Anh Thư không đủ kiên nhẫn nghe nữa, cô cắt ngang:

- Thầy đừng dạy em phải thế này, thế kia nữa, em xin thầy đó.

- Em làm sao vậy?

Môi Anh Thư hơi run vì xúc động, cô hấp tấp nói tiếp:

- Ở vị trí thầy chủ nhiệm, thầy thầy có bốn phận nhắc em học, nhưng còn những sóng gió trong lòng em, thầy có bài học nào không?

Thầy Khương điềm tĩnh nhìn cô:

- Em muốn nói gì?

- Em ghét nhất là bị xem như đứa con nít lớp một, còn thầy thì luôn nhìn em như vậy. Thầy không còn là người như em đã nghĩ nữa.

Thầy Khương ngồi im lặng suy nghĩ. Sau phản ứng của Anh Thư không khí như chùng xuống hẳn đi, sự im lặng như không bỏ tình thần Anh Thư, cô bèn đứng lên, nước mắt ngân ngấn:

- Em xin lỗi vì đã vô lễ với thầy, nhưng em không chịu đựng được nữa, thầy cho phép em về ạ.

Thầy Khương khoát tay:

- Thôi được, em về đi.

Anh Thư cúi xuống cầm mấy quyển sách. Khi ngược lên, cô nhìn mặt thầy Khương. Trong khoảnh khắc đó, cô cảm nhận được là thầy không hiểu gì về điều cô nói. Thậm chí không hiểu nổi tại sao cô trở nên như vậy.

Thế là những gì vừa bùng lên trong cô chợt tắt ngấm. Ngọc Chi đã nói đúng, cô không được nói với thầy tình cảm của mình, nếu không muốn bị xem là thần kinh có vấn đề.

Anh Thư thần thờ đi ra cổng. Bước thấp bước cao. Lòng thì lao đao chơi vơi. Gánh nặng tình cảm này phải giữ lấy một mình, thật là quá nặng đối với cô.

Nếu lúc này cô bỗng bột nói với thầy Khương, thì sự thế sẽ ra sao?

Ngày hôm sau lớp trưởng thông báo lịch thi Anh Thư ngồi chép vào tập mà đầu óc vẫn nghĩ lan man. Bên cạnh cô, bạn bè lao xao bàn về chuyện thi học kỳ. Chỉ có cô là đắm chìm trong chuyện tình cảm. Cô có cảm tưởng mình bị tách ra khỏi thế giới của bạn bè. Vì mình đã tự chuốc lấy họa tình yêu.

Cả nhóm đứng trước bảng điểm dán trước khoa. Ai cũng hồi hộp theo dõi kết quả các môn thi Anh Thư rà rà tay đọc bảng danh sách tìm điểm của mình. Con số hai đập vào mắt cô, làm cô choáng váng. Cô cố trấn tĩnh nhìn lướt qua những hàng khác. Cả lớp chỉ có duy nhất mình cô bị điểm dưới trung bình. Duy nhất một mình cô thi lại môn lý luận.

Anh Thư lặng lẽ bước ra ngoài. Cô hình dung phản ứng của thầy Khương. Không dám nghĩ tới nữa. Cô không hề hối hận, nhưng cảm giác xấu hổ khiến cô thấy muốn thoát khỏi cặp mắt của bạn bè.

Hồng Thảo và Ngọc Chi cũng chen ra ngoài tìm Anh Thư. Hai cô không bị vướng môn nào. Nhưng Anh Thư thì vướng tới hai môn. Cả hai cảm thấy ái ngại mà chẳng biết nói gì.

Ba người đi theo con đường nhỏ ra khỏi khoa. Không ai nói với ai một lời nào. Mãi đến lúc gần cổng, Hồng Thảo mới lên tiếng:

- Đi uống cafe nhé ?

Anh Thư lắc đầu:

- Thôi ,ta muốn về nhà.

Ngọc Chi cũng lắc đầu:

- Về nhà làm gì. Đi chơi cho đỡ buồn.

- Ta không còn tinh thần để đi nữa, hai người đi đi.

Hồng Thảo lắc đầu:

- Nếu không vô quán thì ra hồ chơi, mua theo cái gì đó ăn, rồi chiều hãy về.

Anh Thư chưa kịp trả lời thì đã thấy thầy Khương đi tới. Cô vội nhìn đi chỗ khác. Nhưng thầy đã bước về chỗ các cô Hồng Thảo và Ngọc Chi vội cúi đầu:

- Thưa thầy.

Anh Thư miễn cưỡng quay lại.

Thầy Khương gật đầu, rồi mỉm cười với Chi và Thảo:

- Các em biết kết quả rồi phải không?

- Dạ.

- Lớp các em khá lắm.

- Dạ.

Thầy Khương quay sang nhìn Anh Thư:

- Tuần sau em tới nhà thầy để nhận đề cương. Những môn thi lại sẽ đổi đề bài đó, thầy nói trước để em chuẩn bị tinh thần.

Anh Thư nhìn xuống chân, dạ nhỏ, cử chỉ có vẻ muốn tránh né.

Thầy Khương chỉ nói bao nhiêu đó rồi đi. Chờ thầy đi xa, Hồng Thảo hỏi nhỏ:

- Mi có thấy hôm nay thầy khác không Chi?

- Khác cái gì?

- Hình như thầy có vẻ giận nhỏ Thư, nãy nói chuyện với nó, nhìn thầy nghiêm dễ sợ.

- Chắc không có đâu, không lẽ người như thầy không biết dấu ý nghĩ của mình. Nếu có giận thầy cũng không để lộ ra đâu.

- Có thể thầy bức, vì cả lớp chỉ có con Thư bị vướng môn của thầy. Có thể thầy tức.

- Thầy không nhỏ nhen vậy đâu, mà thôi đi, có chút xiu mà cũng suy luận lung tung. Thi lại là chuyện thường, có gì quan trọng đâu.

Hồng Thảo thật lòng:

- Tụi nó bảo thầy quan tâm tới con Thư nhất, nên giờ nó rớt ai cũng ngạc nhiên, nhất là lại là môn của thầy.

Ngọc Chi nói ngang:

- Môn của thầy thi làm sao? Ai dám nói không rớt môn của thầy chủ nhiệm. Cứ nhìn bình thường thì chuyện sẽ bình thường, ai bảo mi nhìn lệch lạc quá làm chi.

Hồng Thảo nhún vai:

- Tao cũng mong như vậy, miễn tụi nó đừng biết gì thôi.

Anh Thư nhìn Hồng Thảo chăm chăm, nghĩ tới chuyện cả lớp biết bí mật của mình, cô thấy lạnh cả người.

Cô mang tâm trạng đó trên suốt đường về nhà. Thái độ lạnh lùng lúc nãy của thầy Khương làm cô thêm xấu hổ. Cô bị rớt đến hai môn, nhưng môn văn phương tây không làm cô khổ sở bằng môn lý luận. Buồn này chồng lên buồn kia, tưởng như không chịu đựng nổi.

Anh Thư vừa về nhà thì gặp Thục Ánh đi ra, dạo này Thục Ánh hay sang nhà cô chơi, vì chị Thục sinh em bé. Thường khi gặp cả hai nói chuyện rất cởi mở với nhau, hôm nay cũng vậy. Thấy Anh Thư, Thục Ánh cười thân mật:

- Đi đâu về vậy nhỏ?

- Em ở trường về, chị Ánh qua lúc nào vậy?

- Chị qua từ sáng, em bé ngủ rồi chị mới về.

- Tối qua nó khóc quá, làm mẹ em với anh hai thức đến khuya, không biết tối nay nó có khóc không nữa.

Thục Ánh giơ tay ra cản:

- Đừng nói vậy, con nít trong tháng là người ta cứ nói bậy lắm. Coi chừng chị Thục nghe, chị ấy là chúa âm lịch.

Anh Thư che miệng cười:

- Em quên.

Thục Ánh đến lấy xe ra. Anh Thư đi theo mở rộng cánh cổng cho cô Ra đến ngoài đường, như chợt nhớ ra, Thục Ánh dừng lại nói:

- Anh Thư bị rớt môn lý luận phải không? Đừng lo, chị sẽ nói với anh Khương, để anh ấy cho em câu hỏi học trước.

Anh Thư đứng khựng giữa lối đi, bần thần cả người. Không biết nói gì, rồi cô chỉ cười, một nụ cười như mếu.

Thục Ánh đi rồi, cô không trở vào nhà, mà rẽ ra đường. Vô đờn thông, ngồi ảm ức một mình.

Bất chợt cô đứng dậy, hồi hải trở ra đường. Như phải giải quyết một chuyện gì rất bức xúc, nghiêm trọng.

Anh Thư đến nhà thầy Khương, nhưng người nhà bảo thầy đến trường chưa về. Bây giờ Anh Thư mới nhớ ra là đã gặp thầy ở trường. Cô chán nản quay trở lại trường. Anh Thư vừa đi được một đoạn thì thầy Khương về, thấy cô ở giữa đường, thầy bèn dừng xe lại, bước xuống.

- Anh Thư đến tìm thầy phải không?

Anh Thư im lặng nhìn thầy Khương, khuôn mặt đỏ bừng vì còn giận. Cử chỉ đó của cô làm thầy hơi nghiêm mặt lại.

- Có chuyện gì vậy? Em vào nhà thầy đi.

- Em không muốn vào.

- Vậy à, nhưng em đến tìm thầy kia mà.

- Nhưng bây giờ em không muốn vô đó nữa. Rồi thì không chỉ mình chị Ánh, mà cả gia đình thầy sẽ khinh thường em, nhiều quá, em chịu không nổi đâu.

Thầy Khương ngạc nhiên nhìn cô, có vẻ không hiểu. Bất chợt thầy gật đầu:

- Thôi được, em không muốn vào nhà thầy thì qua quán cafe bên kia đi.

Anh Thư bướng bỉnh:

- Em không muốn ra quán cafe, chỗ đó xa lắm.

Nói rồi cô bước lên đồi thông. Thầy Khương bước theo nói:

- Đừng đi xa quá Anh Thư, có chuyện gì em nói đi.

Anh Thư đứng lại, lần đầu tiên, cô nhìn thẳng vào mặt thầy Khương:

- Em không ngờ thầy lại là người như vậy. Thầy là người thiếu tế nhị, đạo đức giả, tất cả mọi người đều lầm về bộ mặt của thầy (cha mẹ Oi, hơ gì mà dám chửi cả thầy giáo)

Thầy Khương đỏ bừng mặt, quát lên:

- Đủ rồi Thư !

Giọng thầy bật hẳn đi:

- Cho dù thế nào đi nữa thì tôi vẫn là thầy của em, em không được vô lễ như vậy
- Nhưng em không muốn xem thầy là thầy nữa, thầy không đủ tư cách.

Thầy Khương chộp giờ tay tát vào mặt Anh Thư khiến cô sững sờ. Mắt cô mở lớn như không tin vào điều đã xảy ra. Đó là điều vượt xa cả điều tồi tệ nhất mà cô chưa bao giờ hình dung.

Thầy Khương điềm tĩnh nhìn khuôn mặt ngơ ngác của cô, giọng vẫn rắn như thép:

- Đây là lần đầu tiên tôi phải sử dụng hình thức này để dạy sinh viên. Cho dù có bị đưa ra hội đồng kỷ luật tôi cũng không hối tiếc. Chưa có ai dám nói với tôi như vậy. Em càng ngày càng trở nên khó dạy.

Anh Thư không nói gì, nước mắt chảy ràn rụa quanh mắt. Cô ngồi xuống gốc thông, tay vòng qua đầu gối, mặt cúi xuống, khóc nức nở.

Thầy Khương đứng nhìn ra ngoài đường, chờ cho cô bớt khích động. Sau khi giây phút căng thẳng đã qua, giờ đây anh thật sự thấy bối rối. Một tình huống mà ở cương vị người thầy, anh không thể bỏ mặc cô hay đổ dành.

Anh Thư tức tưởi có đến hơn nửa giờ. Sau đó cô ngẩng đầu lên, loay hoay lấy khăn lau mặt. Khuôn mặt sau cơn khóc như cơn mưa đi qua, giờ đây có vẻ ỉu rũ, buồn rầu. Cô không còn muốn la hét nữa, chỉ còn lại cảm giác buồn rầu thấm thía.

Cô đứng dậy, đến trước mặt thầy Khương, giọng buồn bã:

- Em biết là em đã mất dạy trước mặt thầy. Ở cương vị học trò, em không có quyền nói năng như thế. Nhưng có bao giờ thầy tự hỏi là thầy đã làm em tổn thương đến như thế nào không?
- Tại sao em trở nên như vậy? Anh Thư, trước đây em là niềm vui của thầy. Thầy đã từng nghĩ rất nhiều về em. Bây giờ thầy thấy thất vọng, em không còn như trước nữa.

Anh Thư nhìn xuống chân mình, những điều thầy Khương nói làm cô thêm thấm thía. Cô thấy như mình vừa mất đi một thứ gì quý giá lắm không thể nào lấy lại được.

Thầy Khương nói tiếp một cách tự lự:

- Thầy không biết thầy đã làm gì em. Nhưng thầy biết chắc bây giờ em đã không xem thầy với tình cảm quý trọng ngày xưa nữa. Em bảo em bị tổn thương, nhưng thầy đã làm gì em vậy?
- Nếu em nói ra, thầy sẽ càng khinh em hơn (vậy mà cũng đi kiếm người ta làm bù lu bù loa lên)

Thầy Khương lắc đầu:

- Không bao giờ thầy coi thường học trò của mình, dù em có làm điều gì tồi tệ.

Anh Thư lắc đầu:

- Thầy nói như vậy em càng không muốn nói ra, vì lúc nào thầy cũng coi em như đứa con nít.
- Thầy không coi em như đứa con nít, nhưng lúc nào cũng muốn vị tha đối với em, vì em là đứa học trò mà thầy quý mến nhất.

Anh Thư ngược lên nhìn một cách thất vọng. Thầy Khương đã nói như vậy, làm sao cô đủ can đảm thổ lộ ý nghĩ của mình.

Cô nhìn thầy Khương dăm dăm. Trong đầu thử hình dung thầy sẽ phản ứng ra sao nếu cô nói ra. Sẽ cười như với một đứa trẻ ăn nói ngô nghê, hay sẽ nghiêm khắc bảo cô lo học đi, hoặc có thể bảo cô là đồ điên khùng.

Thầy không hề bối rối trước cái nhìn của Anh Thư, chỉ hơi ngạc nhiên. Và lên tiếng như muốn lưu ý cô.

Anh Thư định thần lại, cô quay mặt sang chỗ khác. Mặt đầy vẻ thất vọng:

- Khi em bị thi lại, thầy có biết em xấu hổ như thế nào không? Tại sao thầy nói với chị Ánh, tại sao thầy không giữ kín chuyện đó giúp em? Bây giờ em xấu hổ lắm, không dám qua nhà chị ấy nữa.

Thầy Khương có vẻ bất ngờ, nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ tự chủ:

- Thầy không cố ý để nhiều người biết. Hôm nọ Ánh vào tìm bài của em xem điểm, đến khi thầy vào thì cô ấy đã coi rồi.

- Từ đó tới giờ ba mẹ em quy định làm bài không được dưới 8 điểm, để cho gia đình được hãnh diện về em (khúc này không biết có phải là in sai không, tại sao lại là gia Đình??). Bây giờ thì hết rồi, em không còn mặt mũi nào nhìn ai trong gia đình hết.

Thầy Khương nhìn Anh Thư dăm dăm, sự thổ lộ của cô nghe thật tội nghiệp. Thầy lắc đầu nói:

- Có lẽ ba mẹ em chỉ nói để động viên thôi, chứ không cố ý làm áp lực cho em đâu.

- Từ nhỏ em đã quen như vậy rồi. Lát nữa về nhà em không biết ăn nói thế nào với ba mẹ. Điều em sợ nhất sắp xảy ra rồi.

Chợt cô ngẩng đầu lên với vẻ bất cần:

- Nhưng em sẽ tự học thi lại, em không cần thầy cho câu hỏi trước đâu.

Thầy Khương lắc đầu:

- Thầy cũng không muốn làm chuyện khuất lấp giúp em. Thầy luôn muốn em làm những chuyện trong sáng. Vì vậy thầy mong em hãy chú tâm vào học, đừng ham chơi như trước kia nữa.

Anh Thư chột nói như tức:

- Thầy luôn nghĩ là em ham chơi sao? Thầy có biết em khổ sở như thế nào không? Có bao giờ thầy nghĩ đã gây ra cho em điều gì không?

- Em nói câu này hai lần rồi. Nghĩa là em nghĩ có chuyện gì đó. Tại sao em không nói ra Nói đi.

Anh Thư không trả lời, tim đập như trống vì điều sắp bật ra. Nhưng có một điều gì đó phi thường giữ cô lại. Và cô hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Thầy yêu chị Ánh lắm phải không thầy? Thầy nói thật với em đi. Có phải thầy sẽ làm đám cưới với chị ấy không? (troooooooooooooooooooooiiiii)

Thầy Khương như ngửa người vì kinh ngạc. cái nhìn vào mặt Anh Thư như muốn soi thấu tâm can cô

Như muốn hiểu cái đều không sao hiểu nổi. Cuối cùng thầy nhẹ nhàng nói:

- Em hãy quan tâm đến việc thầy cư xử như thế nào với sinh viên, và thầy làm thế nào để giúp em thi lại, đừng quan tâm đến chuyện riêng tư của thầy, Thư ạ.

- Thầy muốn bảo em là con nít, đừng xen vào chuyện người lớn có phải không?

Thầy Khương lắc đầu:

- Thầy không xem em là con nít. Ở tuổi em, người ta đã có thể nói về chuyện tình cảm một cách nghiêm túc. Thậm chí em có thể hỏi thầy về những kinh nghiệm tình cảm. Nhưng tất cả chỉ dừng ở mức độ đó thôi.

Anh Thư nói thật nhỏ:

- Vậy mà thầy bảo em hãy nói điều bí mật của em.

Thầy Khương không nghe thấy câu nói của cô, thầy vô tình nói tiếp:

- Thầy có những nguyên tắc riêng của mình. Những gì là tình cảm riêng tư thì không ai được xem vợ Vì vậy từ nay về sau em đừng hỏi thầy chuyện đó nữa Thư à.

Anh Thư cúi đầu một cách bất mãn ngậm. Thầy Khương là vậy đó sao. Tưởng như hòa đồng dễ gần. Nhưng thật ra chỉ ở mức độ. Và thầy luôn vạch giới hạn, người khác muốn bước qua cũng không được.

Anh Thư ngược nhìn thầy Khương, nói một cách đĩnh đạc:

- Tuần sau em sẽ đến nhà thầy nhận đề cương. Giờ thì thưa thầy, em về.

- Lên xe đi thầy đưa về.

- không, em thích đi bộ về hơn.

Anh Thư thoăn thoắt bước xuống đường. Cô có cảm giác như thầy Khương nhìn theo cô Bất giác cô quay đầu nhìn lại. Đúng là thầy Khương đang nhìn theo cô thật, thấy cô quay lại, thầy mỉm cười dịu dàng, vẫy tay:

- Chúc em vui về.

Anh Thư chỉ biết dạ nhỏ, rồi quay xuống. Những câu chúc như tưởng chừng như không có gì. Nhưng đối với cô, nó lại có ý nghĩa riêng. Nếu không quan tâm đến cô, thầy đã chẳng nói như vậy. Tức là thầy biết nỗi buồn của cô Nhưng những sóng gió trong lòng cô, thầy không hiểu được. Ước gì thầy biết.

Nghe tiếng gọi dưới đường, Anh Thư đặt chén chè xuống, chạy ra ban công. Thấy anh chàng trưởng nhóm đang đứng ngó vào sân mà gọi, cô bèn ngắt một cành hoa, ném xuống sân, cất tiếng nói trong trẻo:

- Tìm em hả?

Anh chàng giật mình ngó lên tìm thủ phạm. Thấy Anh Thư, vẻ bực mình biến mất, anh ta cười một cái hết sức dễ thương:

- Mở cửa cho anh đi bé.

- Chờ em chút.

Cô quay người vào nhà, chạy xuống mở cổng. Cô định mở rộng cửa thì anh chàng cản lại:

- Thôi, anh không vào đâu, có chuyện phải đi giờ. Thư cho anh gửi cái này.

Anh Thư đón lấy hai bì thư, đọc lướt qua rồi ngạc nhiên hỏi:

- Gửi thầy Khương sao lại đưa em.

- Anh định gửi bưu điện, nhưng có chút trục trặc. Cái này là lỗi của anh. Vì hôm đó viết thiệp mời xong, anh bỏ quên một xấp trong ngăn kéo. Không kịp gửi bưu điện. Anh sợ không kịp ngày nên phải đi gửi từng người. Nhờ Thư chuyển anh Khương giùm anh nhen.

Anh Thư sốt sắng:

- Để em gửi thầy cho, nhưng mời gì vậy anh Tuyền ?

- Mời đi dự câu lạc bộ thơ văn. Năm nay tổ chức lớn lắm. Em đi luôn nha Thư.

- Em đi chứ.

Anh chàng nheo mắt lại, nói như dụ khi:

- Cuối chương trình có tiết mục hay lắm. Anh chỉ phổ biến với vài người thôi, Thư ở lại nhe.

- Ở lại làm gì?

- Thì dự tiết mục sau cùng đó. Đến đây sẽ biết sau. Nhưng về khuya đây. Nhớ xin gia đình trước nhà Thôi anh về.

Anh Thư chờ anh ta đi khuất rồi mới quay vào. Vừa đi cô vừa mở thư ra đọc. Vậy là không đầy một tuần nữa. May mà anh chàng trưởng nhóm phát hiện ra kịp, nếu không cô sẽ mất một buổi tối thật vui. Cô thích dự đêm liên hoan ấy, nhưng nếu không có thầy Khương thì nó chẳng có ý nghĩa gì.

Anh Thư lên phòng thay đồ, rồi đến nhà thầy Khương. Bây giờ là mùa hè nên cô hiếm khi gặp được thầy. Tuần trước cô có lên kiểm nhưng không gặp. Lần đó về cô buồn hết mấy ngày.

Sáng nay trời không mưa và có nắng ấm. Anh Thư mặc chiếc áo cổ lọ màu đen với váy trắng. Nhìn cô thật mi nhon. Cô nhét thư mời và quyển sổ thơ vào ba lô, rồi tung tăng bước ra sân.

Ngang qua vườn hoa, cô dừng lại suy nghĩ rồi len lỏi bước vào trong, búng lại một chậu hồng nhỏ, san qua một chậu mới để đem cho thầy Khương.

Nhà thầy Khương là một ngôi biệt thự nằm trên đồi thông. Xung quanh bao bọc một màu xanh mát dịu. Thư nhớ hồi nhỏ cô và đám bạn rất thích đi ngang qua đây. Lúc đó trong ý nghĩ thơ ngây của cô, biệt thự là một lâu đài cổ tích, trong đó có một hoàng tử thật đẹp trai.

Sau này lớn lên, cô không còn mơ mộng nữa. Nhưng niềm tin thì vẫn còn, vì vậy mà mỗi lần nhìn thấy thầy Khương, cô lại thấy xúc động.

Khi Anh Thư đến thì thầy Khương đang ngồi đọc sách ở bộ bàn ghế ngoài trời. Quanh thầy là một bầu trời quang đãng thanh bình.

Anh Thư đến đặt chậu hoa lên bàn:

- Em tặng thầy.

Thầy Khương nhìn chậu hoa rồi ngược nhìn cô:

- Cám ơn Anh Thư, nhưng thầy sẽ trồng nó ở đâu đây? Em muốn thầy đặt chỗ nào?

Anh Thư trả lời ngay:

- Thầy đặt ở bàn viết của thầy được không ạ?

- Thôi được, thầy sẽ đặt nó ở trên bệ cửa sổ. Nhưng thỉnh thoảng em phải đến chăm sóc nó giúp thầy, được không?

Anh Thư gật đầu với nụ cười rạng rỡ. Cô vui rất lâu đến nỗi thầy Khương phải nhìn cô với vẻ lạ lùng. Nhưng thầy cũng mỉm cười như bị lấy tâm trạng của cô.

Anh Thư lấy bì thư, đặt trên bàn:

- Đây là thư mời của câu lạc bộ đó thầy. Anh Tuyển nói em phải làm cách nào mời cho bằng được thầy . (xạo quá)

- Đâu cần em phải dùng mọi cách. Năm nào thầy cũng tham gia mà. Em không đưa thì thầy cũng nhớ thôi.

Anh Thư nhìn thầy Khương chăm chăm:

- Vậy thầy có đến không hả thầy?

- Tất nhiên.

Anh Thư thở nhẹ. Cô muốn nói cô sẽ vô cùng thất vọng nếu vì lý do nào đó thầy không đến. Nhưng nói ra sợ bị cười, nên cô làm thinh.

Thầy Khương nói như hỏi thăm:

- Em học bài xong chưa?

- Dạ rồi.

Tự dưng Anh Thư ngượng ngập ngó xuống. Cử chỉ của cô làm thầy Khương buồn cười:

- Đến giờ mà em vẫn còn thấy xấu hổ à?

Anh Thư gượng cười:

- Đến giờ em cũng không hiểu tại sao lúc đó em làm như vậy. Thực tình em quê lắm thầy ạ.

- Thầy cũng định hỏi em điều này. Sao lúc đó em ngang bướng vậy Anh Thư?

- Em xin phép không trả lời nha thầy.

- Thôi được, cho là em buồn chuyện gì đó. Vậy bây giờ đã qua chưa? Em cảm thấy đã khá hơn chưa?

Anh Thư chợt nhìn đi chỗ khác, như không muốn nhớ lại khoảng thời gian đen tối đó. Cô tư lự:

- Có lẽ cả đời em sẽ không hết buồn được. Nhưng bây giờ em bình tĩnh hơn. Vì bắt buộc phải chấp nhận.
- Nghiêm trọng vậy sao?

Rồi thầy chợt cười, như nghe thấy một đứa bé bảo nó đau khổ. Thầy nói thật khoan dung, thông cảm:

- Ở tuổi em không gặp những chuyện lớn lao. Nhưng em chưa từng vấp vấp, nên thầy thấy nó nghiêm trọng. Nhưng rồi mọi chuyện sẽ ổn cả. Thầy tin như vậy.
- Sẽ không bao giờ qua được đâu thầy. Thậm chí nó sẽ là vết thương lòng suốt đời.

Thầy Khương gật đầu như chiều ý cô:

- Chắc là như vậy. Nhưng thầy tin là qua thời gian này, sau khi em nhìn lại sẽ thấy nó rất nhỏ bé.

Anh Thư thờ dãi:

- Một người như thầy chắc không bao giờ có cảm giác đó đâu. Nên thầy sẽ không bao giờ hiểu được.

Thầy Khương không giấu được nụ cười ở góc môi. Đó là cách cười của người lớn khi nghe đứa trẻ than thở về cuộc đời nó mà chính nó cũng không hiểu thế nào là cuộc đời.

Nhìn khuôn mặt của thầy Khương, Anh Thư chợt nhạy cảm hiểu ra. Và cô cảm thấy tình cảm bị xúc phạm. Cô nói hấp tấp:

- Em hiểu thầy nghĩ gì rồi. Thầy có thể cho em là con nít. Thậm chí có thể nghĩ tệ hơn về những điều em nói. Nhưng đừng xem thường tình cảm của người khác, như vậy là ác lắm, thầy có biết không?

Vẻ mặt của thầy Khương chợt thay đổi. Anh cảm thấy ngạc nhiên, lạ lùng. Nhưng với sự nhạy cảm tinh tế, anh nhận ngay ra được cảm giác của Anh Thư. Và anh nói một cách nghiêm túc:

- Thầy không biết chuyện tình cảm của em. Nhưng thầy nghĩ đó không phải là chuyện hời hợt. Có lẽ thầy đã nói gì đó làm em cảm thấy bị tổn thương. Thầy xin lỗi
- "Nếu hiểu như vậy thì thầy hãy yêu em đi". Anh Thư muốn gào lên như vậy. Nhưng lý trí kiềm cô lại, để không biết thành một người khủng điên trước mặt thầy Khương.

Thầy Anh Thư ngồi im mãi như còn rất tức. Thầy Khương hỏi tiếp bằng một giọng quan tâm:

- Một cô gái như Anh Thư mà phải buồn vì tình cảm thì rất lạ. Thật thiếu sót nếu người nào đó không nhận ra ưu điểm của em. Thật đáng tiếc cho cậu ta.

Anh Thư cười, nhưng với nụ cười như mếu:

- Thầy chẳng hiểu gì cả. Thầy chỉ quan tâm đến em như một người thầy thôi.
- Nhưng không khuôn sáo đâu, mà rất thật lòng. Thầy không muốn thầy em buồn.

Đợi hoài không thấy Anh Thư nói. Anh chuyển qua chuyện khác:

- Tuần trước thầy có đọc thơ em trong đặc san, hay lắm. Thơ em lúc nào cũng bàng bạc u buồn, giống như là...

Anh Thư nói trước:

- Giống như là thất tình phải không thầy? Em không biết là đã gây ra cho người ta cảm giác đó, thật đó thầy. Nếu biết em đã chẳng gửi đi như vậy.

Cô lặng thinh một lúc, rồi nói tiếp:

- Nếu không viết cái đó. Em không còn cảm xúc để viết cái khác.

Thầy Khương gật đầu:

- Em vô tình tạo ra cho mình một phong cách rồi. Thơ của Anh Thư luôn phảng phất một nét buồn. Không giống người tí nào. Mỗi lần đọc thơ em thầy lại nhớ lần đầu tiên bị em dọa nạt.

Anh Thư gượng cười, mỗi lần nhắc tới chuyện đó, cô thấy quê quê:

- Em cũng không hiểu sao lúc đó mình lại ngông dữ vậy.
- Nếu không như vậy thì đâu phải là Anh Thư.

Anh Thư chợt tò mò:

- Bộ thầy vẫn còn nhớ lần đó hả thầy? Lâu như vậy mà thầy vẫn còn nhớ à?

Thầy Khương nhìn cô, im lặng gật đầu. Cái nhìn như bảo cô tinh nghịch. Anh Thư chợt thở dài. Cứ coi cô như con nít như vậy thì làm sao thầy hiểu được tình cảm của cô cơ chứ.

Chợt nhớ ra, Anh Thư mở balô lấy tập thơ ra:

- Thầy đọc đi thầy. Đây là những bài mới của em làm. Em chưa gửi đăng báo nào cả.

Thầy Khương cầm quyển sổ, lật vài trang, rồi nhướng mắt ngạc nhiên:

- Làm nhiều như vậy, chắc tình cảm của em phải bức xúc lắm hả Thư?
- Em cũng không biết nữa. Nhưng nói ra không được nên em mới làm thơ. Thầy đọc chắc cũng không thể hiểu được. Nhưng em vẫn muốn thầy đọc. Chỉ cần thầy đọc thôi.

Thầy Khương gật đầu. Hình như câu nói của Anh Thư làm thầy suy nghĩ gì đó.

Anh Thư ngồi chơi một lát rồi về. Thầy Khương tiễn cô ra tận ngoài cổng. Khi đứng bên lề đường, Anh Thư còn nhắc lại một lần nữa:

- Thầy nhớ đến dự nha thầy.
- Chắc chắn thầy sẽ đến. Em về đi. Đi đường nhớ cẩn thận nhé.

Anh Thư đi vài bước rồi quay lại. Thấy thầy Khương vẫn còn đứng nhìn theo. Cô khẽ vẫy vẫy tay. Thầy Khương cũng làm cử chỉ đáp lại. Điều đó làm cô thấy vui vui. Và cô cứ cười mãi trên suốt đoạn đường về.

Đâu đó trong thâm tâm gọi lên cho cô biết rằng, nếu là học trò khác, thầy Khương sẽ không có cử chỉ thân mật như vậy.

Rồi ngày Anh Thư mong đợi cũng đã đến. Khi cô đến hội nghị văn nghệ thì mọi người đã đến dự khá đông. Cô có thể nghe thấy tiếng cười vọng xuống.

Hội trường tràn ngập ánh sáng ấm áp. Trên sân khấu là tấm màn nhung nổi bật. Trên tấm màn nhung đỏ là hai hàng chữ màu vàng "Chúc mừng sinh nhật thứ 12 của hội thơ văn". Phía dưới trang trí hình ngọn nến và chùm hoa rực rỡ.

Phía dưới là dãy bàn hình chữ nhật. Trên có trải bằng ren trắng. Những bình hoa xếp dọc trên bàn tạo một sự hài hòa, lòng lẫy. Kèm theo là những đĩa đầy bánh kẹo, với những màu sắc vui mắt.

Trong phòng tràn ngập tiếng cười nói, tiếng hát. Tạo nên một không khí sôi động, náo nhiệt. Khác hẳn với sự tĩnh lặng của con đường bên ngoài.

Anh Thư đứng lẫn giữa đám bạn. Thỉnh thoảng cô nhìn ra hành lang. Nhiều người bước ra, đi vào tấp nập. Nhưng không ai là thầy Khương cả.

Chờ mỗi lúc cô càng thấy thất vọng. Buổi lễ tới 8 giờ mới khai mạc. Nhưng giờ này thầy vẫn chưa đến. Có bao giờ thầy trễ như vậy đâu.

Chợt có tiếng chuông reo. Một thành viên đến nhắc máy. Sau đó anh ta nói với trưởng nhóm.

- Anh Khương gọi bảo không đến được. Anh xin lỗi vì phải giữ buổi gặp mặt với bạn bè.
- Sao không bảo dự xong rồi qua đây. Đến trễ cũng được mà.
- Em có bảo nhưng anh ấy nói là không dám hứa chắc.

Một cô nàng đứng gần đấy lên tiếng:

- Lúc ấy đi đến đây em có gặp anh Khương giữa đường với chị Thực Ánh. Em nghĩ cả hai người cùng đến đây luôn chứ.

Anh Thư như bị hụt chân. Có nghĩa là chuyện thầy Khương với chị Ánh ai cũng biết. Ai cũng quay mặt lên sân khấu, nghe trưởng nhóm đọc báo cáo.

Anh Thư ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ. Cô nhớ lại cảm giác hôm đến nhà thầy Khương mà thấy như mình bị gạt. Hôm nọ thầy đã cư xử thân mật như vậy mà bây giờ lại quay ngoắt không thèm nhớ đến.

Thầy cũng không thèm gọi điện thoại cho cô Nghĩa là cô không là gì trong mắt thầy. Vậy thầy thân mật với cô làm gì. Thầy giả dối lắm.

Càng nghĩ cơ càng tức trào nước mắt. Cảm giác bị lừa gạt làm cô tức muốn bỏ về ngay lập tức.

Buổi tối kéo dài một cách lê thê. Nhiều lần Anh Thư muốn đứng dậy đi về. Nhưng không hiểu sao lại ngồi lại.

Mãi đến gần mười giờ buổi liên hoan mới kết thúc. Mọi người đứng dậy ra về. Anh trưởng nhóm nói riêng với Anh Thư:

- Ở lại đi Thư, còn liên hoan nội bộ nữa. Em nói với nhà chưa?

- Có đông không anh?

- Có mấy người thôi. Mỹ Vân sẽ đãi rượu nhọ Cô ấy để dành dịp này đó. Nếu không dám về thì anh đưa.

Anh Thư gật đầu đồng ý. Như vậy cũng hay, cô cũng muốn thử uống rượu. Vài người bạn với nhau. Uống một chút rượu, đọc một chút thơ, nói chuyện mây trời. Cũng còn đỡ hơn là lẻ loi một mình.

Một nhóm sáu người ở lại. Quây bàn lại ngồi đối diện với nhau một cách đầm ấm. Trên bàn là đĩa khô nai, đậu phộng. Vì hộp kẹo và cuối cùng là hộp phô mai mới khai. Mỹ Vân lôi trong giỏ ra chai rượu nho, lần lượt rót cho mọi người, cô nói như khoe:

- Rượu này là tự mình làm đó, nhẹ lắm. Bây giờ mình giao thế này: Mỗi người uống một ly, đọc một bài thơ hay kể một câu chuyện tình. Bên nữ uống ít thôi, coi chừng say.

Tất cả vỗ tay đồng tình. Trưởng nhóm còn nẩy ra sáng kiến tắt đèn, rồi đốt mấy ngọn nến còn lại lúc này. Ánh sáng lung linh làm cho không khí ấm áp, huyền ảo. tách biệt hẳn với bên ngoài.

Đến lượt mình, Anh Thư đọc một bài thơ mới nhất. Mọi người vỗ tay khen. Nhưng anh trưởng nhóm pha trò:

- Sao giống thơ thất tình quá vậy. Người xinh xắn thế này mà làm thơ thất tình. Sao tui đau lòng quá.

Mỹ Vân đập lên vai anh ta.

- Anh mà, thấy con gái đẹp nào mà không đau.

Anh Thư chỉ cười chứ không trả lời. Bây giờ cô đã uống hết ly rượu của mình. Mới đầu vị nồng chát hơi khó uống. Nhưng nhấp môi dần cũng quen. Và cô đâm ra thích cái vị nồng chát của nhọ. Ngồi đây thật thi vị. Uống một chút rượu nho, ăn một chút khô, nhấp một chút phô mai. Ngồi nghe đọc thơ của nhau. Nỗi buồn riêng như càng dâng đầy, khiến cô không thể tự chủ được.

Rượu càng uống nhiều càng lâng lâng. Người cô như bay bổng. Và cô chợt nói cười, pha trò luôn miệng. Khiến không khí đang trầm trầm bỗng vui nhộn hẳn lên.

Vào lúc mọi người bắt đầu muốn về thì thầy Khương đến. Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy chỉ còn lại một nhóm nhỏ. Ngồi xuống cạnh anh trưởng nhóm, anh đưa mắt nhìn Anh Thư.

- Sao về trễ vậy Thư. Em đã nói với nhà chưa?

Anh Thư không trả lời. Từ lúc thầy Khương bước vào, là những ám ức trong lòng Anh Thư lại bùng lên mạnh mẽ, ào ạt. Tối nay cô đang ở tâm trạng không bình thường. Chỉ muốn nói những điều điều có thể

làm nổ tung tất cả. Rồi muốn ra sao thì ra.

Thái độ làm lì của Anh Thư làm mọi người thấy hơi lạ. Và ai cũng thấy ái ngại. Mỹ Vân lắc tay cô.

- Anh Khương hỏi Thư kìa, sao không trả lời.

Thầy Khương cũng hơi ngạc nhiên về thái độ bướng bỉnh của cô Nhưng im lặng bỏ qua Nhưng ngay cả thái độ thản nhiên của anh cũng không làm không khí bình thường lại được. Mọi người vẫn còn bị quá ấn tượng về hành động của Anh Thư.

Trưởng nhóm vội rót ly rượu đưa thầy Khương, anh uống cạn rồi nói:

- Bây giờ khuya rồi. Thầy thấy Anh Thư nên về đi. Thầy sẽ đưa em về.

Anh Thư không nói gì. Cô đứng bật dậy, ra bàn lấy áo khoác rồi bỏ về.

Anh trưởng nhóm ái ngại:

- Làm gì kỳ vậy Thư, để anh Khương đưa về kìa.

Nhưng Khương đã khoát tay:

- Không sao đâu, để anh hỏi cô ta coi chuyện gì.

Anh đứng lên, nhìn qua một lượt:

- Mấy đứa về sau nha.

- Dạ. Anh Khương về.

Vài người đứng dậy tiễn Khương ra về. Anh Thư đang ngồi dưới ghế đá. Vẻ mặt đầy bướng bỉnh, như chờ chờ phản kháng.

Hành động nãy giờ của cô làm thầy Khương rất bức. Nhưng anh cố kiềm chế. Anh đến trước mặt cô hỏi:

- Tối nay em uống nhiều rượu lắm phải không?

- Phải đó, thì sao? Con trai uống rượu được thì con gái cũng uống rượu được. Có luật lệ nào cấm không?

- Đúng là em đã uống quá nhiều. Uống nhiều đến nỗi nói năng lung tung. Nếu em cảm thấy không kiềm chế được thì hãy im lặng đi. Nếu không thầy sẽ không kiên nhẫn với em đâu.

- Em không cần thầy kiên nhẫn. Nếu cần thì thầy cứ đánh em đi. Thầy đã làm như vậy một lần rồi mà.

Thầy Khương điềm nhiên:

- Nếu cần thì thầy sẽ làm như vậy. Bây giờ lên xe đi, thầy đưa về.

- Em không muốn về.

Vừa nói, cô vừa đi ra đường, tự động mở cửa xe. Chưa bao giờ cô ở trạng thái kỳ lạ như thế. Vừa bút rút. Vừa muốn giải tỏa những chất chứa trong lòng. Cái đầu bưng bưng của cô giờ đây không thể kiềm chế bất cứ điều gì.

Bất giác cô vùng người quay về phía thầy Khương:

- Em không muốn về bây giờ đâu.

- Khuya thế này, em còn muốn đi đâu?

- Em không biết. Nhưng em không muốn về. Nếu về bây giờ em sẽ phá nhà đấy.

- Hôm nay em sao vậy Thử Đừng có làm gì quá đáng. Sau này nhớ lại em sẽ thấy xấu hổ đấy. Em đã bị một lần rồi.

Anh Thử hoàn toàn không nhớ mình đã làm chuyện xấu hổ gì. Bây giờ cái đầu bưng bưng. Còn tâm trí đầu mà nhớ chuyện trước kia. Cô nói giọng bất cần:

- Thầy đừng dọa, em không sợ đâu.

Giọng thầy Khương bật đi:

- Em quá quắt lắm rồi đó Thử.

Anh Thử gân cổ lên:

- Thầy chỉ biết trách mắng em. Nhưng có bao giờ thầy quay lại nhìn mình không? Tối nay thầy đã xúc phạm em, thầy mới là người quá đáng.

- Em nói gì? Tối nay tôi làm gì em?

- Thầy có biết tối nay em chờ thầy như thế nào không? Cả buổi tối em chỉ nhìn ra cửa, chờ thầy. Không làm được gì cả. Vì em đến đây không phải vì bạn bè.

Thầy Khương chợt im lặng. Như suy nghĩ điều gì đó. Nhưng Anh Thử không để ý. Cô tiếp tục nói:

- Thầy coi thường em lắm. Thầy tự cho mình quyền coi thường tình cảm của người khác. Dù em là học trò nhưng em vẫn là con người. Học trò thì cũng được quyền có tình cảm chứ.

- Anh Thử.

- Đừng bắt em im lặng. Em không chịu nổi đâu. Em yêu thầy như thế nào thầy có biết không? Sao thầy cứ coi em như con nít hoài vậy.

Thầy Khương quay lại nhìn cô, ánh mắt sững sờ. Nhưng Anh Thử không nhận thấy cử chỉ đó. Cô chợt khóc nức lên:

- Thầy thường bảo em thông minh và có tư chất. Thế sao thầy không yêu em? . Không yêu sao thầy lại đối xử thân mật với em. Thầy giả dối lắm. Em ghét thầy.

Thầy Khương chợt ngắt ngang:

- Đủ rồi Anh Thử Em có biết mình vừa nói gì không? Tối nay em bậy bạ không thể tưởng. Đã uống say rồi còn nói năng lung tung không giữ lời. Đừng quên thầy không phải là bạn em, cũng không đồng trang lứa với em. Đừng đem những chuyện như vậy ra đùa với thầy. Thầy sẽ không bỏ qua cho em đâu.

- Em không cần thầy tha thứ. Em nói thật. Mà tình yêu thật sự thì không có lỗi.

- Thầy hứa sẽ quên chuyện này. Và em cũng phải hứa im ngay lập tức. Đừng để rượu làm em mờ lý trí.
- Ngược lại em phải cảm ơn nó. Vì nó đã làm em sáng suốt. Trước đây em thật là ngốc nghếch. Em yêu thầy mà không nói thì làm sao thầy biết. Cho dù cả thế giới này khinh bỉ em cũng chấp nhận vì nó là thật, không thể chối bỏ.

Nói xong cô úp mặt vào tay, khóc như mưa. Lúc này cô cũng không hiểu tại sao mình lại khóc. Chỉ thấy đau lòng. Vì thầy Khương không những tôn trọng mà lại nói cô say rượu nói bậy bạ.

Bất chợt cô bỏ tay ra, quệt nước mắt:

- Sao thầy nghĩ em say nên nói bậy. Sao thầy không nghĩ ngược lại là nhờ say nên em có cam đảm hơn.

Giọng thầy Khương lạnh lùng và răn đe:

- Đủ rồi Anh Thụ Nói bậy bao nhiêu đó đủ rồi. Sắp tới nhà em rồi. Em phải im lặng và vào nhà ngủ. nếu em còn nói nhảm, cả nhà sẽ mắng em đấy.

- Em không sợ đâu.

- Điều này còn đáng xấu hổ hơn cả chuyện em thi lại. Em suy nghĩ kỹ đi. Muốn thầy không coi em là con nít thì em phải chững chạc lại. Đừng nói năng lung tung nữa.

Anh Thụ nói như hét:

- Sao thầy cứ nghĩ là em nói nhảm hoài vậy. Thầy có nghĩ như vậy là xúc phạm em không? Thầy có tình làm tổn thương em phải không.

Giọng thầy Khương bình tĩnh:

- Nếu gia đình em nghe được những điều này, mọi người sẽ nghĩ sao? Em có nghĩ tới không. Cho nên thầy yêu cầu em một điều, khi về đến nhà em không được nói những điều như lúc này, có được không?

Anh Thụ bướng bỉnh:

- Em không cần. Thầy có thể nói với chị Ánh, nói với tất cả mọi người. Nhưng em sẽ không hối hận, tình yêu cho đi thì không bao giờ hối hận. Em không sợ mọi người nghĩ gì.

Thầy Khương thật sự bối rối. Không còn đủ bình tĩnh để phân tích với Anh Thụ nữa. Nếu cô cứ khóc lóc nói năng như thế này nhà cô sẽ biết chuyện. Mà xem ra cô không thể tỉnh rượu trước khi về nhà được. Chẳng lẽ để cô ở ngoài đường suốt đêm.

Ngồi bên cạnh, Anh Thụ tiếp tục khóc và trách móc. Cô không biết mình đã làm thầy khó xử. Cũng không thấy sự im lặng của thầy. Một lát sau cô nghe thấy thầy Khương hỏi:

- Điện thoại nhà Hồng Thảo số mấy ?

- Thầy hỏi để làm gì?

- Tối nay em nên đến nhà bạn em. Ngủ ở đây, sáng mai hãy về. Bảo cô ta gọi điện thoại cho nhà em.

Anh Thụ cau mặt bất mãn:

- Có phải thầy không muốn nói chuyện với em không. Nếu là người tể nhị thầy đã không xử sự như vậy.

- Em có biết em dồn tới chân tường không?... cách hay nhất là em đừng nói gì nữa . Con gái mà nửa đêm ở ngoài đường, hay lắm sao, em muốn tôi phải xử trí sao đây?

- Nhưng em không nói bậy, tình yêu thật sự thì nói ra lúc nào không thành vấn đề, thầy đừng coi thường tình cảm của em.

Thầy Khương thở dài khó nói . Và quyết định đưa Anh Thư về nhà mình . Cô còn say khướt thể này, không có gì bảo đảm cô sẽ kèm chế bản thân . Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mọi người biết được sự thật này ? Tại sao cô lại chọn lúc này mà nói ? Cô luôn phủ nhận mình còn bồng bột, nhưng những gì cô làm lại không chứng chặc chút nào.

Khi đưa Anh Thư về nhà thì cô đã ngủ quên trời quên đất . Phải bỗng cô lên phòng như đứa trẻ . Thậm trí gọi cô cũng không hay.

Thầy Khương đặt cô nằm ngay ngắn . Rồi đi ra tắt đèn đi ra ngoài . Anh qua phòng mình, gọi điện cho Hồng Thảo . Chờ thật lâu mới có người cầm máy . May là người đó là Hồng Thảo, chứ nếu là người khác thì còn phiền đến đâu . Giọng Hồng Thảo nhura nhạ:

- Alô.

- Thảo phải không? Thầy Khương đây.

Giọng Hồng Thảo như tỉnh hẳn:

- Dạ, em đây thầy, có chuyện gì không ạ ?

- Thầy làm phiền em một chút nhé, em hãy gọi điện về nhà Anh Thư ngay bây giờ, bảo là cô ấy đang ở nhà em . Bây giờ em có thể ra ngoài không ?

- Dạ... em... nhưng Thư nó làm sao vậy thầy ?

- Cô ta say và nói năng lung tung quá, thầy không dám để cô ta về nhà, thầy nghĩ em biết chuyện Anh Thư phải không ?

- Dạ, em biết, nó có kẻ với tụi em, nhưng chỉ có mình tụi em biết thôi.

- Tối nay cô ta đã nói điều đó với thầy, bây giờ lại nửa đêm nên thầy rất khó xử, Thảo có thể giúp thầy không?

- Dạ được ạ.

- Em hãy gọi đến nhà Anh Thư ngay, và nếu được, em hãy đến đây với cô ta, thầy sẽ đến đón em.

Hồng Thảo suy nghĩ rất lâu rồi rụt rề:

- Em... không dám thầy ạ, nhà em mới vừa có chuyện xong, bây giờ nếu em đi đâu, sợ lại...

Cô ngừng bật như rất khó nói . Rồi nói như ái ngại:

- Thầy cho em xin lỗi, em muốn qua với Anh Thư, nhưng mà...

- Thầy hiểu rồi, em đừng ngại, không sao đâu.

- Dạ, mai em qua sớm được không thầy ?

- Được chứ, và nếu được, em nên khuyên cô ấy, các em là bạn bè, thầy nghĩ là các em có thể giúp được cô ấy.

- Dạ.

- Thôi vậy nhé, chúc em ngủ ngon.

- Dạ, em chào thầy.

Thầy Khương gác máy . Rồi bước qua phòng bên cạnh . Thấy Anh Thư ngủ say, anh yên tâm khép cửa lại, trở về phòng mình.

Sáng hôm sau thầy Khương qua phòng thì Anh Thư đã thức . Hình như cô vừa mới dậy nên còn có vẻ ngơ ngác . Cô ngồi bó gối trên giường, nhíu mày tự hỏi mình đang ở đâu . Thấy thầy Khương bước vào, cô nhìn một cách ngạc nhiên:

- Sao thầy lại ở đây ? Em đang ở đâu vậy thầy ?

Thầy Khương đến mở cửa sổ, và đứng luông ở đó, khoanh tay trước ngực nhìn cô:

- Không phải em tự đến đây, mà là tôi đưa em về.

Anh Thư mở to mắt :

- Sao lại như vậy ? Có chuyện gì vậy thầy ?

Thầy Khương nhìn cô chăm chú:

- Tối qua em đã làm những gì, em không nhớ thật à ?

Anh Thư cau trán như cố nhớ:

- Em nhớ là em đến hội văn nghệ, lúc mọi người về thì nhóm em ở lại, chị Vân mang rượu nho tới nữa, tôi qua vui lắm, tiếc là thầy không đến.

- Em thấy vui thật à ?

Anh Thư do dự một lát rồi gật đầu:

- Dạ.

Thầy Khương không nói gì . Nhưng nhìn mặt thầy, Anh Thư hiểu rằng thầy đang nghĩ cô nói dối . Không hiểu sao thầy nghĩ ngờ như vậy . Nhưng quả thật cô không dám nói là hôm qua mình rất buồn.

Một lát, cô hỏi khẽ:

- Em chỉ nhớ lúc tại em uống rượu, còn sau đó em không nhớ gì nữa.

Cô nhìn thầy, rụt rè:

- Em có làm gì bậy không hả thầy ? Sao thầy phải đưa em về đây? Rồi mọi người có biết không ? Hôm qua em có quậy không ?

Thầy Khương trầm ngâm nhìn ra ngoài . Như suy nghĩ rất nhiều . Cuối cùng thầy quay lại, dịu giọng:

- Em đã làm một chuyện ngoài sức tưởng tượng của thầy, rất may là đêm qua không ai biết được, nhưng từ đây về sau, đừng bao giờ em uống rượu nữa, dù là bất cứ hình thức nào.

- Có nghĩa là sau khi uống rượu, em đã làm cái gì đó không đúng, nhưng đó là chuyện gì vậy thầy ?

- Lúc đó thầy đã cảnh cáo em, nhưng em không nghe, nếu thầy nhắc lại, liệu em có xấu hổ không ?

Về mặt Anh Thư trở nên lo ngại:

- Em đã nói gì hả thầy ?

Thầy Khương suy nghĩ như lựa một cách nói nhẹ nhàng nhất :

- Em có nghĩ khi đọc thơ em, thầy đã đoán ý nghĩ thầm kín của em không ?

Anh Thư hỏi một cách hoang mang:

- Sao ạ ?

- Em từng trách thầy không hiểu em, nhưng em có hiểu tại sao thầy làm vậy không ? Vì thầy biết tình cảm của em rồi cuối cùng không đi đến đâu, vì điều đó không xảy ra được.

Anh Thư ngồi yên lắng nghe . Thốt nhiên, cô vụt hiểu ra. Cô thốt lên một cách khinh hĩ:

- Có phải em đã nói... em yêu thầy không ?

- Trong lúc không còn làm chủ được mình, em đã cương quyết nói ra điều đó, nhưng em không nên hối hận hay xấu hổ với thầy.

- Trời ơi.

Anh Thư kêu khẽ như rên rỉ, rên xiết vì sự xấu hổ cùng tận, và mặt cô chợt đỏ bừng đến tận chân tóc . Cô úp mặt giấu trong gối, trong đầu cứ lập đi lập lại tiếng "trời ơi" vô nghĩa.

Cử chỉ của Anh Thư không làm thầy Khương ngạc nhiên. Vì anh đã đoán trước như vậy . Đêm qua anh đã cảnh báo mà Anh Thư đâu có nghe . Trong lúc say, cô trở nên bất chấp và bướng bỉnh . Nhưng kỳ thật, cái đó mới đúng là bản chất của cô.

Giọng anh trầm ấm:

- Thầy biết, phải im lặng giấu kín tình cảm, đối với một người như em là không dễ, có lẽ em đã cố gắng phi thường lắm . Và cũng đã đau khổ không ít . Bây giờ được nói ra, em hãy thấy như vậy là nhẹ lòng.

- Em không thấy như vậy được.

- Hôm qua em đã nói, tình cảm thật thì không có xấu hổ, em đã nghĩ đúng, và thầy rất tôn trọng tình cảm đó, dù là nó không thể được.

Anh Thư chợt ngừng lên, bỗng bật:

- Thầy có yêu em không thầy ? Nhưng ít ra là thầy có mến em, phải không thầy ?

Thầy Khương im lặng nhìn ánh mắt đau đáu của cô Đây mới đúng là Anh Thư Tình cảm sôi nổi và chân thật . Và chính tình cảm quá lớn khiến cô không đủ sức kiềm chế . Và sự bực bực ngày thơ trung trực đó làm người ta phải nao lòng.

Thầy Khương khẽ lắc đầu như xua đuổi một thoáng mềm yếu nào đó. Chỉ còn cách nói hết sức lý trí:

- Ở tuổi em, tình yêu thường bắt đầu bằng một ấn tượng nào đó, có thể em thích thầy vì thầy đã từng hiểu tâm hồn, sở thích và ý nghĩ của em, nhưng tình cảm đó cũng giống như người ta thích người tốt bụng với mình, coi chừng khi gần thầy quá rồi, em sẽ vỡ mộng.
- Không bao giờ, và thầy cũng đừng nghĩ em bông bột, đó là cách coi thường tình cảm của em.
- Thầy không bao giờ coi thường em, cũng như không cho tình cảm của em là hơi hợt, thầy chỉ muốn em tỉnh táo nhìn lại, đó là điều có thật hay em tưởng là có.
- Em chưa bao giờ tưởng tượng hay gán ấn bất cứ hào quang nào cho thầy. Em yêu thầy vì chính phong cách thầy thể hiện, cái đó làm sao mà giả được chứ.
- Nhưng em có biết mình đã làm chuyện không tưởng không? Vì giữa em và thầy không thể có điều gì khác được.

Anh Thư lặng thinh. Cách nói đó kéo cô trở về thực tế, dập tắt những mơ ước viễn vông vừa lóe lên trong khoảng khắc bông bột. Cô cúi mặt nhìn xuống, nói một cách thất vọng:

- Em biết.
- Vậy thì em thức tỉnh lại đi Anh Thư, thầy không muốn em tự làm đen tối cuộc sống của em, khi thầy đọc thơ của em, thầy đau lòng lắm.

Anh Thư nói khẽ:

- Thầy tội nghiệp em phải không?
- Không phải là sự tội nghiệp thường tình, thầy buồn thật sự khi thấy em buồn. Thầy muốn lúc nào em cũng vui vẻ, như em của trước kia vậy.
- Không được đâu, em không thể vui được nữa. Cuộc sống của em sau này chỉ toàn là thất vọng, có lúc em ghét số phận đã không cho em sinh ra sớm hơn, để em gặp thầy, trước khi thầy yêu chị Thực Ánh.
- Cuộc sống không thể có những giả định, em đừng suy nghĩ lung tung. Càng suy nghĩ em sẽ càng buồn, thầy muốn em đừng nhớ đến thầy nữa.
- em cũng muốn lắm, nhưng không được nữa rồi.

Cô chợt thút thít khóc:

- Mỗi lần nghe chị Ánh kể chuyện của thầy với chị ấy, em đau khổ muốn chết đi được.

Thầy Khương có vẻ chú ý:

- Thực Ánh đã nói gì với em?
- Nhiều lắm, những lúc như vậy em chợt thấy ghét chị ấy, chị ấy tự hào vì có người yêu như thầy. Em ghét luôn cả sự hãnh diện của chị ấy, em biết vậy là ti tiện, nhưng thật sự là em đã từng ghét, thầy không hiểu được đâu.

Về mặt thầy Khương chợt thoáng nét lo ngại:

- Nếu em từng có ý nghĩ đó, thì đến lúc nào đó em sẽ không kiềm chế được, thầy không muốn nhiều người phát giác ra tình cảm của em, lúc đó em sẽ khổ nhiều hơn, em hiểu không?

Anh Thư hít mũi:

- Tình cảm tự nó đã như vậy, em biết làm sao bây giờ. Em biết khi nói với thầy là em không đúng, nhưng không hiểu sao hôm qua em điên như vậy.

Cô ngừng lại một chút, rồi nói thêm:

- Nhưng em không hối hận đâu, để cho thầy biết em cũng xấu hổ lắm, nhưng em có làm gì sai đâu, tình yêu đâu có tội.
- Nhưng nó sẽ biến thành bất hạnh, nếu em không tìm cách quên nó.
- Nhưng em ...

Thầy Khương khoát tay chặn lại:

- Và em đừng bao giờ uống rượu như tối qua nữa, nếu tối qua thầy không đến thì chuyện gì sẽ xảy ra với em? Trong lúc say em sẽ nói với bạn bè, một lúc nào đó sẽ đến tai gia đình em, hậu quả sẽ ra sao?
- Em ..
- Thầy không muốn em chịu đau khổ thêm, em hiểu ý thầy không?
- Em hiểu a.
- Vậy thì phải hứa với thầy, đừng bao giờ uống rượu nữa, dù là lúc chỉ có một mình.

Anh Thư định trả lời thì thấy một bóng người đi lướt qua ngoài cửa. Hình như người ấy biết có người trong phòng nên quay lại. Anh Thư chăm chú nhìn ra. Cô chợt muốn đứng tim khi nhận ra người đó là chị Thực Ánh

Trông thấy Anh Thư ngồi trên giường, Thực Ánh đứng ngó sừng sốt. Và lập tức trên mặt cô hiện lên một vẻ nghi ngờ đầy ác ý. Cô bước hẳn vào phòng, nhìn Anh Thư chăm chăm:

- Em làm gì ở đây ? Tại sao đến đây sớm vậy ? Lại ngồi trên giường thế kia, có nghĩa là tối qua em ngủ ở đây phải không?

Anh Thư xấu hổ và sợ lạnh toát cả người. Bây giờ cô mới vụt ý thức hết tác hại của việc mình làm. Cô không thể mở miệng nói gì, chỉ đưa mắt nhìn thầy Khương cầu cứu.

Cử chỉ đó làm Thực Ánh điên tiết lên. Cô nhìn qua thầy Khương:

- Như vậy là sao ? Anh trả lời đi. Tại sao con bé ngủ ở nhà anh ?

Cô chợt hét to lên:

- Tại sao ?

Anh Thư run bắn cả người. Nhưng thầy Khương thì vẫn điềm tĩnh:

- Em đừng la lớn như vậy, từ từ anh sẽ giải thích, không có chuyện gì ghê gớm như em tưởng đâu.

- Không có chuyện gì ghê gớm hả ? Chỉ việc nhìn thấy thôi thì đến người ngu cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, vậy mà anh bảo không có gì. Anh bao? em bình tĩnh à ?

Thầy Khương không trả lời Thực Ánh, chỉ quay qua Anh Thư, giọng vẫn trầm tĩnh:

- Em về nhà đi, đừng để nhà em lo, thầy cần nói chuyện với chị của em.

Thực Ánh hần học cắt ngang:

- Tôi không quen biết với con bé này, không ai chị em nổi với con người lẳng lơ cả. Mới chừng đó tuổi mà dám đi quyến rũ thầy giáo, ghê gớm thật đấy.

Câu nói đó làm Anh Thư lạnh toát cả người vì xấu hổ. Mặt cô đỏ như gấc, nước mắt lưng tròng tủi hổ.

Nhưng cô không thể phản kháng, vì chị Thực Ánh đã nói đúng.

Sự xấu hổ làm cô tê liệt không thể nhúc nhích. Đến nỗi thầy Khương phải lặp lại lần nữa:

- Thầy cần nói chuyện với chị Ánh, em về đi.

Nhưng Thực Ánh chợt trừng mắt nhìn hai người:

- Không cần giải thích, nếu anh không có tình ý gì thì anh đã không chứa chấp nó. Hai người đã làm gì đêm qua hả đồ khốn kiếp ?

Thầy Khương nhìn sững Thực Ánh, không ngờ cô ả nói như vậy. Nhưng hình như biết tính cô, anh cố bình tĩnh:

- Khi chưa nghe giải thích thì em khoan kết luận. Anh muốn em bớt nóng nảy rồi hai đứa nói chuyện với nhau.

Thực Ánh vùng tay lên thật mạnh như muốn gạt phắt tất cả:

- Anh là loại đạo đức giả, thầy giáo đi dụ dỗ sinh viên, đồ mất tư cách.

Rồi cô quay ngoắt người bỏ đi. Thầy Khương bước nhanh ra cửa, gọi lớn:

- Thực Ánh!

Nhưng Thực Ánh không đứng lại. Anh Thư nghe tiếng chân xa dần ngoài hành lang. Cô bước xuống giường, đến đứng trước mặt thầy Khương, khóc nức nở:

- Cho em xin lỗi, bây giờ em mới hiểu hết sự ngu ngốc của em. Em thành thật xin lỗi thầy.

Thầy Khương nói nhẹ nhàng:

- Đừng tự dằn vặt như vậy, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, thầy biết cách thu xếp mọi chuyện mà, bây giờ em về đi.

- Em sẽ đến xin lỗi chị Ánh. Tất cả lỗi là tại em, thầy đừng giận em.

Thầy Khương lắc đầu:

- Chuyện này để mặc thầy giải quyết, thầy hiểu Thực Ánh hơn em, em về đi, và đừng làm gì cả. Cũng đừng khóc như vậy, chuyện không ghê gớm như em nghĩ đâu.

Anh Thư lắc đầu:

- Em sẽ không bao giờ tha thứ cho mình, trong đời em, đây là lần đầu tiên em làm chuyện xấu xa nhất, làm ảnh hưởng đến cả thầy, em thành thật xin lỗi thầy.

- Không có gì tới mức xấu xa như em tưởng đâu. Em hãy nghĩ đây chỉ là sự hiểu lầm, rồi mọi chuyện sẽ qua, bây giờ em về đi, bình tĩnh lại nhé.

Anh Thư hơi cúi đầu:

- Thưa thầy em về.

Rồi cô vụt chạy ra ngoài. Dáng điệu quàng quàng vì tâm lý hoảng loạn, xấu hổ đến cùng tận.

Cô vừa ra cửa thì đúng lúc Hồng Thảo cũng vừa tới. Thấy dáng điệu cô, Hồng Thảo có vẻ hoảng:

- Sao vậy Anh Thử Sao mi khóc ? Chuyện gì vậy ?

Anh Thử lắc đầu không trả lời, tiếp tục chạy xuống đường. Hồng Thảo cũng vội chạy theo:

- Chờ ta với, mi chạy nhanh quá ta theo không kịp.

Chạy một đoạn khá xa, Anh Thử ngừng lại, đi thất thểu một mõi. Hồng Thảo giữ tay cô lại:

- Mi làm gì như bị ma đuổi vậy ? Bộ thầy Khương mắng hả ?

Anh Thử lắc đầu thần thờ:

- Không phải.

Rồi cô vù đi vừa kể toàn bộ câu chuyện xảy ra. Hồng Thảo nhìn cô một cách kinh dị:

- Trời ơi, vậy là chết.

- Ta cũng không biết phải làm sao bây giờ, chị Ánh vui tính nhưng rất dữ. Chị Thục hay kể với ta nhiều chuyện về chị ấy lắm.

- Cụ thể là chuyện gì ?

- Ta không nhớ hết, nhưng ta hiểu là chị Ánh đẹp, học giỏi, được gia đình cưng chiều, được nhiều con trai theo đuổi.

- Máy người như vậy dễ có tính kiêu căng lắm.

- Chị Ánh rất khinh người, nói chuyện với chị ấy ta biết. Chị ấy không bao giờ thèm chơi với những người kém hơn mình. Nếu ta không phải là em chị Thục thì chị ấy cũng chẳng thèm chơi với ta.

- Nhưng mi kém hơn chị ấy chỗ nào chứ. Chỉ có cái là nhà mi không giàu bằng nhà chị ấy thôi, còn mi cũng đẹp vậy.

- Ta không biết, nhưng bây giờ chị Ánh xem ta như kẻ thù rồi, lúc này mi không nghe chị ấy mắng thầy Khương đâu.

- Mắng cả thầy nữa à ? Gan thật.

- Có gì đâu mà gan, thầy là thầy của mình chứ có phải thầy chị ấy đâu.

- Mắng thế nào ?

- Bảo thầy là dụ dỗ sinh viên, mất tư cách.

Hồng Thảo tròn xoe mắt:

- Nói chuyện gì kinh khủng vậy, bà ấy dữ thật đấy.

Anh Thử chột bum mặt lại:

- Ta không dám nghĩ tới chuyện đó nữa, kinh khủng quá. Bây giờ ta không còn dám nhìn ai nữa , không dám cả về nhà. Mi có hiểu cảm giác xấu hổ nó khổ ra sao không hả Thảo ?

Hồng Thảo lặng thinh, không nữa trả lời. Cô thấy chuyện của Anh Thử thật là kinh dị. Để cho thầy Khương biết tình cảm của mình đã kỳ, lại còn say rượu ngủ ở nhà thầy. Kinh khủng hơn nữa là chính người yêu của thầy bắt gặp. Nếu bà người yêu đó là người chín chắn thì còn đỡ, đằng này lại rất kiêu kỳ khó chịu. Đây rồi chuyện sẽ đổ bể tùm lum, mất mặt như chơi.

Cô nói như an ủi:

- Ta nghĩ chị Ánh chỉ mất bình tĩnh lúc đó thôi, rồi chị ấy sẽ nghe thầy Khương giải thích mà bỏ qua chuyện này. Với chị Thục là chị dâu của mi, coi như người nhà rồi, chị Ánh không làm lớn chuyện đâu.

Anh Thử thở dài:

- Ta chỉ sợ chị ấy chia tay với thầy Khương, thầy yêu chị ấy lắm. Tại ta hết, hôm qua thầy bảo đừng nói lung tung mà ta đâu có nghe.

Chột nhớ ra, Hồng Thảo hỏi ngay;

- Mi ăn gì chưa ?

- Chưa.

- Tìm chỗ nào ăn đi, để đói chịu gì nổi.

Anh Thử lắc đầu thiểu não:

- Ta ăn không nổi, không còn tinh thần để ăn nữa.

- Phải ráng chứ.

- Thôi, đừng nói tới chuyện đó nữa.

- Vậy bây giờ đi đâu đây ?

- Ta cũng không biết.

- Dù sao mi cũng phải về nhà thôi, đi suốt đêm rồi, coi chừng ở nhà chờ đó, ta đi với mi.

Anh Thử không phản đối. Lúc này cô đang rất cần một người bạn. Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ cô làm một việc gì tồi tệ thế này. Bản chất trong sáng khiến cô thấy không hiểu nổi sự xấu xa mình vừa gây ra. Chẳng lẽ chết để đừng phải thấy mình tồi tệ.

Hồng Thảo đưa Anh Thư về. Và một chuyện kinh khủng đang chờ Anh Thư, mà cô đã không hình dung trước.

Khi cô bước vào phòng khách thì thấy mọi người đang ngồi ở salon. Ba mẹ, anh Tuấn, chị Thục và cả chị Thục Ánh. Chắc hẳn chị Thục Ánh đến để mách chuyện vừa rồi. Cảnh đó làm Anh Thư lạnh toát cả người.

Hồng Thảo thì thâm sau lưng cô:

- Đừng sợ, ráng bình tĩnh lên.

Cô đẩy Anh Thư tới trước, Anh Thư nói lí nhí:

- Thừa ba mẹ con mới về.

Lập tức cả nhà lặng yên. Tất cả nhìn cô, mỗi người mỗi vẻ. Ba mẹ buồn rầu trách móc, giận dữ. Anh Tuấn thở dài, chị Thục khó khăn. Nhưng chà xát nhất vẫn là chị Thục Ánh. Khuôn mặt đẹp sắc sảo sầm lại, hai bên mép hằn lên sự tức giận. Đôi mắt long lên những tia dữ dội khi nhìn Anh Thư, khiến cô tự nhiên lùi lại.

Ông Thân nghiêm giọng:

- Con lại đây, trả lời với ba mẹ, tối qua con đã làm chuyện gì ở nhà thầy con? Trước mặt mọi người con nói đi.

Anh Thư như muốn khụy xuống, cả người run lên bần bật. Cổ họng đau thắt không nói được. Và cô cúi gầm mặt, đứng bất động.

Giọng Thục Ánh vang lên chất chúa:

- Nó không dám nói đâu, làm chuyện xấu xa như vậy, miệng nào mở ra nói được. Hai bác không tin thì hỏi nó đi, xem con có nói sai không.

Như bị khơi lại, con tức lại phùng lên, cô nói lạnh lạnh:

- Lúc con tới là chưa được tám giờ nữa, mà nó thì còn nằm trên giường người ta, như vậy là ngủ đêm ở đó chứ còn gì. Hai bác bảo nó đi học, học gì ở nhà thầy mình, hai người học trên giường thì có.

Cách nói chói tai đó khiến mọi người ngồi lặng. Đến nỗi chị Thục phải lên tiếng:

- Đừng nóng nảy quá Ánh à, ở đây có người lớn, em nhẹ lời lại một chút đi.

Thục Ánh đỏ mặt lại:

- Nhẹ nhẹ, tới mức này mà chị còn bảo em nhẹ nhàng với họ, còn nó thì sao không ai xử hết vậy.

Cách nói của cô làm ông Thân mất bình tĩnh quát lên:

- Lại đây, con hư thân, hôm nay tao phải trị mày mới được.

Ông đứng phắt dậy, lôi Anh Thư vào nhà. Bà Thân và Tuấn vội cản lại:

- Chuyện đâu còn có đó, để từ từ rầy nó mà ông.

Tuấn kéo Anh Thư ra, nói như quát:

- Em lên phòng đi, hôm nay cấm em ra khỏi nhà nghe chưa, đi lên.

Vừa nói anh vừa đẩy Anh Thư về phía cầu thang. Nhưng Thục Ánh giẫy động động:

- Phải để nó ở đây đôi chút chứ, xem này giờ em có nói thêm không, nó quyến rũ người yêu của em mà mọi người không ai nói gì hết à.

Cô quay qua ông Thân:

- Bác trai, bác không biết dạy con gì hết, nếu mà con làm chuyện như nó, ba mẹ con đã đánh con toi tả rồi.

Thấy ông Thân nổi nóng định quát Anh Thư, Thục vội lên tiếng:

- Ba bình tĩnh đi ba, bây giờ có làm lớn chuyện thì cũng không giải quyết được gì, để dạy dỗ sau ba ạ.

Cô quay qua Thục Ánh khẽ trừng mắt rồi răn đe, nhưng giọng vẫn nhẹ nhàng:

- Em lên phòng chị đi, chuyện đâu còn có đó, đừng làm âm ỉ như vậy. Mình là người trong nhà mà, la lối như vậy người ngoài nghe kỳ lắm.

- Em còn muốn cho cả xóm này nghe nữa, cho người ta biết nó hư hỏng ra sao.

Bất chợt cô rống hống lên, la hét tốc lực như muốn cho mấy nhà kế bên nghe:

- Con gái gì mà ghê gớm vậy, ban đêm tới nhà thầy giáo ngủ, muốn quyến rũ thầy dạy mình, muốn giựt bỏ của chị mình, phải không, phải không?

Bà Thân không cách nào bịt miệng được Thục Ánh, bật lên khóc. Nhục nhã quá! Bà đứng dậy bỏ vô nhà.

Ông Thân cũng lấy khăn tay lau trán, lắc đầu đau khổ.

Thục Ánh cứ nói oang oang. Đến nỗi Tuấn không chịu nổi, anh đẩy Anh Thư đi lên lầu. Chị Thục cũng đứng dậy, bước qua đứng trước mặt cô, nghiêm giọng:

- Em làm âm lên như vậy có ích gì không? Để hai nhà méch lòng nhau, rồi hàng xóm biết, người ta cười luôn cả em nữa, thôi đi nghe không?

Khuôn mặt đẹp của Thục Ánh hắt lên, kiêu kỳ:

- Em làm gì mà người ta cười em, em có tới nhà thầy giáo ngủ đêm đâu mà cười em.

- Nhưng họ biết thì em vinh dự lắm sao? Chuyện Anh Thụ ba mẹ chị sẽ giải quyết, không ai để em thiệt thòi đâu.

- Chị bên em ruột hay chị theo phe em chồng đây, tôi có bà chị khôn nhà đại chợ thế đấy, tưởng nói cho chị biết để chị bênh vực, không ngờ cũng cá mè với nó, đẹp, không có chị em gì nữa, tui về.

Cô đứng phắt dậy, hằm hằm:

- Để chuyện này cho ba mẹ giải quyết, tui đưa ba mẹ qua đây hỏi coi họ có biết dạy con không.

Và cô dùng dùng bỏ đi ra sân. Thục vội đi theo:

- Em đừng nói gì hết, nhất là đừng có la âm lên, để chị nói cho, em la như vậy là xấu mặt cả nhà đó, hiểu không?

Nhưng Thục Ánh đâu còn đủ bình tĩnh để hiểu. Sự phát hiện này làm cô nổi điên lên. Và bản tính tự phụ làm cô thấy mình như bị cả thế giới lừa gạt. Cô chỉ muốn làm dữ lên, bất kể thù của mình phải khôn đồn. Chỉ muốn lôi kéo mọi người cùng xử tử Anh Thụ Cho nên cách cư xử mềm mỏng của bà chị làm cô thêm điên tiết.

Cô hung hăng hắt tay chị Thục ra:

- Chị Ở nhà chồng thì theo phe em chồng đi, tui không cần người chị như vậy. Từ đây về sau không còn chị em gì nữa.

Cô hằm hằm dắt xe ra sân, và cố ý xô mạnh cánh cửa cái rầm. Đến nỗi cả dãy phố đều nghe.

Trong nhà mọi người như chết lặng. Ông Thân quát lên:

- Con Thụ xuống đây, đồ hư đồn, đồ mất dạy, xuống đây tao bảo.

Trên phòng, Anh Thụ run rẩy đi xuống, nhưng anh Tuân cản lại:

- Em ở đây đi, xuống dưới ba đánh chết, để anh xuống can ba.

Anh quay qua Hồng Thảo:

- Thảo ở chơi với nó dùm anh nghe.

- Dạ.

Anh Tuân vỗ nhẹ đầu Anh Thụ:

- Không có chuyện gì nghiêm trọng đâu, có gì mà khủng hoảng vậy, chuyện gì rồi cũng qua mà, để anh giải quyết cho.

Anh Thụ khóc nức nở:

- Em sợ lắm anh Hai, em sợ nhiều người biết, em không cố ý làm vậy đâu.

- Được rồi, anh hiểu mà, để anh xuống dưới cái đã.

Anh Tuân đi ra rồi, Hồng Thảo bước tới khóa cửa lại, như sợ ai đó có thể xông vào xé Anh Thụ ra.

Hai cô ngồi trên giường, im lặng nghe tiếng quát tháo dưới nhà, hình như anh Tuân và chị Thục nói gì nhiều lắm. cuối cùng trong nhà cũng trở lại yên lặng.

Anh Thụ cũng không còn nước mắt để khóc. Cô ngồi ôm gối trong lòng. Đầu gục trên chân. Đôi mắt đỏ mọng. Những sự việc xảy ra nhanh và dữ dội quá, nên cô không kịp hiểu hết khía cạnh bi đát của nó.

Hồng Thảo chợt nói khẽ:

- Chị Thục hay đó Thụ, chuyện như vậy mà chị ấy vẫn bình tĩnh rầy chị Ánh. Phải chị Ánh bớt hung hăng thì chắc không âm ỉ như vậy.

- Mi có nghĩ chị ấy sẽ quậy thế nào nữa không?

Hồng Thảo lắc đầu:

- Quậy như vậy là hết mức rồi, còn làm gì nữa bây giờ, à còn, sẽ giận thầy Khương, có thể chia tay luôn đấy.

- Ta không muốn thầy Khương bị tai tiếng vì ta, thầy có địa vị như vậy, bị mang tiếng khổ lắm.

Hồng Thảo thở dài:

- Mi thương thầy như vậy, giấu làm sao được, trước sau gì mọi người cũng biết thôi.

Cô ngừng lại một lát, nói thêm:

- Có điều biết như vậy kinh dị quá.

Anh Thụ khổ sở ngồi ôm đầu. Bây giờ cô nghìn lần nguyện rửa những việc làm bốc đồng của mình. Hậu quả của nó thật là kinh khủng. Nhưng giờ đây cô không nghĩ về mình nhiều lắm. Chỉ nhớ đến thầy

Khương. Cầu trời cho chị ấy đừng mắng nhiếc thầy, nhất là đừng có làm toáng lên cho thầy mất mặt. Như vậy cô càng khổ sở hơn nữa.

Thấy Anh Thư cứ ngồi im, Hồng Thảo cũng không nói gì nữa. Cô ngồi lại với Anh Thư tới gần trưa mới về.

Nhưng cô vừa xuống giữa cầu thang thì thấy có khách tới. Hồng Thảo không biết mấy người đó là ai, nhưng thấy có chị Thục Ánh, cô đoán là gia đình chị Thục tới.

Cô hoảng hồn chạy trở lên phòng Anh Thư:

- Chết rồi mi ơi, chị Ánh qua nữa kìa, thấy có mấy người lớn nữa, vậy là có chuyện nữa rồi, làm sao bây giờ.

Anh Thư ngược lên. Khuôn mặt chết lặng vì sợ. Cô nhìn Hồng Thảo một cách thần thờ:

- Hay là mi về đi, ở đây nhức đầu lắm.

Hồng Thảo lắc đầu ái ngại:

- Ta ở lại với mi, nếu mi có bị đòn ta can thiệp xem có được không?

Anh Thư chưa kịp trả lời thì có tiếng ông Thân quát lớn:

- Con Thư xuống đây, xuống trả lời với hai bác nè, mầy trốn đi đâu nữa hả?

Anh Thư bước xuống giường. Đầu ngẩng lên một cách dửng dưng:

- Tới nước này thì ta chịu hết, cuối cùng đi nữa thì cũng là chết, ta hết biết sợ rồi mi.

- Nhưng đừng có nói gì đấy, đừng có thừa nhận mi thương thầy nghe không, cách hay nhất là xin lỗi người lớn.

Anh Thư không trả lời. Cô chải lại tóc, rồi đi xuống phòng khách.

Mọi người đang ngồi ở salon. Anh Thư thấy ba mẹ chị Thục ngồi đối diện với ba mẹ mình. Khuôn mặt bác trai thì dung hòa, nhưng bác gái khó khăn lắm. Chị Thục Ánh mím miệng, vẻ giận dữ còn in trên khuôn mặt.

Ba mẹ và anh Tuấn thì có vẻ khó xử. Nhất là chị Thục. Chị ấy cứ bối rối hết nhìn người này đến người kia. Tự nhiên Anh Thư thở dài. Chị Ánh còn muốn lôi kéo bao nhiêu người vào cuộc nữa đây. Còn muốn hành xử cô như thế nào nữa.

Cô bước tới trước mặt ông bà Định, nói nhỏ nhưng rành rọt:

- Con biết lỗi của con rất lớn. Con đã xúc phạm đến chị Ánh, làm hai bác lo lắng, con thành thật xin lỗi hai bác. Nhưng con xin hai bác mắng một mình con, và đừng giận ba mẹ con.

Hành động chứng chắc bất ngờ của cô làm ai cũng ngạc nhiên. Nhưng cái đó chỉ thoáng qua. Mà sự trầm tĩnh của cô không ngờ lại gây thêm trong lòng bà Định sự nghi kỵ. Bà ngoảnh mặt chỗ khác như không thèm nghe con nít nói chuyện. Và nhìn thẳng vào mặt bà Thân:

- Con gái chị cũng biết cách nói chuyện lắm đó, mới bây lớn mà có bản lĩnh như vậy, hèn chi nó làm chuyện tày trời, cũng đâu có khó khăn gì.

Bà Thân nuốt nước miếng, như nuốt nổi nhục vào lòng. Giọng bà cổ bình tĩnh:

- Con đại cái mang, con gái tôi có lỗi với con anh chị, tôi sẽ dạy lại nó, anh chị yên tâm. Và đừng buồn vợ chồng tôi, dù sao mình cũng là chỗ sui gia.

Ông Định nói xuôi theo:

- Thật ra cháu nó cũng còn nhỏ, nhiều khi nó không ý thức hết chuyện nó làm, anh chị ...

Bà Định ngắt lời, giọng chất chứa:

- Nhỏ gì mà nhỏ, cỡ tuổi này là biết hết rồi, con gái bây giờ khôn thấu trời chó có phải như thời xưa đâu, biết cách quyến rũ thầy giáo như vậy, nhỏ nhắn gì chứ.

Ông Định có vẻ khó xử:

- Thì chuyện gì cũng từ từ giải quyết, bà la lỗi thì cũng đâu có cứu vãn được, anh chị xui cũng đâu có muốn vậy đâu.

- Hừ.

Ông Định quay qua Anh Thư:

- Chuyện xảy ra rồi, hai bác cũng không trách con, nhưng từ đây về sau con đừng làm vậy nữa, thầy Khương đó là bạn trai của chị Ánh con, con làm như vậy là chị con mất hạnh phúc, con hiểu không?

Anh Thư chảy nước mắt:

- Con xin lỗi hai bác, từ đây về sau con không dám gặp thầy Khương nữa, con không cố ý làm vậy đâu.

Bà Định nguẩy người bôn chôn:

- Thiệt, có chiêm bao tui cũng không tưởng tượng được con gái anh chị làm vậy, bộ hết con trai rồi sao, lại đi quyến rũ thầy mình, mà người đó là chỗ quen biết trong gia đình, sao mà loạn luân quá vậy.

Bà như nghĩ ra chuyện gì mới, và trở nên bồn chồn:

- Đây rồi thầy Khương đó có tình ý gì không đấy, nếu không thì sao chưa chấp nó, tui là nghi lắm, phải ba mặt một lời mới rõ chuyện được.

Anh Thư còn đang rưng rờ thì anh Tuấn lên tiếng:

- Thôi mẹ ạ, mình nên giải quyết trong gia đình, em gái con hơi xốc nổi nên làm vậy, chứ cậu Khương là thầy giáo, không làm gì mất mặt đâu.

- Ai mà biết được, phải ba mặt một lời, để cậu ta còn biết sợ người lớn chứ. Thực, con gọi điện mời cậu ta qua đây.

Thực khẽ nhăn mặt:

- Gọi người ta tới làm gì mẹ, kỳ lắm mẹ ạ.

Bà Định nổi nóng:

- Mà cái gì cũng sợ, em gái bị người ta cướp bồ cũng không biết làm sao. Cứ lo cản cản, đúng là khôn nhà dại chợ. Chuyện như vậy mà không làm tới cùng, rồi cậu ta còn coi con Ánh ra gì nữa, cậu ta có thể nào con Thư nó mới dám làm vậy chứ.

Ông Định lên tiếng:

- Thôi đi, trong nhà thu xếp được rồi, làm gì um sùm lên, coi không được à.

Bà Định làm ngơ như không nghe. Thực cố cản một lần nữa:

- Đừng làm vậy kỳ lắm mẹ ạ.

Bà Định nạt lớn:

- Mà không gọi thì để tao gọi, sợ cái gì chứ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau khó xử. Anh Thư quỳnh quáng lên:

- Đừng làm vậy bác ạ, tại con tìm đến nhà thầy chứ không phải lỗi của thầy. Bác mắng thầy là không đúng đâu, bác mắng con bao nhiêu cũng được, nhưng đừng gọi thầy tới.

- Ai mà dám nói nặng thầy của mấy người, nhưng tôi muốn làm tới nơi tới chốn để hai bên chấm dứt chuyện lời thôi, cản cái gì.

Thực vẫn cố thuyết phục:

- Nhưng không thể xử xử với cậu Khương như vậy được.

- Cái gì không thể, nó là thầy con Thư chứ đâu phải thầy con Ánh, mình mà không răn đe không chừng nó coi thường con mình, gọi điện đi.

Thấy Thực ngần ngừ, bà nổi nóng lên:

- Không gọi thì để tao gọi, đồ con khôn ranh.

Rồi bà đứng lên, xăm xăm đến gọi điện. chợt nhớ ra, bà quay qua Thực Ánh:

- Số mấy, đọc cho mẹ đi.

Anh Thư nhìn Thực Ánh, hy vọng cô sẽ cản. Nhưng Thực Ánh ngần ngừ một chút, rồi đọc số cho bà Định. Anh Thư kinh ngạc nhìn cô, không tưởng tượng nổi Thực Ánh dám cư xử như vậy với thầy Khương.

Cô bật kêu lên:

- Chị làm như vậy là xúc phạm thầy đó, thầy đâu phải là con nít, thầy sẽ giận chị đó.

Thực Ánh quay phắt lại, trừng mắt nhìn Anh Thư. Cách cản đó làm cho cô có cảm tưởng hai người họ là một, và họ bảo vệ nhau chống lại cô.

Trí tưởng tượng đưa cô đi xa tít, cô định ninh hai người cùng phản bội mình. Và cô muốn làm tới để bắt hai người khuất phục.

Bà Định gọi điện xong, Thực bước tới, nói như năn nỉ:

- Mẹ nghĩ lại đi, cậu ta mới chỉ là người yêu chứ chưa phải chồng, mẹ lấy quyền gì bắt lỗi người ta. Mà nếu đã là chồng em con đi nữa thì cũng không nên làm vậy mẹ ạ. Để con bảo cậu ấy đừng đến nghe mẹ.

Bà Định trừng mắt:

- Mà dám gọi không?

- Mẹ ...

- Để tao nói cho nó biết, cho nó không dám coi thường con tao, nhu nhược như mày cho nó trèo đầu trèo cổ con nhỏ hả? Ý là chưa cưới mà nó dám chứa con gái trong nhà, nó coi thường con Ánh quá mà, mai một thành vợ rồi nó còn coi thường tới đâu nữa.

Thuyết phục không được, Thực đành ngồi im. Cả ông bà Thân cũng không thể mở miệng nói gì.

Mọi người yên lặng với mỗi vẻ khác nhau. Anh Thư đưa mắt nhìn Tuấn cầu cứu. Nhưng ông anh chỉ biết lắc đầu như hết cách. Cô đưa mắt nhìn sang bà Định, né mặt bà nặng như chì. Mỗi bà nhơn ra trông thật thấy ghét. Trước giờ Anh Thư vốn không ưa tính kiêu căng của bà, bây giờ cô càng ghét vô cùng. Cô chợt nhận ra chị Thực Ánh giống mẹ như tạc. Dĩ nhiên là chị ấy đẹp hơn, trẻ hơn. Nhưng tính tình và nét mặt thì hoàn toàn là của mẹ truyền cho. Cô chợt tự hỏi mình giống mẹ hay giống ba ?

Ba nóng tính nhưng đầu có tình cảm ủy mị như cô, còn mẹ thì hiền dịu như vậy, cô không có chút tính thực nữ nào. Nếu cô giống mẹ thì chắc đã không gây ra chuyện tà trời này.

Anh Thư đang đắm chìm trong những suy nghĩ lan man thì thầy Khương đến, nhìn thấy dáng thầy đi ngoài sân, tim cô nhói lên khó tả. Còn kinh khủng hơn là chính cô bị cực hình.

Thảo bước tới trước mặt thầy Khương, gật đầu:

- Thưa thầy.

Thầy Khương có vẻ rất ngạc nhiên vì sự có mặt của mọi người. Nhưng cũng giữ vẻ điềm tĩnh gật đầu với Hồng Thảo:

- Thảo cũng ở đây à ?

- Dạ, này giờ em chưa về.

Thực bước tới, nhỏ nhẹ:

- Khương ngồi chơi.

- Cảm ơn chị.

Anh quay lại chào mọi người, rồi đến phía chỗ trống ngồi xuống, kín đáo nhìn Anh Thư, như quan sát tình trạng của cô.

Bà Định không để ai kịp nói, bắt đầu lên tiếng trước:

- Tôi mời cậu qua đây để ba mặt một lời cho sáng tỏ, bây giờ có mặt mọi người đó, cậu nói đi. Thực hư là thế nào, tại sao cậu để học trò ngủ đêm ở nhà mình, còn con gái tôi thì sao đây.

Cách nói sòng sọc của bà làm mọi người thấy khó thở. Ai cũng ngó đi nơi khác, cả Khương cũng khó trấn tĩnh ngay Anh lắc đầu:

- Xin lỗi, con chưa hiểu hết ý bác.

- Như vậy mà không hiểu gì, chuyện cậu với con Thư tôi biết rồi, cho nên tôi mời cậu qua gặp mặt với mọi người, đó, trước mặt ba mẹ con Thư đó cậu nói đi, giữa cậu với con của họ, ai là người khởi xướng trước.

Khuôn mặt Khương chợt nghiêm lại. Dù cố giữ vẻ lễ độ, anh vẫn không giấu được sự bất bình, không đồng ý, và thẳng thắn từ chối quyền tra hỏi đó. Anh chỉ đưa mắt nhìn qua Thực Ánh, đôi mắt hơi nheo lại, như một lời phê phán.

Thực Ánh mím môi, hắt mặt nhìn đi nơi khác.

Anh Thư chợt bước tới mặt bà Định. Cả người run bắn, cô nói với giọng cũng run:

- Tất cả chuyện này là tại con, tại con tự đến nhà thầy, thầy đã bảo nhưng con không về, thầy không có lỗi gì hết, bác đừng hỏi thầy nữa.

- Cô im đi, tôi có hỏi cô đâu, sao xía vô vậy, cái gì mà bênh thầy chăm chấp vậy.

Giọng bà Thân run lên vì giận, bà nói nghiêm khắc:

- Chỗ người lớn nói chuyện, con không được vô phép, nghe không? Con im đi.

Anh Thư không trấn tĩnh được nữa, cô vừa khóc vừa nói tiếng được tiếng mất:

- Con đã nói rất nhiều lần, tất cả là lỗi tại con, xin bác đừng có trách thầy như thế, thầy là thầy, đừng có bắt thầy chịu cảnh này, kỳ lắm bác ạ.

Khương lắc đầu:

- Anh Thư không phải ngại cho thầy, em không đủ sức giải quyết chuyện người lớn đâu, nghe lời mẹ em đi, đừng nói gì cả.

Bà Định mát mẻ:

- Thầy trò bên nhau kiểu đó, ai mà tin được người nào có người nào không.

Bà quay qua bà Thân:

- Tôi cũng hơi lạ, con gái chị nói vậy mà chị không có ý kiến gì, chẳng lẽ chị mắng nó lấy lệ thôi sao, còn sau lưng mọi người, ai mà biết chị dạy con kiểu gì.

Anh Thư nói như hét:

- Bác !

Cô bật lên khóc tức tưởi. Cách nói của bà Định cộng với tiếng hét của cô làm mọi người căng thẳng lên thêm. Ông Thân đứng bật dậy, bỏ đi ra cửa. Bà Thân cũng tức đến ngất đi.

Tuân và Thục vội dìu bà vào phòng. Không khí như lắng lại một chút. Ông Định thấy căng quá, bèn lên tiếng:

- Thôi không nói chuyện này nữa, về nhà, muốn nói để lúc khác nói.

Nhưng bà Định vẫn ngoan cố:

- Bây giờ có mặt cậu Khương, không nói thì đợi lúc nào nữa, mai một mời chưa chắc cậu ta chịu giáp mặt, phải hỏi cho ra lẽ mới được.

- Cái bà này, nói không được, kỳ quá đi.

Bà Định không thèm nghe, quay qua nhìn Khương, ánh mắt soi mói:

- Bây giờ trước mặt tôi, cậu phải nói thật, cậu có ý gì với con nhỏ này không?

Vừa nói bà vừa chỉ về phía Anh Thư. Câu hỏi đó sống sượng tới nỗi ông Định phải cau mặt. Khương có vẻ bất mãn và bị xúc phạm, anh im lặng một lát, rồi nói điềm đạm:

- Con không hiểu tại sao bác hỏi như vậy.

- Hỏi thẳng như vậy mà cậu còn không hiểu à ? Cậu cố ý không biết chứ gì ? Từ đó giờ tôi cứ nghĩ cậu đạo đức lắm, ai mà ngờ có ngày đồ bề chuyện này.

- Tiếc là Thục Ánh không chịu để con giải thích mà giải quyết vội vã như vậy.

- Cậu không muốn để nhiều người biết, vì muốn ém chuyện này chứ gì ? Cậu muốn nói đường nói mật với con gái tôi rồi cho qua chuyện phải không?

Ông Định lên tiếng:

- Hỏi gì kỳ vậy không biết, làm như người ta tệ lắm vậy, cậu ấy có phải con nít đâu mà chất vấn kiểu đó.

Bà Định la ong óng lên:

- Ông không biết bệnh con thì im đi, làm cha gì mà không bảo vệ được con, kiểu như ông rồi ai muốn ăn hiếp nó cũng được sao.

Giọng Khương không nén nổi phản kháng kín đáo:

- Con nghĩ bác đã lo quá xá rồi, Thục Ánh không bao giờ chịu nhường ai đâu, những gì cô ấy đang làm cũng là quá lắm rồi.

- Cậu nói sao ? Ý cậu muốn phê phán con gái tôi hả ? Nó như vậy mà cậu còn muốn qua mặt mà, hiền nữa thì cậu coi ra gì.

Càng nói càng tức, giọng bà trở nên chát chúa:

- Chưa cưới hỏi mà cậu đã lộ tính lẳng nhăng như vậy, mai một nó làm vợ cậu rồi, chán chê rồi, cậu còn bay bướm đến đâu.

Khương giận đến đỏ mặt, nhưng anh vẫn im lặng. Anh đưa mắt nhìn Thục Ánh, cái nhìn như nghiêm khắc lên án “em là như vậy đó sao ?”

Đáp lại cái nhìn đó là cặp môi mím lại đầy cảm xúc của Thục Ánh. Cô quắc mắt nhìn lại anh. Những cử chỉ đó Anh Thư đều thấy. Lần đầu tiên cô mơ hồ hiểu ra rằng tình cảm hai người không nhẹ nhàng lãng mạn như cô tưởng.

Trước đây cô cứ nghĩ tình yêu giữa hai người rất thi vị. Vì một người như thầy Khương thì không thể yêu theo cách “bạo lực” kiểu đó.

Anh Thư mở to mắt, nhìn hai người chằm chằm. Đến lúc cái giọng the thé của bà Định cất lên, cô mới giật mình tỉnh lại.

Bà Định nhìn Khương một cách khắc nghiệt:

- Bây giờ trước mặt tôi với ba con Ánh, cậu nói đi, chuyện xảy ra như vậy là sao, cho là con Thư cố tình quyến rũ cậu đi, nhưng nếu không có tình ý gì, thì cậu đã không chứa nó. Thầy giáo phải biết giữ khoảng cách với học trò chứ. Nếu nói không có gì thì bất cứ cô học trò nào đến ngủ với thầy cũng được sao ?

Khương quay mặt đi chỗ khác, như nén lại cảm giác ghê tởm. Một lát sau anh quay lại, vẻ trầm tĩnh:

- Con chưa bao giờ phải xấu hổ về những gì mình làm, còn việc bác gọi đến thế này, xin lỗi bác, con không chấp nhận được, cho phép con từ chối trả lời.

Bà Định há hốc nhìn Khương. Như bị sốc vì phản ứng của anh. Một lát trấn tĩnh lại, bà gằn giọng:

- Nói vậy nghĩa là sao, cậu coi thường chúng tôi quá mức chứ gì ? Vậy còn con gái tôi thì sao, cậu muốn nó phải chấp nhận tính trăng hoa của cậu chứ gì ?

Thầy Khương không trả lời, bà nói lớn hơn:

- Tôi không chấp nhận được thứ con rề rề vậy đâu, nếu cậu không làm sáng tỏ thì tôi cấm cửa cậu đó, tôi gả nó cho người khác.

Ông Định lên tiếng:

- Kia bà, chuyện của con cái để nó tự giải quyết, sao xen vô áp đặt nó, làm coi không được.

Khương không trả lời bà Định, anh đứng lên, giọng lễ phép nhưng rất nghiêm:

- Xin phép hai bác, con về.

Thục Ánh đứng bật dậy:

- Anh Khương, bây giờ anh coi thường luôn ba mẹ tôi phải không?

Khương nhú mày nhìn cô:

- Anh muốn hai đứa nói chuyện trong tình huống khác, chào em.

Và anh đi ra cửa. Thục Ánh ngồi phịch xuống, dậm chân một cách hậm hực. Anh Thư rất muốn chạy theo xin lỗi thầy, nhưng không dám. Cô chỉ biết đứng nhìn theo một cách khổ sở.

Bà Định nghiêng rằng:

- Rõ ràng nó coi mình không ra gì hết. Đáng lẽ nó phải xin lỗi mình, năn nỉ mình bỏ qua, vậy mà nó không thèm giải thích nữa.

- Thì cũng tại bà thôi.

- Nếu nó biết nói phải quấy rồi xin lỗi thì tôi cũng bỏ qua, đằng này kinh chống luôn cả tôi, muốn cưới con gái tôi mà ngang ngược thì đừng hòng.

Ông Định gần giọng:

- Bà cư xử không ra sao hết. Người ta là người trí thức chứ đâu phải dân thiếu hiểu biết, nếu là người ngang ngược thì nó đã mắng lại bà rồi, nó im lặng như vậy là quá lịch sự đó, bà không biết tôn trọng ai cả.

- Tôi làm gì mà không tôn trọng, nó làm bậy tôi nói nó không được hả ?

- Nói được, nhưng phải tế nhị một chút. Tự nhiên đừng đừng đòi nó tới đối chất trước bao nhiêu người, ai lại không tự ái, mà bà nói năng nghe chướng tai lắm.

- Phải rồi, lời thật luôn làm người ta chướng tai mà.

- Cư xử như bà, nếu là tôi thì tôi cũng không muốn giải thích. Bà như vậy nên con Ánh cũng quen tính nết hung dữ, không biết chỗ nào là điểm dừng cả.

Thấy bà Định mở miệng, ông đứng dậy:

- Hôm nay bà làm tôi mất mặt với sui gia, mất mặt với con rể luôn. Từ nay về sau bà đừng tới đây nữa.

Nói xong ông đứng dậy bỏ về. Bà Định và Thục Ánh ngồi lại chỉ chiết thêm một lát, rồi cũng bỏ về.

Anh Thư ngược lên nhìn chị Thục. Giọng cô như nghẹn lại:

- Em cảm ơn vì chị đã không dí em vào chân tường. Nhưng em xin thề là không bao giờ có ý nghĩ phá hoại tình cảm của thầy và chị Ánh. Chuyện xảy ra đêm qua, em không biết nói sao, nhưng xin thề là sẽ không bao giờ lặp lại, em ...

Cô nghẹn giọng không nói được nữa, chỉ biết khóc. Chị Thục nhìn cô, khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng:

- Chị không biết cô cô ý hay không, và thật sự cô và anh ta xảy ra chuyện gì, nhưng chị sẽ không tha thứ nếu ai làm khổ em gái chị.

Anh Thư lặng lẽ nhìn chị Thục quay người bỏ đi lên cầu thang. Cách trách móc nhẹ nhàng đó có một sức nặng đè lên lương tâm cô. Và cảm giác xấu hổ với chị Thục còn nặng hơn cả với Thục Ánh.

Khi chỉ còn lại hai anh em, anh Tuấn hỏi một cách nghiêm túc:

- Bây giờ chỉ còn mình anh thôi, em nói thật không được giấu anh, thật ra em chủ động đến tìm thầy em, hay anh ta mời em tới.

Anh Thư không còn đầu óc đâu để giấu diếm, cô kể hết, kể hết tất cả. Từ cái ngày đầu tiên gặp thầy Khương trong quán café, đến những đau khổ đã từng chịu đựng một mình.

Anh Tuấn lắng lắng nghe, một vẻ xót xa đầy ắp trong cái nhìn đối với cô em gái. Anh chỉ còn biết lắc đầu:

- Em tự làm khổ mình, và rồi anh ta cũng sẽ không yên ổn vì em. Anh không trách em chút nào, nhưng không làm sao giúp em được. Chỉ có cách là em phải tự quên thôi.

Anh Thư cúi đầu như quá mệt mỏi trước biến cố hôm nay. Anh Tuấn khuyên đúng, nhưng cô biết chắc chắn mình sẽ không quên nổi. Nếu làm được chuyện “quên” đó thì cô đâu để mình rơi vào vòng xoáy như ngày hôm nay.

Buổi sáng trời hanh hanh chút nắng, xung quanh ngôi biệt thự phủ một màu xanh mát của đồi thông. Phía trước đường dẫn lên bậc tam cấp là góc vườn hoa nhỏ. Ở đó đặt một bộ bàn đá màu vàng nhạt. Trên bộ khung cảnh thật nên thơ và thanh bình.

Thục Ánh ngồi đối diện với Khương. Giữa hai người là chiếc bàn tròn như vô tình tạo một khoảng cách. Sáng nay cô đến rất sớm. Anh và cô đã ngồi ở đây khá lâu, nhưng không phải để thưởng thức cái đẹp của buổi sáng. Vì giữa hai người là không khí nặng nề. Một khoảng cách vô hình khó xóa bỏ.

Từ ngày xảy ra chuyện ở nhà Anh Thư Hai người không gặp nhau. Thục Ánh cố tình im lặng trừng phạt. Cô muốn Khương phải khổ đốn tìm cách gặp cô, muốn tạo cho anh áp lực nặng nề. Nhưng rồi hơn một tháng anh vẫn cứ im lặng vắng bóng. Rốt cuộc thì cô phải đến tìm anh. Lòng chất đầy hận thù gai góc. Cô nhìn xa xuống đường. Khuôn mặt khó đăm đăm. Rồi hình như không chịu được sự im lặng của Khương, cô quay lại, hằn học:

- Anh thấy không còn chuyện gì nói sao? Thay đổi thật sự rồi à?

Khương chưa kịp trả lời thì cô đã nói tiếp, giọng mỉa mai

- Lúc này hết hè rồi, chắc thầy trò hay gặp nhau ở trường lắm há, lúc trước nghỉ hè thì gặp nhau trên giường, bây giờ có điều kiện...

Khương cắt ngang giọng khô khan:

- Nếu em cứ tiếp tục nói bấy kiểu đó, anh sẽ để em ngồi một mình đó.

Thục Ánh hơi khựng một chút. Rồi long mắt lên:

- Anh còn dám nói như vậy sao, đáng lẽ biết lỗi của mình, anh ngang nhiên thay đổi rồi chứ gì?

- Có lẽ mình nên chia tay một thời gian, những gì em làm gây cho anh cú sốc quá lớn, đến giờ anh vẫn chưa bình tĩnh khi nhớ lại chuyện đó, vì vậy mà anh không tìm cách gặp em đó.

Thục Ánh há miệng vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, đến nỗi không nói ngay được. Rồi cô nghiêng rằng:

- Vì nó mà anh chia tay phải không?

- Chông, vì cách cư xử của em mà anh muốn tạm thời chia tay.

- Khốn nạn thật!

Khương làm li:

- Anh không muốn nhắc lại chuyện đó, thậm chí nghĩ tới anh cũng phải đỏ mặt, những ý nghĩ của em, ngôn ngữ em nói, việc em làm, tất cả làm cho anh bị choáng. Ngay cả lúc này anh vẫn chưa có tâm lý muốn gặp em.

- Nói vậy có nghĩa là anh không hề nhận lỗi của mình, anh dùng thái độ đó để chạy tội, hay li ra cho đỡ mất mặt, nói đi.

Khương nhìn cô lạnh lùng:

- Anh không chạy tội hay thấy xấu hổ những gì anh đã làm. Anh Thư cũng không có gì đáng xấu hổ.

Tiếc là em đã gán cho chúng tôi những điều tồi tệ mà em nghĩ ra. Có bao giờ em hiểu được cả giác của người bị vu khống không, còn tệ hơn cả sự vu khống, đó là làm bại hoại danh dự người ta.

Thục Ánh cười khẩy:

- Vu khống? Tôi nhìn thấy hai người trong phòng vào lúc sáng sớm, đến một người đàn ông cũng có thể suy ra đêm trước hai người làm gì.

Khương không nói, chỉ nhìn cô bằng cái nhìn mỗi lúc mỗi lạnh lùng xa cách.

Anh không biết điều đó đã gây cho Thục Ánh tâm lý khiếp sợ. Trước giờ cô chỉ quen ở anh cử chỉ và lời nói nhẹ nhàng. Một người như anh không thể ghét bỏ người khác. Anh sinh ra không phải để làm người khô khan.

Nhưng thật sự là anh đang như vậy, rất ác cảm với cô, với người anh đã từng yêu, đã từng đối xử ân cần, và nhẹ nhàng.

Điều đó làm lòng tự phụ của cô bị tổn thương và thay vì đau khổ, cô chỉ thấy một sự căm tức cao ngút.

Cảm giác đó làm cô cố vạch cho được lỗi của anh:

- Nếu ở trường hợp tôi, anh có bình tĩnh nổi không?

- Anh không bình tĩnh nhưng sẽ không làm những chuyện như em đã làm, sẽ không dồn người khác vào chân tường, hay muốn vu người ta xuống gót chân.

- Đã làm chuyện như vậy mà còn đòi được tôn trọng nữa à. Để tôi nói cho hết, đừng ngắt lời tôi.

Cô ngừng lại suy nghĩ một lát. Rồi nghiêng rằng:

- Thử nhìn lại những việc anh làm đi, ban đầu tôi cũng nghĩ chỉ một mình con Thư có lỗi, nhưng mẹ tôi nói tôi mới nhận ra, nếu anh không mở đường thì làm sao nó dám xông xáo đến nhà anh chứ. Anh muốn thỏa mãn những ham muốn của anh, và nó ngu ngốc cho anh.

Khương quắc mắt nhìn cô ghê tởm và giận dữ:

- Thục Ánh !

Thục Ánh cao giọng:

- Tôi nói đúng quá nên anh sợ chứ gì, anh sợ bị nói sự thật ,vì nó quá tồi bại, mà chính anh cũng không dám nhìn nó.

- Đừng bắt anh phải nói nặng em. Cách hay nhất là em về đi.

- Nếu không có thì anh giải thích đi, lẽ ra anh phải đến nhà xin lỗi tôi và ba mẹ tôi, vậy mà chẳng những không nói ,anh còn trở mặt đòi chia tay, đồ vô trách nhiệm.

Khương mím miệng:

- Rất may là mình chưa trói buộc nhau, nếu phải có trách nhiệm với em thì đời anh tăm tối lắm.

Thục Ánh quát nhỏ:

- Anh nói vậy là sao ?

- Em đừng nghĩ tới chuyện lên án anh nữa . Bỏ một thời gian nhìn lại tất cả điều mình làm, khi nào nhận ra sự quá đáng của mình , em hãy đến nói chuyện với anh , lúc đó chúng ta sẽ nhìn nhau khác chứ không phải như bây giờ.

- Những gì anh làm , tôi phản ứng đều rất tương xứng, sao không chịu nhìn lỗi của mình mà cứ chăm chăm bắt bẻ người khác vậy ?

Khương cười nhếch môi:

- Anh chỉ giải thích khi nào em thật sự bình tĩnh, còn bây giờ anh từ chối một cuộc nói chuyện, em về đi.

Thục Ánh đứng phắt dậy, quắc mắt:

- Anh đuổi tôi phải không?

- Anh muốn ngừng lại cuộc nói chuyện nặng nề này, trước khi hai đứa phải căm ghét nhau.

- Rất may tôi chưa phải là vợ anh, nếu không thì đời tôi bất hạnh đến đâu.

Khương trầm ngâm một lát, rồi nhếch môi:

- Em chưa phải là vợ anh, vậy sao em tự cho mình quyền mặt sát, , và chất vấn ? Không những như vậy, em còn lôi anh đến đối chất với những người trong gia đình em , em đòi sử dụng quyền lực với anh, nhưng em có biết đó là quyền gì không ?

Thục Ánh ngắc ngứ không nói được .Cô quắc mắt nhìn Khương :

- Bây giờ anh nói ngang phải không?

Khương lắc đầu :

- Anh không nói ngang, chỉ muốn phân tích để em thấy hành động của em, cho dù anh là chồng đi nữa, em cũng không nên cư xử như vậy, đừng hành hình người khác bằng hình thức như vậy , anh còn có lòng tự trọng của anh.

- Anh cứ lải nhải nói về lòng tự trọng, trong khi việc anh làm thì không có chút tính người nào cả.

Khương im lặng, như không muốn tiếp tục câu chuyện . Thái độ của anh làm Thục Ánh càng điên lên:

- Mẹ tôi nói đúng , chưa phải vợ chồng mà tôi đã bị coi thường như vậy, nếu làm vợ anh rồi chắc anh xem tôi như nô lệ mất.

Cô trở giọng hằn học:

- Anh là cái quái gì mà cho phép mình coi thường tôi, anh có học còn tôi thì vô học chắc . Hay là tôi xấu xí, nên được một người đẹp trai như anh yêu thì phải biết thân biết phận mình, sao anh hạ thấp tôi quá vậy.

- Tiếc là em tự nghĩ ra những điều viển vông đó, em càng nói anh càng sợ cho sự suy luận của em, nếu em nhìn vấn đề đúng như bản chất nó, thì sẽ không có chuyện gì đáng tiếc. Cách hay nhất là em đừng nói nữa.

Thục Ánh trừng mắt:

- Anh đuổi tôi phải không ? Đây là lần thứ hai tôi nghe câu đó, rồi anh sẽ phải trả giá cho việc làm của mình.

Và cô nguẩy người , bỏ đi bằng băng xuống đường.

Khương ngồi lặng yên, nhưng không nhìn theo, gần như tránh nhìn đến Thục Ánh . Vì chỉ cần nghĩ đến cô thôi anh cũng cả thấy lòng tự trọng bị tổn thương. Khoảng thời gian này anh thật sự bị sốc vì hành động hùng hổ của cô . Một nỗi ám ảnh không bao giờ tha thứ.

Khuôn mặt anh mỗi lúc mỗi thêm lạnh lùng. Khi nhớ lại cuộc đối thoại lúc nãy . Đã từng không hiểu nhau, bây giờ càng như xa thêm bởi khoảng cách quá lớn.

Chợt có tiếng gọi nhỏ phía sau làm anh quay lại . Rồi đứng hẩn dậy, khi thấy Anh Thư đang rụt rè đứng nép sau cây thông gần đó. Thấy anh nhìn cô mạnh dạn bước tới trước mặt anh.

- Thưa thầy.

- Em đến tìm thầy à ? Em ngồi xuống đi.

- Dạ.

Anh Thư dè dặt đến ngồi đối diện với Khương . Nơi Thục Ánh đã ngồi lúc nãy, hình như cô vô cùng bối rối, nên cứ nhìn xuống tay mình như sợ ngược lên sẽ thấy một cái gì đó quá chói mắt.

Khương im lặng quan sát Anh Thư . Khá lâu rồi anh không gặp cô học trò gây cho anh nhiều sóng gió này . Anh Thư có vẻ thay đổi chút ít. Gầy xanh và có vẻ mong manh hơn trước kia . Hình như cú sốc đó hãy còn lam cô choáng váng. Mà không biết bao giờ mới lấy lại thăng bằng.

Anh không hề thấy bức khi thấy cô ở đây chỉ có cảm giác gì đó gần như niềm vui, niềm vui quá nhẹ nhàng. Và một sự thông cảm sâu sắc .Thông cảm bởi vì cô còn quá nhỏ so với điều cô phải chịu.

Tự nhiên anh hỏi nhẹ nhàng:

- Hôm nay em không đi học sao ? Năm học mới có gì vui không ?

Cách hỏi như dành cho đứa con nít đó, lúc trước làm Anh Thư rất bất mãn . Nhưng bây giờ cô thấy thật hạnh phúc. Lúc đến đây, cô đã chuẩn bị tinh thần là sẽ nhận được thái độ xa cách lạnh lùng.

Thấy cô bối rối không ngược lên . Khương nói ân cần hơn:

- Sao lúc này em gầy quá vậy ?

Anh Thư cố gắng ngược lên:

- Dạ em vẫn bình thường.

- Sao hôm nay em không đi học ?

Anh Thư bậm môi:

- Em... đã lâu rồi muốn đến thầy nhưng em không dám , nhưng rồi sáng nay em bồn chồn mãi, cuối cùng

..

- Em muốn nói chuyện gì với thầy phải không?

- Vâng, chuyện này lẽ ra em phải nói từ lâu lắm, nhưng chừ nghĩ . .cứ nghĩ gặp thầy rồi , rồi lại xảy ra chuyện nào đó tương tự, thế là em không đủ can đảm.

Khương gật đầu:

- Thầy hiểu , chắc là em khổ sở lắm , gia đình mắng em nhiều lắm phải không?

- Vâng ba em đòi đuổi em ra khỏi nhà, nhưng những cái đó em chịu được , em chỉ chịu không nổi khi...

Nói đến đó, Anh Thư im bật . Cô không sao diễn đạt được. sự bất ổn trong mình đối với thầy Khương .

Nhất là khi ngồi trước mặt nhau.

Khương nhạy cảm hiểu ngay, anh cười khẽ:

- Em ngại cho thầy phải không ? Nhưng không sao đâu, thầy là người lớn, những chuyện như vậy không đến nỗi kinh khủng lắm đâu, thầy chịu được.

- Thầy có giận em không thầy ?

- Tại sao giận em ?

- Vì em là nguyên nhân những bất hòa của thầy và chị Ánh, em hối hận lắm, em chỉ muốn chị Ánh đừng giận thầy, nhưng chị ấy không nghe em, chị ấy rất khinh và ghét em.

Khương lắc đầu:

- Cho dù em thanh minh tới đâu, hoặc em có chết trước mặt Thục Ánh thì cô ấy cũng sẽ không thay đổi thành kiến, cho nên em đừng làm gì cả .Tự thầy sẽ có cách giải quyết chuyện của thầy.

Anh Thư thở dài:

- Thầy làm sao mà giải quyết được, khi chị ấy cứ khẳng khẳng như thế, lỗi do em gây ra mà cứ bắt thầy chịu, em rất tức vì mọi người không chịu tin em, ai cũng cố tình bắt lỗi thầy cuối cùng em cũng chỉ có thể tự trách mình thôi, nhưng trách mình cũng đâu có làm thay đổi được mọi người, vì vậy mà em ân hận.

Khương cười một cách vị tha:

- Nếu em cứ lẩn quẩn nghĩ như vậy thì nặng nề lắm, cách hay nhất là em cứ lắc đầu cho qua tất cả.

Anh Thư lắc mạnh đầu:

- Không thể cho qua được thầy ạ , chuyện quá lớn như vậy, làm sao coi như không có gì được.

- Em phải làm vậy đi, vì em đâu có thay đổi được hoàn cảnh.

Anh Thư lại vô tình thở dài:

- Vì vậy mà em thấy khổ sở, em không biết mình phải làm thế nào bây giờ.

Cô nín lặng một lát, rồi nói giọng buồn buồn:

- Thầy biết không, lúc nào em cũng muốn gặp thầy, vì im lặng luôn thì em không yên tâm, nhưng nếu đến gặp thì em lại sợ, thế là em cứ loay hoay một mình, ngày nào em cũng muốn đến thầy, sau đó lại sợ, thế là ..

- Thế là sáng nay em quyết định nghỉ học , vì em không chịu nổi sự mâu thuẫn trong lòng em ?

Anh Thư gật đầu thú nhận:

- Em đã nghĩ như vậy đó thầy ạ.

Khương mỉm cười:

- Thầy đã nói rồi, em sẽ không giải quyết được gì, vì vậy mà cứ quên đi . Quên tất cả, từ chuyện em uống rượu đến cuộc gặp ở nhà em lần đó, thầy biết là khó lắm, nhưng cố gắng sẽ làm được.

- Có thật thầy không giận em không hả thầy ?

Khương lắc đầu:

- Thầy đã từng nói, không khi nào giận học trò của mình, dù em có làm chuyện gì đi nữa, và lại chuyện này đâu phải em cố ý, thầy cũng nghĩ như em, tình cảm không có tội.

Anh Thư nói khẽ:

- Nhưng cách thể hiện của em đã gây cho thầy quá nhiều phiền toái.

- Có thể là như vậy, nhưng nếu Thực Ánh cư xử khác thì chuyện sẽ không đến nỗi trầm trọng. Thầy không thích đồ thừa hoàn cảnh đâu.

- Sao lần đó thầy không xin lỗi ba mẹ chị Ánh hả thầy ?

- Gia đình Thực Ánh đặt thầy vào tình thế thật khó chấp nhận, đó là lý do khiến thầy im lặng.

Anh Thư chột nói như hồi hộp:

- Thầy... nếu như chị ấy chia tay, thầy sẽ làm sao ạ ?

Khương lắc đầu, nhưng nụ cười vẫn rất thân ái:

- Đừng hỏi những chuyện như vậy nhé , Anh Thư . Thầy muốn giữa chúng ta có một giới hạn nhất định , thầy không muốn vượt qua , như vậy đẹp hơn.

Anh Thư cảm thấy xấu hổ vô cùng. Mặt cô chột đỏ lên. Cô cúi xuống nhìn tay mình, lặng lẽ với cảm giác hối hận.

Thầy Khương nhìn cô một cách dịu dàng:

- Thầy không muốn làm em buồn, với Anh Thư, thầy sợ nhất là điều đó, thầy muốn lúc nào em cũng nghịch như lúc thầy mới gặp em, cho nên chuyện xảy ra làm thầy rất buồn.

- Em không thể như vậy được nữa thầy ạ.

- Nhưng ít nhất em cũng đừng để mình buồn khổ.

Anh Thư bật lên, giọng hối hả không kém được sự bông bột vừa trỗi dậy trong lòng.

Anh Thư bật lên, giọng hời hả không kém được sự bông bột vừa trỗi dậy trong lòng:

- Em rất muốn, em khao khát chính em là người thầy cần, em sẽ không như chị Ánh, sẽ luôn tìm cách hiểu thầy.

- Thầy hiểu, nhưng không thể được, nếu thầy vượt qua giới hạn thì tình cảm đó sẽ không còn đẹp nữa, và rồi cả em và thầy đều bị lên án như nhau, em phải hiểu điều đó chứ.

- Vậy... thầy có chút tình cảm nào với em không hả thầy? Hay thầy chỉ coi em như học trò, như bao nhiêu sinh viên khác của thầy? - Anh Thư hỏi trong tiếng thở gấp vì hồi hộp.

Khương như muốn né tránh câu trả lời, anh cười nhẹ:

- Anh Thư là cô sinh viên có nhiều ưu điểm để người ta nhớ lâu, các thầy cô khác đã nghĩ về em như vậy, thầy cũng vậy.

Anh Thư lắc đầu thất vọng:

- Em không muốn nghe thầy nói chung chung như vậy, em cần cái gì cụ thể hơn, thầy nói thật đi thầy. Thầy từng bảo gặp em thầy rất vui kia mà.

- Nhưng cảm xúc của thầy không liên quan gì đến điều em muốn, thầy muốn. Anh Thư hiểu điều này, có những thứ mình không thể thực hiện được vì vậy không nên nghĩ về nó, em hiểu không?

- Em hiểu thầy muốn nói gì, nhưng có lẽ lâu lắm em mới chấp nhận được. Bây giờ em buồn lắm.

Cô ngừng lạ im một chút, rồi nói thẳng thắn:

- Em rất sợ, vì em mà thầy để mất chị Ánh. Nhưng cũng có lúc em lại mong cho chị ấy ghét thầy luôn, lúc đó em sẽ làm cho thầy chấp nhận em.

Thầy Khương lắc đầu:

- Đừng nghĩ tới chuyện không thể thực hiện được, thầy nói câu này nhiều quá, sợ em nghe chán, nhưng thầy bắt buộc phải cảnh tỉnh em, đừng để mình đi sâu vào bế tắc, em nghe không Anh Thư?

Anh Thư gật đầu một cách miễn cưỡng:

- Vâng.

- Bây giờ còn sớm lắm, em trở lại trường đi. Và từ đây về sau đừng bỏ học như vậy.

Không biết Anh Thư nghĩ gì, tự nhiên cô khóc thút thít:

- Không hiểu sao lúc nào em cũng có tâm trạng chờ đợi, em chẳng biết phía trước có gì để hy vọng, nhưng sao em vẫn chờ, em buồn lắm.

- Đừng nghĩ đến chuyện đã xảy ra nữa, cũng đừng tự cho là có lỗi với thầy, nếu cứ vương bận, coi chừng em bị thi lại đó, đừng để chuyện đó xảy ra lần nữa nghe không?

- Sao thầy nói chuyện với em giống như với đứa bé lớp một quá, thầy luôn là như vậy, không có gì thay đổi cả, thầy làm em thất vọng.

- Thầy nói như vậy vì thầy nghĩ đến em.

- Nhưng đó không phải là điều em muốn đâu. - Anh Thư nói ỉu xìu.

Thầy Khương nhìn đồng hồ, rồi mỉm cười:

- Em còn kịp học tiết thứ ba đó, vào trường đi nào.

Anh Thư đứng dậy, vẻ mặt không vui:

- Thưa thầy em về.

- Mai một nếu gặp thầy thì em cười lên, đừng rầu rĩ như vậy nữa nhé.

Anh Thư cười gượng chứ không trả lời. Cô cúi đầu chào lần nữa. Rồi quay người đi ra khỏi vườn hoa.

Cô có cảm tưởng thầy Khương đang nhìn theo mình. Cảm giác đó mỗi lúc mỗi tăng lên thêm. Tự nhiên cô quay lại. Và bắt gặp cái nhìn tư lự của thầy hướng về mình. Không hiểu sao cô chợt đứng lại lưỡng lự.

Nhưng rồi nghĩ thầy sẽ không bằng lòng nếu cô không kịp vào học tiết kế. Thế là cô đi nhanh hơn.

Anh Thư về một lát thì Thục đến. Lúc đó Khương vẫn còn ngồi tư lự một mình ngoài vườn hoa. Thấy bóng Thục từ phía dưới chân đồi. Khương tự hỏi hôm nay mình sẽ còn gặp những sự phiền toái nào.

Nhưng anh không tin Thục sẽ cư xử quá đáng như Thục Ánh.

Anh bước ra đón Thục. Gặp nhau giữa lối đi, Thục cười nhẹ:

- Rất may là sáng nay cậu ở nhà, nếu không phải tới lui lần nữa.

- Rất may là sáng nay cậu ở nhà, nếu không phải tới lui lần nữa, tôi rất ngại đi.

- Chị bỏ bé ở nhà đến đây, cũng đủ để tôi hiểu chị rất quan tâm đến Thục Ánh. Mời chị vào nhà.

Khương mời Thục vào phòng khách, và đích thân lấy nước mời. Thục khoát tay bằng cử chỉ nhẹ nhàng:

- Tôi chỉ ngồi một lát rồi về ngay, không làm mất thời giờ của cậu đâu.

- Không sao, hôm nay tôi rất rảnh.

Và anh hỏi thẳng:

- Có phải chị muốn nói chuyện của Thục Ánh không?
- Thục Ánh và cả Anh Thư, vì cả hai đều là trong gia đình tôi.
- Tôi nghĩ chị đã lên án tôi, sau chuyện đó. Thật lòng tôi rất cảm ơn vì lần đó chị không lấy vì bệnh vực Thục Ánh, mà có thái độ phán xét tôi.
- Nếu tôi phán xét thì cậu cũng từ chối trả lời phải không?

Khương nói thẳng thắn:

- Tôi bắt buộc phải như vậy, thậm chí nếu tình huống đó xảy ra lần nữa, tôi cũng sẽ từ chối.

Thục im lặng một lát như cân nhắc, rồi nói nhẹ nhàng:

- Tôi thừa nhận gia đình tôi đã hành động quá đáng với cậu, nhưng điều đó dễ chấp nhận, vì điều cậu gây ra cho Thục Ánh đúng là kinh khủng, khó chấp nhận.

Khương cười nhẹ:

- Có thể chị đã nhìn tôi qua lăng kính của Thục Ánh, nhưng điều đó không sao, khi chị cư xử như vậy, tôi rất kính trọng, thật ra nếu chị không đến tìm, tôi cũng sẽ giải thích với chị.
- Tại sao cậu không làm điều đó với Thục Ánh ?

Khuôn mặt Khương trở nên lầm lì, nhưng ngay sau đó, anh lại cười nhẹ nhàng:

- Chị thừa biết tính em gái chị, cô ấy chưa bao giờ biết nghe ai, ngoài ý nghĩ của chính cô ấy, Thục Ánh là người tôn thờ cái tôi một cách tuyệt đối, vì vậy mà không chấp nhận dù một lỗi nhỏ của người khác.

Thục lặng thinh, trong thâm tâm chị cũng thừa nhận những điều đó. Với một cô gái quá kiêu kỳ tự cao như Thục Ánh, sẽ khó mà chấp nhận khi bị phản bội.

Chị lắc đầu:

- Nhưng khi đã có lỗi, cậu cũng nên tự ép mình một chút.
- Vâng, tôi đã cố làm điều đó, nhưng cô ấy dùng dùng từ chối, và hành động như chị đã thấy. Cô ấy làm thiện chí của tôi tan rã.
- Vấn đề là cậu đã không cố gắng.

Khương trầm ngâm nhìn ra ngoài, nói từ tốn:

- Sáng nay Thục Ánh đến đây, chị có biết không?

Thục tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nó chịu tới tìm cậu à ? Tôi không biết chuyện đó, nhưng dù sao đó cũng là dấu hiệu nhượng bộ, hy vọng cậu đã hàn gắn với nó.

Khương lắc đầu:

- Rất tiếc, chúng tôi chỉ thấy xa nhau thêm.

Thục mím môi với vẻ bất mãn:

- Tại sao ?
- Thục Ánh không có thiện chí muốn nghe giải thích, hình như cô ấy chỉ có mục đích duy nhất là nguyên rủa tôi.
- Có lẽ nó vẫn chưa bình tĩnh nổi, và có lẽ cậu không đủ kiên nhẫn giải thích, nhưng ở vị trí chị, nó, tôi có thể yêu cầu như vậy không?
- Vâng, tôi không từ chối. Mong là chị hiểu đúng sự việc, như bản chất của nó, dù tôi biết chị cũng lên án tôi.
- Tôi đến đây là muốn biết sự thật đó.

Khương gật đầu, anh khẽ nheo mắt như nói về một chuyện khó chịu mà anh phải kiềm chế để không bực mình:

- Thục Ánh đã phóng đại sự việc, khi gặp Anh Thư ở nhà tôi.

Thục hỏi một cách tế nhị:

- Có phải chi tiết về buổi sáng là có, phải không?

Khương trả lời thẳng thắn:

- Lúc đó Anh Thư vừa thức dậy, và tôi qua phòng xem cô ấy thế nào. Đêm trước cô bé say quá, và nói năng lung tung, tôi không dám đưa cô ta về nhà trong tình trạng như vậy, vì giữ thể diện cho gia đình, và cho bản thân Anh Thư.

- Cho nên cậu đưa nó về nhà ?

- Lúc đó khuya quá, bạn bè Anh Thư đều không thể ra khỏi nhà, và tôi cũng không thể đưa Anh Thư đến nhà bạn bè trong tình trạng như vậy.

Thục gật đầu:

- Tôi hiểu.

- Chuyện chỉ có vậy, tôi ước sao Thục Ánh cũng nhìn vấn đề đúng bản chất của nó, tiếc là cô ấy phóng đại quá mức cần thiết.

Thục nhìn Khương rất lâu, khuôn mặt rất nghiêm:

- Lúc say, Anh Thư nói những gì đến nỗi cậu không dám để con bé về nhà vậy ?

Khương suy nghĩ một thoáng, rồi nói vô thường vô phạt:

- Khi một người quá say, nhất là lần đầu tiên uống rượu, thì cô ta sẽ nói những chuyện không thể nào hiểu, thậm chí có thể la hét, hoặc khóc, những chuyện như vậy rất dễ làm người ta đánh giá.

- Có một điều cậu đã không nói thật.

Khương nhìn chị, điềm tĩnh:

- Chị muốn nói gì ?

- Tôi nghĩ Anh Thư đã không nói lan man, và chính vì điều nó nói mà cậu không thể đưa nó về nhà. Vì lý do gì thì tôi không biết, nhưng rõ ràng là cậu không muốn nói.

Khương nói thẳng thắn:

- Nếu tôi không muốn nói điều đó, thì xin chị hãy tôn trọng ý muốn của tôi.

- Tôi rất tôn trọng những gì riêng tư của cậu, nhưng chuyện này có liên quan đến em gái tôi, vì vậy tôi không thể làm như không biết.

Chị nhìn Khương như quan sát, rồi hỏi thẳng:

- Cậu nghĩ thế nào về tình cảm của Anh Thư ? Tại sao không nói với Thục Ánh chuyện đó ? Rõ ràng là cậu không hề thật lòng với nó.

Khương thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng hỏi điềm tĩnh:

- Vậy là chị đã biết ?

- Anh Thư không đủ can đảm nói với tôi, chỉ nói với anh Tuấn. Ngay cả anh ấy cũng không biết tôi đã nghe hai anh em nói chuyện.

Chị ngừng lại một chút rồi nói với giọng phẫn nộ:

- Tại sao lại có tình yêu mù quáng như vậy, cậu không kể thật với Thục Ánh, vì cậu còn muốn che chở Anh Thư phải không?

Khương lầm lì:

- Tôi không giấu giếm Thục Ánh, nhưng không thể nào nói với cô ấy tình cảm Anh Thư dành cho tôi. Thứ nhất, tôi tôn trọng Anh Thư, dù không yêu cô ấy. Thứ hai, liệu Thục Ánh sẽ cư xử thế nào với em chồng chị, chị có nghĩ ra không?

Thục chưa kịp trả lời thì anh nói tiếp:

- Có lẽ chị cũng thừa nhận rằng, tính Thục Ánh rất hẹp hòi. Tôi đã cố gắng sửa cô ấy, nhưng không được, bây giờ xảy ra chuyện này, tôi càng thấy mệt mỏi.

Thục im lặng suy nghĩ. Trong thâm tâm, chị vô tình thừa nhận việc làm của Khương. Anh thật tế nhị và bao dung khi bảo vệ Anh Thư. Nhưng ở vị trí người chị, cô không chấp nhận được việc em gái mình bị giấu giếm.

Khương hình như hiểu rõ tâm trạng nửa vơi đó, anh nói như phân tích:

- Tôi hiểu chị giận cho em gái chị, nhưng chị hãy nghĩ theo hướng tích cực, nếu Thục Ánh biết chuyện, cô ấy sẽ nghi kỵ Anh Thư, thậm chí sẽ làm âm lên, thì Anh Thư sẽ ra sao?

Anh ngồi yên chờ Thục trả lời, nhưng thấy vẻ lặng yên khó hiểu của chị, anh nói tiếp:

- Với tính cách của Thục Ánh, chị có dám chắc cô ấy biết im lặng và thông cảm không? Hay sẽ nghi ngờ tôi, hành hạ tôi ? Tôi nghĩ cô ấy sẽ không để cả tôi yên ổn đâu.

Thục nói lưng chừng:

- Cậu có thể thuyết phục nó, vấn đề là cậu có muốn hay không thôi, sao không chứng minh là cậu hoàn toàn vô tư, nó hiểu mà.

Khương cười nhẹ:

- Quen với Thục Ánh mấy năm, tôi buộc phải kết luận rằng cô ấy tôn thờ cái tôi của mình tuyệt đối, vì vậy cô không chấp nhận có ai đó xâm phạm đến mình, thậm chí ...

- Cậu nói tiếp đi, tôi không giận đâu.

- Thậm chí có thể đem chuyện Anh Thư đi nói khắp nơi, để có thể hãnh diện với mọi người.

Thục cảm thấy giận, nhưng không thể chối cãi là Khương không hề suy đoán sai. Tính tình Thục Ánh thế nào, chị là người hiểu rõ nhất. Có lẽ người thứ hai là Khương.

Trong tâm trạng mâu thuẫn đó, chị thấy rất khó chịu, và nét mặt trở nên đăm đăm:

- Nếu cậu không xao lòng với Anh Thư, nếu còn nhiệt tình với Thực Ánh, thì cậu hãy làm một điều gì đó, đừng khư khư im lặng như vậy.

Khương mỉm cười, nụ cười như bảo chị Thực đã đòi một điều quá đáng, nhưng giọng anh vẫn lịch sự:

- Tôi rất tiếc.

Thực mỉm môi:

- Cậu quá đáng rồi đó, chẳng lẽ cậu không thấy mình có lỗi sao ?

Khương khoát tay:

- Chị đã bị mất bình tĩnh rồi, lúc này tôi đã giải thích, và chị phải biết là tôi không hề có lỗi. Tôi chỉ vô tình để Thực Ánh chứng kiến điều đó, tôi biết cổ rất giận, chị có biết tôi cũng đau lòng không?

Thực chột mĩa:

- Cậu cũng đau lòng khi làm nó buồn sao ?

Khương cười nhẹ:

- Tâm trạng đó cũng giống như chị vậy, vì tôi đã từng yêu cô ấy.

- Nếu vậy thì tìm cách dàn hòa đi, phải chịu khó giải thích chứ. Tôi biết nó đã làm cậu mất mặt với gia đình tôi, thậm chí ...

Chị ngập ngừng như không muốn nói, nhưng rồi bắt buộc phải thừa nhận:

- Thậm chí mẹ tôi hơi quá đáng, nhưng phải nhẫn nhịn một chút chứ, vì cậu là nguyên nhân gây ra chuyện mà.

Nét mặt Khương trở nên cứng rắn:

- Tôi không chấp nhận được cách cư xử như vậy, xin lỗi chị. Và nếu Thực Ánh cứ giữ thành kiến, tôi cũng sẽ tiếp tục im lặng.

- Đến lượt cậu ngang ngược rồi đấy.

Khương lắc đầu:

- Tôi muốn Thực Ánh học cách kiên nhẫn, chứ không phải là ngang ngược.

Thực nhượng bộ:

- Thôi được, tôi sẽ thuyết phục nó, nhưng cậu phải chấp nhận chuyện cho Thực Ánh biết Anh Thư yêu cậu, đó là cách thanh minh hay nhất.

Khương lắc đầu:

- Có nhất thiết phải vậy không? Vì thanh minh cho một người mà đem chà đạp người khác, tôi sẽ không làm như vậy.

- Cậu thật là ...

- Một người đầy thiện ý như chị, chắc chắn sẽ có cách thuyết phục nhẹ nhàng hơn.

Thực cao giọng:

- Lẽ ra chuyện xin lỗi là của cậu, chứ không phải tôi. Tôi cảm thấy cậu coi nhẹ em gái tôi hơn Anh Thư, cậu không phân biệt được tình yêu và lòng thương hại sao ?

Khương định trả lời thì chị chặn lại:

- Dù sao thì cậu cũng phải chăm chút người yêu của mình chứ.

Khương cười tự lự:

- Chị biết không, nếu tôi không cải hóa được người yêu, thì sau này tôi sẽ phải khổ khổ vì người vợ ích kỷ và hẹp hòi. Tôi muốn Thực Ánh phải kiên nhẫn và vị tha hơn.

- Nhưng cậu đã gây ra cú sốc quá lớn cho nó, nó làm sao bình tĩnh nổi chứ.

Khương khoát tay như không đồng ý:

- Xét kỹ ra, tôi không hề có lỗi. Đây chỉ là hiểu lầm thôi mà. Thực Ánh giận vì tính quá cố chấp, nếu cô ấy kiên nhẫn một chút thì chuyện sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thực cau mày:

- Nếu nó không nhượng bộ, cậu sẽ làm thế nào ? Chia tay luôn chắc.

- Còn quá sớm để nghĩ đến chuyện đó, tôi không thích sự đổ vỡ.

Anh chậm rãi nói thêm:

- Nhưng điều đó không có nghĩa là nhu nhược và dung túng.

Giọng Thực khô khan:

- Cậu lợi dụng sự nhẫn nại của tôi quá đó. Cậu muốn cho Thực Ánh một bài học, nhưng lại quá cứng rắn, không ai tiếp nhận nổi đâu.

Khương đáp lại một cách cứng rắn:

- Sự nhu nhược này sẽ kéo theo nhượng bộ và nhu nhược khác, tôi không chấp nhận một tình yêu như vậy.
- Thật ra cậu cũng tôn thờ cái tôi của mình.
- Không phải, tôi chỉ muốn Thục Ánh kiên nhẫn một lần, kiên nhẫn nghe người khác giải thích, cái đó đâu phải là đòi hỏi quá lớn, một chuyện nhỏ như vậy mà cô ấy không làm được, nếu gặp phải vấp vấp, cô ấy sẽ dữ dội đến đâu.

Thục buông xuôi:

- Thôi được, tôi sẽ cố gắng.

Thấy chị dợm đứng dậy, Khương khoát tay:

- Khoan, chị có thể nghe tôi nói điều này không?
- Cậu muốn nói chuyện gì ?

- Tôi biết sau chuyện này Anh Thư rất buồn khổ, cô ấy không cố ý xen vào giành giật đâu, chị hãy nhìn vấn đề nhẹ nhàng hơn, nếu chị lên án, cô ấy sẽ càng mặc cảm.

Giọng Thục lạnh lạnh:

- Tôi không đồng tình với cô ta, nhưng không đến nỗi khe khắt. Nếu tôi là Thục Ánh, thì tôi sẽ ghét cậu hơn vì kiểu nhân đạo thừa mứa đó.

Khương mỉm cười:

- Tôi không nghĩ chị sẽ vì vậy mà ghét tôi.
- Cậu tự tin quá đấy
- Tôi không tự tin, mà là vì tôi không có lỗi. Tôi tin là chị biết cách thương ghét người nào đó.
- Nhưng không phải lúc nào người ta cũng làm thánh đâu, làm thánh khó lắm.

Cô đứng dậy như muốn chấm dứt câu chuyện:

- Tôi về đây.
- Vâng, chị về. Đi thế này chị gọi bé cho ai?
- Bà ngoại nó giữ, và thỉnh thoảng tôi vẫn gọi cho Anh Thư, nói như vậy để cậu hiểu tôi không ác ý với cô ấy.

Khương mỉm cười nhã nhặn:

- Tôi rất mong Thục Ánh có được nửa tính vị tha của chị.

Thục không trả lời, dù trong thâm tâm cô thừa nhận Khương nói đúng. Chính chị cũng không đồng ý tính nết quá quắt của cô em gái, nhưng khi người khác nói ra, chị vẫn thấy bất mãn.

Thục Ánh ngồi bó gối trên giường, khuôn mặt đẹp khó đăm đăm. Bên cạnh cô, bà Định cũng có một vẻ cau có tương tự. Hai mẹ con đã nói chuyện với nhau từ chiều giờ, càng nói thì tâm trạng tức giận càng bốc lên. Và cả hai mẹ con đều đang nghĩ cách trừng trị thích đáng dành cho Khương, và nặng nề hơn nữa là Anh Thư.

Đúng lúc đó thì Thục tới. Vừa nhìn thấy cô, Thục Ánh sầm mặt, ngoảnh đầu nhìn chỗ khác ngay.

Từ hôm xảy ra chuyện ở nhà Anh Thư, cô không thèm nhìn mặt bà chị. Thục có về nhà mấy lần cô cũng không thèm nói tới.

Bà Định thì trách mắng Thục không tiếc lời, nhưng khi cô về bà vẫn chăm sóc cô, chứ không khăng khăng như Thục Ánh

Thục bỏ bớt áo khoác, vắt lên lưng ghế, cô liếc nhìn Thục Ánh, rồi nói với bà Định:

- Hôm qua con tới nhà cậu Khương đó mẹ, nói chuyện cũng lâu lắm.

Cô quay qua Thục Ánh:

- Hôm qua em cũng tới đó phải không?

Thục Ánh miễn cưỡng quay lại:

- Chị tới đó chi vậy ?

- Dĩ nhiên là tìm hiểu chuyện của em.

Bà Định nóng nảy:

- Nó nói với con thế nào ?

Thục kéo ghế đến cạnh giường, ngồi xuống:

- Nói chuyện với cậu ta rồi, con thấy chuyện cũng không có gì quá, nếu hôm đó mẹ với Thục Ánh không nóng nảy thì đã không gay go cả tháng, dù sao mình cũng phải nhìn lại mình mẹ ạ.

Thục Ánh vô tình chồm tới trước:

- Anh ta nói gì với chị ? Có phải là bắt lỗi em không?

Thục tìm cách tránh né:

- Không hẳn là bắt lỗi, chủ yếu là chị tìm hiểu lý do, và cậu ta giải thích.

Thục Ánh mĩa mai:

- Chị tin chắc, em biết mà, chị nhẹ dạ như vậy người ta nói sao cũng nghe, chuyện sờ sờ trước mắt vậy, còn giải thích nổi gì, không nhận tội vì sợ mắc cỡ với em, rồi sau lưng em lại tiếp tục tư tình với con quý đó.

Thục hơi bực mình, nhưng đã chuẩn bị trước tình huống này, nên cô bỏ qua được. Cô nói hoà nhã:

- Chị là chị em, chị phải lo cho em chứ, làm sao mà nhẹ dạ tin cậu ta được, có điều cái gì cũng có nguyên nhân của nó, phải nghe người ta nói đã.

Bà Định cắt ngang:

- Nó giải thích thế nào ?

- Thật ra buổi tối đó Anh Thư đi họp mặt bạn bè, nó uống rượu nhiều quá nên la lối lung tung. Cậu Khương ngại đưa về thì hàng xóm dị nghị, mà giờ đó khuya quá tới nhà bạn bè cũng phiền, thế là cho nó tới nhà, coi như học trò đến thăm thầy vậy mà, chuyện đâu có lớn.

Thục Ánh bĩu môi:

- Học trò tới ngủ ở nhà thầy mà bảo là không có gì

Cô bỗng hung hăng lên:

- Nó hư thì tổng nó ra đường, việc gì phải chứa nó, việc gì phải sợ nó bị cười, chứ không phải con đó cố tình quyến rũ thầy, còn thầy thì muốn chấm mút.

Thục không ngăn được cái nhăn mặt:

- Đừng nói chuyện khó nghe như vậy Ánh. Em nói năng vậy ai mà chịu nổi, chị còn khó chịu, huống chi là cậu Khương.

- Chị không thích nghe thì thôi đi, khỏi nói.

Bà Định rầy Thục Ánh:

- Chị em với nhau mà con gây gổ quá, chị con lo cho con chứ bộ.

Bà quay qua Thục :

- Cho là hai đứa không có gì đi , nhưng sao hôm đó thằng Khương không giải thích với mọi người ? Hỏi gì nó cũng không thèm nói , khi dễ mẹ quá mà , ý là chưa cưới mà nói còn dám coi thường mẹ , mai một cưới được con Ánh rồi , nó còn coi mẹ ra gì.

Thục nhỏ nhẹ :

- Tại mình làm cậu ta mất mặt đó mẹ , mẹ nghĩ xem , cậu ta là thầy cô Thư , nếu bị chắt vắn trước mặt học trò như vậy , ai lại không bị xúc phạm làm thế chẳng khác nào mẹ đánh đồng hai người với nhau , giống như thầy trò ngoại tình , cậu ta phản ứng vậy là đúng rồi mẹ ạ.
Nhưng bà Định vẫn không bị thuyết phục . Bà rất âm ỉ về nỗi Khương không hề sợ bà . Bà có cô con gái xuất sắc như vậy , đáng lẽ ra anh ta phải biết quý trọng và kính nể , anh ta lại công phải phản ứng , ngang nhiên bỏ về trước bà.

Làm thế chẳng những bà mất mặt với con rể , mà quê luôn cả với sui gia , bảo bỏ qua sao được.
Đã vậy anh ta lại không thèm đến tìm con gái bà để làm hòa , tự cao như thế thật khó chấp nhận.

Bà Định còn đang suy nghĩ thì Thục Ánh nói như sự nhớ ra :

- Em không hiểu được , tối đó anh ta còn đi sinh nhật với em , vậy mà còn tới chỗ họp mặt làm gì , chắc muốn gặp nó chứ gì.

- Có thể cậu ta chỉ muốn gặp bạn bè.

- Nếu vậy sao không để bạn bè đưa nó về , mà phải giành đưa , bộ bạn bè chết hết rồi sao.

Thục lung tung :

- Có thể cậu ta đưa vì có trách nhiệm với học trò.

Thục Ánh nói tới :

- Nếu có trách nhiệm thì nhờ thêm đứa bạn gái nào đó đưa về nhà nó , vậy mới là vô tư chứ , chắc chắn anh ta có tình ý gì , mới đưa kiểu như vậy.

Bà Định nói thêm :

- Nói là thầy trò , chứ hai đứa đâu có chênh lệch bao nhiêu , thằng đó đâu có lớn hơn con này bao nhiêu .
Thầy trò kiểu đó đáng ngờ lắm.

Thục định nói thì Thục Ánh cướp lời :

- Có lần em thấy cuốn thơ của nói trên bàn anh Khương , em hỏi thì anh bảo nó nhờ anh chọn bài gửi báo , em nghĩ anh nề em nên nhiệt tình với nó , ai ngờ hai người có tình ý.

Cô ngẫm nghĩ một lát , rồi đắm tay xuống gối :

- Tức thật , phải lúc đó em đọc coi nói viết thứ quỷ gì , em là chúa ghét thơ thần , mấy cái đó em bực mình lắm.

Cách nói của Thục Ánh làm Thục thật sự bối rối . Trong một thoáng , cô thấy Thục Ánh rất có lý và quay ra nghi ngờ Khương . Nhưng rồi thái độ của anh lúc sáng đã làm cô nghĩ ngược lại.

Cuối cùng cô đành nói thật :

- Chị nói điều này xong , em phải hứa không được nghi kỵ Anh Thư , và nên khoan dung với nó hơn , dù gì thì nó vẫn nhỏ hơn em , với lại nó không cố ý lôi kéo Khương , cho nên em phải hứa là biết rồi bỏ đi , em hứa đi.

Thục Ánh phẩy tay :

- Chị ra điều kiện cho em hả ? Muốn gì thì nói ra đi , em ghét nhất là kiểu chặn đầu.

Bà Định cũng sốt ruột :

- Con biết chuyện gì thì nói đi , đừng vòng vo nữa.

Thục đành nói liêu :

- Mẹ có biết tại sao cậu ta cố tình đưa Anh Thư về không ? Vì lúc đó nó say quá , nên nói là yêu cậu ta , cậu ta không muốn mọi người biết , nhất là nhà bên đó có con , sợ con nghe.

- À.

Bà Định như bật ngửa ra . Cả Thục Ánh cũng ngạc nhiên , rồi cô thét :

- Em nghĩ đúng chứ đâu có sai . Rõ ràng nó muốn quyến rũ anh , còn anh thì xiêu lòng , rõ rồi , nếu em không gặp lần đó , thì hai người còn phát triển tới đâu.

Bà Định xen vào :

- Mà không chừng hai đứa đã có ý lâu rồi , cho nên thằng Khương không thèm xin lỗi con , chắc nó nghĩ bỏ con ra thì cũng còn con kia.

Thục nhăn nhó :

- Đừng có gán ghép người ta như vậy mà mẹ.

Cô cố nói như phân tích :

- Khương nói giữ tiếng cho Anh Thư , vì không nỡ làm con nhỏ mất mặt , chứ không có tình ý gì cả , con thấy Thục Ánh nên thông cảm chuyện đó , như vậy mình mới không hẹp hòi.

Thục Ánh cười khẩy :

- Chị bảo tôi bỏ qua à , biết thầy có người yêu mà vẫn ngoan cố yêu thầy , rồi còn giả say để tới nhà thầy ngủ , con gái gì như vậy , thành quỷ rồi chứ con gái gì.

Bà Định nói thêm :

- Nếu tại con nhỏ kia thì nó cứ nói ra , có vậy người ta mới tin nói , ai bảo hỏi không chịu nói.

Thục Ánh nói tới luôn :

- Nếu biết nó như vậy sao không kể với em , bao che tức là có tình ý với nó rồi.

Cô gật gù :

- Được thôi , muốn giấu em thì em cho biết tay , em quậy lên thử coi ai xấu cho biết.

Thục hoảng hồn :

- Em định làm gì nữa Ánh ?

- Chị hỏi chi vậy ? Hỏi để báo trước cho nó chuẩn bị hả ?

- Em làm vậy một lần đủ rồi nghe Ánh , đừng có quậy thêm cái gì nữa , coi chừng càng quậy em càng làm Khương sợ em đó.

- Sợ hả ? Nếu biết sợ em thì đã không giấu em dung túng con quỷ kia, được thôi cỡ nào em cũng chơi được cả , em không chịu thua đâu.

Thục ngồi im , rồi bời trong bụng . Nếu biết nói thật để Thục Ánh làm dữ như vậy , cô đã không đại dốt nói ra . Bây giờ cô hối hận , vì đã không nghe ý kiến của Khương . Cậu ta hiểu em gái cô hơn cả cô nghĩ , rằng Thục Ánh quá kiêu ngạo , nên không hề biết vị tha.

Cô cố thuyết phục bằng cách rắn đe :

- Em có biết tại sao Khương không giải thích với em không ? Vì em cứ làm ùng ùng lên , làm cho người ta bị xúc phạm , nếu hôm đó em đừng làm lớn chuyện thì hai đứa đã dàn hòa rồi.

- Rồi sao nữa ?

- Cho nên bây giờ đừng có quậy nữa , càng quậy thì càng có mâu thuẫn , coi chừng em làm cho cậu ta chán đây.

Cách cảnh tỉnh đó không làm Thục Ánh sồn lại , mà chỉ làm cô bị va chạm tự ái nặng nề . Vốn quá tự phụ , cô không chấp nhận được chuyện hạ mình , trong khi người khác có lỗi . Và cũng không hề nhìn lại mình , chỉ muốn lần tới mà thôi.

Cô nói thách thức :

- Muốn bỏ thì làm cho bỏ luôn , tưởng em sợ hả ? Em cho chị biết , chỉ có em bỏ người khác thôi , đừng vào em đi rồi biết.

- Nếu không nghe lời chị thì em sẽ hối hận đó.

Đáng lẽ phải khuyên Thục Ánh bớt hung hăng, thì bà Định lại quay lại trách Thục :

- Con sao nhu nhược quá , người ta đã có lỗi với em mình mà còn khuyên nói nhin , làm vậy rồi thằng kia được thể lấn lướt nó hay sao ?

Bà quay qua Thục Ánh :

- Con không được nhượng bộ , trệ cách này không được tìm cách khác . Đã nó có lỗi sờ sờ ra đó mà nói không được , bây giờ quay ra nhin nói , cho nó trèo lên cổ hay sao.

Thục nhăn mặt khổ sở :

- Sao mẹ lại khuyến khích nó như vậy , làm vậy chẳng khác nào đẩy người ta ra xa mình thêm.

- Vậy chứ nó có biết sợ mình đâu mà kéo nói lại , con làm gì hạ mình dữ vậy , bộ không có thằng đó rồi con Ánh ế chắc , ý là chưa cưới mà nó còn coi thường , tới chừng đưa mình vô vòng rồi nó còn lộng hành tới đâu.

Thục quay qua nhìn Thục Ánh . Thấy cô em gái nheo mắt như suy nghĩ rất căng , cô lo ngại :

- Em nghĩ cái gì vậy ?

- Bây giờ em chưa tìm được cách nào dần mặt họ , nhưng em sẽ nghĩ ra được.

Thục thờ dài :

- Chị chỉ sợ làm xong rồi em và cậu ta chia tay luôn đó , em nghĩ dễ tìm một người như Khương lắm sao ?

Bà Định nói hốt :

- Con nói vậy chắc con Ánh tệ lắm à ? Chắc nó xấu hay thất học, hay gia đình nó hèn kém hơn gia đình thằng kia , phải biết nâng giá trị mình lên chứ.

Thục không trả lời , cô thấy ngán ngẩm thật sự , biết mẹ và Thục Ánh sai lầm mà nói không được , khổ không thể tưởng.

Bà Định nói như cấm :

- Mai mốt con không được tới nhà thằng đó nữa , con làm vậy nó nghĩ chắc mình cần nó lắm , làm vậy là hạ thấp con Ánh đó.

- Chắc con sẽ không tới đó nữa , mà cũng không xen vào giải quyết chuyện này , vì có nói cũng không ai nghe con.

- Nói vậy mà bảo nghe sao được , tính con nhu nhược quen rồi , như vậy ai mà sợ.

- Con không hiểu tại sao mẹ cứ muốn người ta phải sợ mình , sao mẹ không dạy Thực Ánh làm người ta thương , như vậy bền vững chứ mẹ.

- Nhưng mà trong chuyện này , làm cho người ta thương thì có ích lợi gì , nó thương rồi nó có biết sợ mình không ?

Thực cảm thấy tức âm ỉ . Từ đó giờ cô và mẹ không thể ngồi nói chuyện lâu được . Vì nói rồi cuối cùng cũng bị mẹ mắng để dập tắt cô . Mẹ truyền cho Thực Ánh tất cả những gì đáng sợ Ở phụ nữ mà cô không làm sao tìm cách thay đổi được.

Cô cảm thấy mình đang dần dần đứng về phía Khương . Ngay cả cô là con trong nhà còn không chịu nổi mẹ và Thực Ánh , huống gì là người ngoài.

Thực ngồi một lát rồi về . Mà cũng không ai giữ cô lại . Cô biết Thực Ánh đang chờ cô về để bàn bạc với mẹ cách đối phó . Ở lại chỉ làm cho nó bức mình.

Khi cô về nhà thì thấy Anh Thư đang ngồi một mình ngoài hiên . Trong bóng tối , cô không nhìn được mặt . Nhưng nhìn dáng điệu ủ rũ , cô biết Anh Thư đang rất buồn . Lúc sau này cô nằng hay tìm bóng tối mà ngồi như thế , không giống Anh Thư trước kia chút nào.

Bất giác cô thấy bức , thay vì thương hại . Ngoài tình cảm , người ta còn lý trí chứ . Tại sao cứ ngu ngốc đi yêu một người đã có người yêu , rồi cứ đắm mình trong đau khổ ? Bộ không sáng suốt hơn được sao ? Trên đời này đâu phải chỉ có mình Khương là con trai.

Anh Thư vừa vào lớp thì thấy Hồng Thảo và Ngọc Chi đang sẫm soi một bì thư màu trắng . Thấy cô , Hồng Thảo ngược lên :

- Mi có thư mời nè , lúc nãy có cô trên khoa dưới đưa , sao khoa lại gửi thư cho mi nhỉ ?

Anh Thư xé phong bì , lấy ra tờ giấy ghi nội dung , chăm chú đọc , rồi nhú mày :

- Thầy trưởng khoa gọi ta lên gặp thầy , không biết có chuyện gì đây.

Ngọc Chi tò mò:

- Chùng nào lên ?

- Ngày mai.

- Sao lại gấp vậy nhỉ ?

Hồng Thảo xen vào :

- Mi có đoán được chuyện gì không Thư ?

Anh Thư lắc đầu :

- Ta không biết.

Ngọc Chi nói như suy đoán :

- Nếu mời mi vô đội văn nghệ của trường thì cần gì phải đợi thầy trưởng khoa gửi thư.

Anh Thư nhìn đăm đăm vào góc tường . Dù không đoán được chuyện gì , cô vẫn thấy sờ sờ . Như linh cảm một chuyện không vui nào đó.

Thời gian này tâm trí cô hầy còn bị ám ảnh về lời đe dọa của Thục Ánh . Nên có bất cứ biến động nào trong cuộc sống , cô đều nghĩ ở góc cạnh đen tối . Có điều cô không muốn nói ra với bạn bè.

Hôm sau Anh Thư vào trường lúc hai giờ . Dĩ nhiên có Hồng Thảo và Ngọc Chi theo hộ tống . Đến văn phòng khoa , hai nàng ngồi đợi phía xa xa . Một mình Anh Thư hộp hộp đi vào.

Cô được gọi vào phòng trong , thầy trưởng khoa và thầy chủ nhiệm đang ngồi nói chuyện . Thấy cô , hai người im lặng , nét mặt có vẻ nghiêm trọng . Thầy chủ nhiệm ra hiệu cho cô vào.

- Em vào đây , ngồi xuống.

Nói xong thầy rót ly trà đưa đến trước mắt cô :

- Em uống đi.

- Dạ.

Anh Thư rụt rè , nhìn qua thầy trưởng khoa . Cô thấy thầy nhìn cô , cái nhìn có gì đó không bình thường . Có vẻ như muốn biết cá tính , quan sát ngoại hình Tự nhiên cô thấy sờ sờ.

Giọng thầy chủ nhiệm nhẹ nhàng :

- Thầy Tùng gọi em lên đây , vì có đơn tố cáo em quan hệ bất chính với thầy giáo sắp có gia đình , em có đoán được người đó là ai không ?

"Chị Ánh" . Anh Thư nghĩ nhanh trong đầu cái tên đó . Đầu óc như tê liệt . Đòn này ngoài sức tưởng tượng của cô . Đến nỗi cô không hình dung được hết mức độ khốc liệt của nó.

Thấy nét mặt kinh hoàng của cô , thầy chủ nhiệm động viên :

- Em bình tĩnh đi , và nói cho các thầy biết , lá đơn có vu khống em không ?

Giọng Anh Thư khàn đi vì sợ :

- Thưa thầy không.

- Nghĩa là chuyện em làm là có ?

- Thưa thầy , em không biết chị ấy viết gì , nhưng chị ấy đã làm ầm lên trong gia đình em rồi , đã xử em rất nặng rồi , sao còn mách với nhà trường , em cảm thấy quá đáng lắm.

Thầy trưởng khoa nhú mày :

- Nếu em nhận là em có lỗi , thì em không được có thái độ như vậy.

Anh Thư ngân ngấn nước mắt , rồi khóc thật sự :

- Thưa thầy , lúc xảy ra chuyện , em đã hết lời xin lỗi chị ấy , nhưng chị ấy còn làm ầm ĩ ở nhà em , làm gia đình em xấu hổ , ba mẹ em mắng em , em đã không làm gì nữa , sao cứ xử hoài , em biết làm sao đây. Tự nhiên hai thầy nhìn nhau . Cách phản ứng của Anh Thư làm hai thầy đâm ra khó xử . Bởi vì nếu khiến trách cô , thì gia đình đã làm rồi . Và cô cũng đã biết sợ . Mục đích của thầy trưởng khoa gọi cô lên là để phê bình , nhưng bây giờ thì gần như thừa rồi.

Thầy chủ nhiệm nói dung hòa :

- Theo như trong đơn thì em đã làm những chuyện quá mức chấp nhận ở một cô sinh viên . Thầy không tin một phía , cho nên thầy muốn em phải nói thật , mức độ của nói có đúng như vậy không ?

- Thưa thầy , chuyện em yêu thầy Khương là có , em rất thần tượng thầy , nhưng em không cố tình quyến rũ như chị ấy viết.

Hai thầy lại đưa mắt nhìn nhau . Không ngờ Anh Thư nói thật một cách thơ ngây như vậy . Hình như cô không hề thấy chuyện mình làm là xấu . Ngược lại cô thể hiện tình cảm một cách chân thật . Nó làm người ta đâm ra bối rối vì mâu thuẫn.

Thầy trưởng khoa nghiêm nghị :

- Em có biết thầy Khương sắp có gia đình không ?
- Thừa thầy , lúc bắt đầu thương thì em không biết , sau này em mới biết , chị ấy cũng là người trong gia đình em , đã hợp mặt gia đình xử em rồi.
- Người trong gia đình em à ?
- Vâng , chị ấy là em của chị dâu em.
- Vậy các em là người trong gia đình sao ?
- Tất cả mọi người đều mắng em , nhưng em đâu có lỗi , tình yêu không có tội , nó chỉ có tội khi em cố tình giành giật với chị ấy , nhưng em đâu có giành , em đâu có làm gì đâu.

Tự nhiên thầy chủ nhiệm mỉm cười một cái . Rồi nghiêm mặt lại . Quả thật Anh Thư có cách nói khó mà trách được . Cô nhận lỗi một cách hồn nhiên và thừa nhận tình yêu cũng hồn nhiên . Nếu so sánh với chân dung phác họa trong đơn thì cô đáng yêu hơn nhiều.

Thầy trưởng khoa vẫn nghiêm nghị :

- Tại sao em dám đến nhà thầy ngủ đêm , em có biết như vậy là thiếu đạo đức không ?
- Em không cố ý ạ . - Anh Thư kêu lên , và khóc nức nở.

Thầy chủ nhiệm dịu giọng :

- Em bình tĩnh đi , và nói đúng sự thật với thầy Tùng, các thầy không xử ép em đâu.

Anh Thư chưa kịp trả lời thì thầy Khương bước vào . Khuôn mặt có vẻ gì đó rất khó hiểu . Gần như là sự xấu hổ , phần nộ , và cố gắng kềm chế . Thầy vẫn giữ vẻ điềm tĩnh thờn ngày . Nhưng khuôn mặt không giấu được vẻ lăm lì.

Thấy thầy Khương , Anh Thư nín khóc , cô nhìn anh một cách cầu cứu , vẻ mặt vẫn còn hoang mang khủng hoảng.

Cô thấy thầy Khương chào thầy trưởng khoa , rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh cô . Mắt vẫn nhìn thầy trưởng khoa :

- Thầy có thể cho Anh Thư về được không ? Chuyện này em sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn . Cô ấy không hiểu hết chuyện đâu thầy ạ.

Thầy trưởng khoa thoáng phân vân . Nhưng cũng gật đầu đồng ý . Thầy quay sang Anh Thư :

- Thầy Khương đã nói vậy thì em về đi.

Anh Thư vẫn ngồi lại , có vẻ lo ngại :

- Thừa thầy , lúc này em nhận lỗi rồi , tất cả là do em gây ra , thầy Khương không liên quan gì đến chuyện này thầy ạ.

Thầy Khương khoát tay :

- Thầy tự giải quyết được , thầy sẽ không sao đâu , em về đi.
- Nhưng em sợ...

Thầy Khương nghiêm giọng :

- Em ra ngoài đi . Em không thể cùng giải quyết với các thầy đâu , về đi.

Anh Thư buột lòng phải đứng dậy . Cô chào các thầy rồi đi ra ngoài , vẻ mặt đầy lo buồn.

Còn lại ba người , thầy trưởng khoa nhìn vào Khương , khẽ hắng giọng :

- Những chuyện thế này thật tệ hại , tôi chỉ muốn giải quyết nội bộ , nhưng có lẽ không tránh được dư luận , nếu không biết cách thu xếp , sợ rằng phải đi đến mức kỷ luật thôi.

Thầy chủ nhiệm trầm ngâm :

- Từ trước giờ thầy Khương rất được sinh viên mến mộ , bây giờ tin này lan ra sẽ làm mất uy tín , thầy cũng khó lên lớp một cách đường hoàng , nếu được thì cố thu xếp trong nội bộ gia đình , đừng để lan ra ngoài.

Khương nhìn từng người , rồi hỏi thầy trưởng khoa một cách thẳng thắn :

- Thầy có tin em lỗi thôi trong chuyện tình cảm không ? Em còn đủ tư cách để đứng lớp không ?
- Điều đó còn tùy thuộc vào tính chất sự việc , tôi không kết luận gì cả . Những thư nặc danh không phải là hiếm , nhất là một người được nhiều sinh viên thích như thầy , thì cũng khó tránh được chuyện hiểu lầm.

Thầy chủ nhiệm xen vào :

- Vấn đề là cô Anh Thư hơi xóc nổi . Điều đó sẽ ảnh hưởng đến uy tín của anh đó.

- Cô bé không xúc nổi đầu , và tôi rất trân trọng tình cảm của cô ta , vấn đề là , đây chỉ là chuyện hiểu lầm , có thể nói người viết đơn này đã phóng đại sự việc , cô ta đầy ác ý và thành kiến.

Anh ngừng lại , rồi lại nhìn thẳng vào thầy trưởng khoa :

- Em mong là thầy nhìn nhận vấn đề một cách nhân bản , cô Anh Thư tuy có những hành động đáng để người ngoài phê phán , nhưng có thể thông cảm được.

Anh rạch ròi kể tất cả chuyện đã xảy ra . Thầy chủ nhiệm hình như thấy sự việc có vẻ buồn cười và lên tiếng :

- Uống rượu nữa kia à ? Đúng là say quá nên không làm chủ được mình , con bé có tính cách mãnh liệt lắm ,nếu tôi là thầy Khương thì tôi cũng không nỡ để cho mọi người biết , tội nghiệp cô ta.

Thầy trưởng khoa khẽ lắc đầu :

- Con gái bây giờ muốn khẳng định mình nhiều quá , chúng nó có thể làm những chuyện bông bột mà không nghĩ đến hậu quả.

Khương lắc đầu phủ nhận . Rồi nói chuyện như phân tích :

- Không thể trách Anh Thư là bông bột , bởi vì cô ấy biết kiềm chế tình cảm của mình . Nếu cô bé không có lý trí thì chuyện đã xảy ra khác rồi.

Thầy trưởng khoa hắng giọng :

- Chuyện này xem ra thật mâu thuẫn , vì một cô gái trầm tĩnh thì sẽ không có hành động quá khích , cô ta uống rượu rồi bày tỏ tình cảm với thầy , ở góc độ nào đó , cô ta đáng bị phê phán lắm.

Khương mỉm cười :

- Con người có những lúc quá bức xúc , như vậy khó mà làm chủ được mình , không thể trách được Anh Thư , cô ấy còn quá trẻ nên không lường hết hậu quả việc làm của mình.

Thầy chủ nhiệm nói thêm :

- Nhìn nhận vấn đề cũng nên dựa trên tư cách mỗi người , tuy mới chủ nhiệm lớp Anh Thư vài tháng , nhưng em có thể hiểu tính cách cô ta , một người như vậy khó mà làm những chuyện kém tư cách.

Thầy trưởng khoa trầm ngâm như suy nghĩ . Khương cũng trầm ngâm :

- Nếu vì một lá thư thiếu trung thực mà kỷ luật Anh Thư , tôi sợ sẽ gây cú sốc lớn cho cô bé , và cô ta có thể bỏ học.

Thầy trưởng khoa nhìn anh khá lâu :

- Vậy thầy sẽ giải quyết riêng tư thế nào đây ? Nếu chuyện này không thu xếp được thì sẽ phải họp toàn khoa để quyết định hình thức kỷ luật, tôi tin thầy trung thực , nhưng thầy phải thu xếp cho ổn thỏa , đừng để cô ta làm lớn chuyện.

Thầy chủ nhiệm nói như đề nghị :

- Nếu cô ta quá khích , thầy có thể kiện cô ta về tội vu khống , dù sao cũng phải có hành động cứng rắn với cô ta chứ.

Khương cười nhẹ :

- Cách đó thô bạo quá không ? Có lẽ tôi phải quyết định lại mối quan hệ của mình.

Anh nhìn qua thầy trưởng khoa :

- Em lấy danh dự của em để bảo đảm cho Anh Thư , mong là thầy không kỷ luật cô ấy . Và em có thể khẳng định với thầy , những gì viết trong thư đó là sự vu khống , cho nên em phủ nhận mọi sự buộc tội quanh em.

Thầy chủ nhiệm gật đầu :

- Cố gắng để chuyện chấm dứt ở đây , lá thư này coi như tạm xếp qua một bên , nhưng nếu cô ấy còn gởi đơn khiếu nại , lúc đó tôi buộc phải họp toàn khoa để quyết định.

Khương gật đầu :

- Em hiểu , cảm ơn thầy đã giúp em.

Thầy trưởng khoa chợt mỉm cười :

- Thật tình lúc đọc lá thư đó , tôi cũng nghi ngờ lắm , tôi không tin thầy Khương làm những chuyện như vậy , cô nàng kia kể cũng quá đáng thật.

Khương cười nhẹ :

- Cảm ơn thầy đã không thành kiến với em , nếu thầy giải quyết cứng nhắc quá, có lẽ em sẽ khó xử lắm.

- Dù sao cậu cũng từng là sinh viên của tôi , tôi hiểu tính cách cậu mà . À , cậu có muốn đọc lá thư đó không ?

Khương lắc đầu :

- Em không bận tâm về nó , vấn đề là thầy đã hiểu em , vậy là đủ rồi.

- Thôi được , dù sao cũng không nên đọc những điều khó chịu như vậy , vấn đề là cậu không bị phiền toái , tôi cũng không đọc thêm làm gì.
- Khương lặp lại lần nữa :
- Em cảm ơn thầy.

Anh đứng lên , bước ra phòng ngoài . Thầy chủ nhiệm cũng đi theo . Khi chỉ có hai với nhau , thầy chủ nhiệm gật gù :

- Lúc thầy Tùng gọi tôi lên làm việc , tôi nghĩ rằng phen này Anh Thư phải bị đuổi học , còn thầy thì chuyển công tác . Thầy Tùng giải quyết sáng suốt lắm . Cậu từng là học trò ruột của ông mà.

Khương chỉ cười tự lự , chợt anh quay lại hỏi :

- Anh Thư học hành thế nào , trong lớp có quậy hay bỏ học không ?
- Không quậy cũng không bỏ học , nói chung là không có gì đặc biệt , nếu không có chuyện này thì tôi cũng không quan tâm đến cô ta nhiều đâu.

Không biết nghĩ gì mà thầy chợt cười thành tiếng :

- Không ngờ cô Anh Thư đó có liên quan đến thầy Khương , không biết mai một thầy còn bị sinh viên quấy rầy không ?

Khương cũng cười :

- Hy vọng là không.
- Cũng khó nói trước lắm . À , sau chuyện này chắc tôi sẽ lưu ý đặc biệt đến cô Thư , nghe nói năm thứ nhất cô ta quậy lắm.
- Bây giờ thì không còn tinh thần quậy nữa đâu , cô ta không bỏ học là yên tâm rồi.

Thầy chủ nhiệm gật gù :

- Thầy Khương được nhiều cô sinh viên ái mộ quá , có lúc thầy phiền , nhưng cũng vui , tôi mà được lòng sinh viên như vậy thì phiền một chút cũng chẳng sao.

Rồi thầy lại cười vang cả phòng . Khương cũng cười theo :

- Hãy vì chỗ bạn bè mà quan tâm tới Anh Thư , tôi sẽ rất cảm ơn . Sợ là chuyện này sẽ làm cô ta bị sốc , nếu thầy chủ nhiệm nâng đỡ tinh thần thì cô ra sẽ khá hơn.
- Tất nhiên , thật ra tôi cũng có cảm tình với cô ta , lúc mới vào nhận lớp là tôi để ý cô ngay , Khương phải vì cô ta quậy , mà vì thấy ngoại hình nổi nhất trong lớp.
- Vậy à ? Cô ta dễ thương quá , phải không ?

Cả hai cùng bật cười , như thừa nhận thẳng thắn với nhau.

Ngồi một lát Khương đứng lên ra về . Nhưng anh vừa ra khỏi văn phòng một khoảng thì gặp Anh Thư . Cô đang ngồi với hai cô bạn chí cốt . Mắt đỏ mọng . Hình như cô khóc rất dữ . Và hai nàng kia thay nhau dỗ dành.

Nhìn cảnh đó , tự nhiên anh thấy xúc động . Anh có cảm tưởng mình là nguyên nhân gây ra mọi chuyện . Và cũng như nhiều lần trước khi nghĩ về Anh Thư , bây giờ anh cũng đang nhớ lại buổi sáng đầu tiên gặp cô trong quán cà phê . Nó giống như là định mệnh vậy . Nếu lần đó Anh Thư không tình nguyện đến học anh , thì chắc sau đó cô sẽ không có chuyện gì để quan tâm về thầy của mình . Không quan tâm thì sẽ không có điều kiện để đi để tình cảm . Rồi phải chịu những trăn trở áp lực như nhục hình.

Hình như Hồng Thảo nói gì đó mà Anh Thư ngược lên nhìn về phía khoa . Sau đó cô chùi mặt , đứng lên lưỡng lự như muốn đến gặp Khương . Nhưng không hiểu nghĩ thế nào , cô lại ngồi trở xuống như không dám đối mặt với thầy . Như xung quanh có những ánh mắt đang kiểm tra cô đây soi mói nghi ngờ.

Khương muốn đi về phía các cô . Nhưng nghĩ đến chuyện gây hiểu lầm , anh lại đi thẳng đến xe mình.

Phía cuối đường , Ngọc Chi nhìn theo mãi đến lúc chiếc xe chạy đến khuất xuống đồi , cô khẽ huých tay Hồng Thảo :

- Có lẽ thầy Khương tránh gặp mặt con Thư.

Hồng Thảo gật đầu :

- Mới có chuyện đối chất ở khoa ra , bây giờ thầy mà gặp nó thì mấy thầy cô trong khoa còn nghi ngờ nữa , tránh gặp mà hay hơn.

Ngọc Chi thở hắt ra :

- Mi cứ khóc hoài , về nhà mẹ mi biết thì sao ? Đã muốn giấu mà không khéo gì hết.

Anh Thư ngược lên , ráng nín khóc :

- Chắc thầy bị kiểm điểm nặng lắm , nên thầy mới không bình tĩnh như vậy , làm sao để biết bây giờ.

Hồng Thảo nhìn Ngọc Chi :

- Mi dám hỏi thầy chủ nhiệm mình không ?

- Hỏi gì ?

- Thì hỏi xem thầy Khương có bị kỷ luật không ?

- Dễ gì thầy nói với tụi mình , chuyện nội bộ trong khoa , mấy thầy không muốn lan ra ngoài đâu.

- Nhưng mình hỏi giùm con Thư mà . Quên nữa , không biết khoa có kỷ luật nói không ?

Hai cô lặng người nhìn nhau . Rồi nhìn Anh Thư . Về mặt Anh Thư cũng chết lặng như vừa ý thức ra chuyện nặng nề đó.

Cô đứng dậy , thất thểu bỏ đi . Chi và Thảo vội đi theo :

- Mi đi đâu vậy Thư ?

- Về nhà.

Hồng Thảo cầu nhàu :

- Tự nhiên bỏ đi , riết rồi mi làm ta quẩn trí theo luôn.

Anh Thư không trả lời . Lúc này cô đang rơi vào tâm trạng hoảng loạn tột cùng . Còn bi đát hơn cả lúc phải đối mặt với gia đình . Cô bắt đầu thấy hận Thực Ánh . Anh Tuấn nói đúng , đó là con người đầy thù hận và trả thù tới cùng , trả thù không nghĩ đến giới hạn để biết dừng lại.

Về nhà , cô lặng lẽ đi vào phòng . May là ba mẹ đều đi vắng , không nhìn thấy khuôn mặt bơ phờ của cô.

Nhưng chị Thực thì thấy . Anh Thư đi ngang qua sân thì chị đang cho bé Bo ăn . Chị chỉ ngược lên nhìn cô chứ không hỏi . Mà Anh Thư cũng không muốn nói với ai , nhất là chị Thực chuyện của mình.

Vào phòng mình , Anh Thư đến bàn , mở nhật ký ra viết . Nhưng cô chưa viết xong thì chị Thực ẵm bé Bo đi vào . Chị đến ngồi bên cạnh giường , nhìn Anh Thư :

- Cô gặp chuyện gì phải không ?

Giọng chị không ghét , cũng không thương . Nhưng có vẻ khô khan . Từ sau chuyện đó , chị không còn gọi Anh Thư bằng em một cách thân mật nữa , và trở nên xa cách , dù không ác ý.

Thấy chị dâu vào phòng , Anh Thư vội gấp quyển sổ lại , cô trả lời với giọng không vui :

- Sao chị hỏi vậy ?

- Cô đi đâu về vậy ?

- Em vô trường.

- Có chuyện gì nữa phải không ? Đừng giấu chị , nếu chuyện có liên quan đến thầy Khương hoặc Thực Ánh thì nói với chị , chị sẽ có cách giải quyết giúp cô.

Anh Thư chợt cười lạnh lẽo :

- Chị không thể giải quyết gì cho em đâu , dù là chị không ác ý , em biết chị không xúi giục chị Ánh trả thù , nhưng chị sẽ không ngăn được chị ấy đâu.

Thực nhíu mày :

- Nói vậy có nghĩa là có chuyện gì nữa phải không ?

Không chịu được nữa , Anh Thư nói thẳng :

- Chị ấy gởi đơn đến trường em , nhờ nhà trường can thiệp chuyện em với thầy Khương.

- Hà ? - Thực nói với giọng sững sờ.

- Em không biết khoa sẽ xử em thế nào , rồi thầy Khương cũng sẽ bị kỷ luật , em không biết có nặng không , nhưng chị Ánh đã hại luôn thầy Khương rồi.

Thực ngồi thừ người suy nghĩ . Cô bị bất ngờ đến mức không thể có nhận xét gì được.

Anh Thư buồn rầu nói tiếp :

- Em biết em có lỗi , nhưng sau đó em đã tránh gặp thầy , em nghĩ từ từ chị Ánh sẽ bỏ qua cho em , nhưng chị ấy cứ lần tới.

Giọng cô trở nên ảm ức :

- Nếu một lỗi lầm mà phải chịu xử đến mấy lần , thì có quá đáng lắm không ?

- Người ta nói gì với cô vậy ?

- Thầy trưởng khoa muốn kỷ luật em , nhưng thầy Khương bảo sẽ chịu trách nhiệm mọi chuyện.

- Rồi người ta quyết định thế nào ?

- Em không biết , vì thầy Khương bảo em ra khỏi phòng họp . Sau đó gặp nhưng thầy không muốn nói chuyện với em , em nghĩ thầy bị lên án nhiều lắm . Và thầy rất ghét em.

(thiếu trang 76-77)

Anh Thư mở lớn mắt :

- Thầy gọi em à ?
 - Em đang buồn lắm phải không ?
 - Vâng , lúc chiều em rất muốn nói chuyện với thầy , nhưng thầy đã về , có phải thầy giận em lắm phải không ?
 - Giận à ? Sao em hay hỏi như vậy quá , thầy không giận Anh Thư chút nào , ngược lại thầy thấy tội nghiệp em , cho nên thầy định sẽ gặp em.
- Anh Thư vô tình nói nhanh :
- Có thể gặp ngay không hả thầy ?
 - Trưa mai em có bận gì không ?
 - Dạ không.
 - Vậy thì mai tan học , em hãy đến gặp thầy.
 - Đợi đến mai lâu quá , ngay bây giờ được không thầy.
 - Thôi được , thầy không muốn kéo dài sự lo lắng của em , em hãy ra quán café gần nhà , thầy sẽ đến đó.

Anh Thư rụt rè :

- Có thể ra chỗ hoa viên không thầy , em sợ bị mọi người nhìn thấy lắm.
 - Không được , thầy không thể đến đó gặp em , cách hay nhất là em ra quán gần nhà , hoặc tới nhà thầy.
- Anh Thư hơi thất vọng , nhưng cũng gật đầu , như thể đang đứng trước mặt thầy.
- Vâng , vậy thì em sẽ đến nhà thầy.

Anh Thư gác máy . Rồi trở vào phòng chải sơ lại tóc . Cô đi ra ngoài mà không hề nói với chị Thục . Không đầy nửa giờ sau cô đã tới nhà thầy Khương . Cô có cảm tưởng thầy chờ mình . Vì thầy đã ra tận ngoài đường đón cô . Cử chỉ có vẻ thân mật hơn lúc chiều rất nhiều.

Anh Thư khẽ gật đầu chào một cách dè dặt :

- Thưa thầy.
- Vào nhà đi Anh Thư , em lạnh lắm phải không ? Sao không mặc thêm áo , như thế này về em bị cảm mất.

Tự nhiên Anh Thư cúi xuống nhìn mình . Cô đang mặc chiếc áo len mỏng . Không có cả khăn quàng cổ . Lúc nãy nghe điện thoại xong , cô đã vội vã lấy chiếc áo khoác trên ghế mặc mà không để ý là nó mỏng . Lúc nãy chạy ngoài đường rét cóng cả người , nhưng cô không có tinh thần nào quan tâm chuyện đó . Bây giờ thầy Khương nói cô mới để ý nãy giờ mình run cầm cập.

Cô khoanh tay trước ngực cho ấm . Cử chỉ đó làm thầy Khương cười chiếc áo bên ngoài , đưa cho cô :

- Em mặc đi.

Anh Thư vội từ chối :

- Thôi thầy ạ , em không sao đâu.
- Sao vậy ?
- Em... ngại lắm.

Thầy Khương bật cười . Rồi tự khoác lên vai Anh Thư , giọng thân mật :

- Phải lo cho sức khỏe trước chứ . Vô nhà đi em.

"Sao thầy có vẻ thân với mình vậy ? Thầy không ghét mình sao ? Lúc chiều thầy không muốn nhìn mình mà" . Anh Thư nghĩ thầm một cách thắc mắc . Cô lên nhìn qua thầy Khương . Nhưng trong bóng tối cô không thấy được gì ngoài thái độ như rất thản nhiên . Bất giác cô thấy mình nhẹ lòng.

Thầy Khương đưa Anh Thư vào phòng khác . Rồi tự làm cho cô ly trà đường còn hơi nóng bốc khói , đặt trước mặt cô :

- Uống đi cho ấm.
- Em cảm ơn thầy.

Nói thế nhưng cô vẫn cứ rút hai tay giấu trong áo . Cả người run cầm cập . Thầy Khương nhìn vẻ thảm hại của cô , bèn nhắc lại lần nữa :

- Em uống ngay đi chứ.
- Cảm ơn thầy.

Anh Thư bỏ tay ra khỏi người . Cầm ly trà lên , im lặng hớp từng ngụm . Thầy Khương cũng im lặng nhìn cô hơi lâu . Rồi lên tiếng :

- Có ấm lên chút nào không ?

- Dạ... có.

- Bộ em không thấy lạnh hả Thư , sao mặc phong phanh vậy ?

- Dạ , tại lúc đi gấp quá , đến giờ em mới nhớ.

- Chính xác hơn là em không còn tâm trí nghĩ đến cái khác phải không ?

"Lạ thật , lúc nào thầy cũng nói đúng ý nghĩ của mình , cứ như thầy hiểu mình rất rõ . Nhưng bình thường thầy không hề thể hiện . Đến lúc có chuyện mình mới biết".

Mãi suy nghĩ , Anh Thư không hay mình nhìn thầy chăm chăm . Đến nỗi anh phải nhướng mắt:

Anh Thư bối rối cụp mắt xuống . Rồi chột buột miệng :

- Lúc chiều em biết thầy rất giận em , giờ thầy còn giận em không thầy ?

- Em vẫn cứ thắc mắc chuyện đó sao ? Thầy chưa khi nào giận em , trước kia hay bây giờ cũng vậy .

Những gì xảy ra cho thầy và em đều là chuyện rủi ro , tại sao thầy lại giận em chứ ?

- Những gì xảy ra làm em...

Thầy Khương ngắt lời :

- Từ đây về sau , em đừng bao giờ hỏi như vậy nữa nhé.

- Vâng.

- Lúc này Anh Thư muốn gặp thầy để làm gì ?

Anh Thư nói ngay :

- Em muốn biết thầy có bị kỷ luật không ?

Thầy Khương lắc đầu :

- Không.

Anh Thư chớp mắt , mừng muốn khóc :

- Em chỉ cần biết vậy mà thôi , chiều nay em cảm thấy khổ sở quá , nhưng có thật là thầy không bị gì không ? Thầy đừng giấu em nha thầy.

- Anh Thư sợ cho thầy lắm à ?

- Em không biết nói sao , nhưng nếu vì em mà thầy bị kiểm điểm , em không chịu được . Em không biết mình có quá đáng không , nhưng quả thật , bây giờ em rất ghét chị Ánh . Dù em biết mình có lỗi.

- Vậy à ?

- Chị ấy muốn nhắm vào em, nhưng có nghĩ như vậy là ảnh hưởng đến thầy không? Và hậu quả mà thầy nhận cũng chính là chị ấy nhận, giống như cắt mũi mình để trả thù vậy.

- Em nghĩ thế à ?

- Vâng, từ chiều giờ em đã nghĩ như vậy.

- Nhà em có ai biết chuyện này không?

- Em không dám nói với ba mẹ, nhưng chị Thục biết.

- Thầy định bảo em đừng nói với ai cả, nhất là chị Thục, vì chị ấy sẽ không ngăn Thục Ánh được đâu, từ đây về sau có chuyện gì, em cũng đừng nói với chị Thục

Anh im lặng một lúc rồi nhìn Anh Thư:

- Em có biết tại sao thầy muốn gặp em không?

- Dạ không.

- Thầy không muốn chuyện này làm em hoang mang, lúc chiều em sợ lắm phải không?

- Vâng, em có cảm giác mình sắp chết rồi, lúc thầy chủ nhiệm bảo sẽ có hình thức kỷ luật, em tưởng như trời đất sụp đổ, cảm giác đó khó diễn tả lắm thầy ạ.

- Thầy biết.

- Nhưng khi tỉnh táo lại, em hiểu là em sợ cho thầy, vì thầy có nhiều cái cần giữ hơn em.

Thầy Khương nhướng mắt:

- Đó là những cái gì, nói thầy nghe xem.

- Thầy là người thành danh, cho nên phải sợ mất uy tín với sinh viên, sợ mất đi địa vị xã hội, nói chung là mất tất cả.

- Nếu mình thật sự tạo được uy tín thì nó không mất dễ dàng vậy đâu. Một người bình thường không đủ sức làm mất tất cả những thứ mà người khác gây dựng nên, nhất là người ấy có tư tưởng phá hoại.

Anh Thư hiểu là thầy Khương muốn nói đến chị Thục Ánh. Cô cảm thấy muốn biết ghê gớm thầy sẽ cư xử thế nào với người yêu của mình. Nhưng cô biết hỏi có nghĩa là chạm đến ranh giới thầy đặt ra, nên cô đành nén lòng im lặng.

Tự nhiên Anh Thư thấy buồn ghê gớm. Cô thấy chị Thục Ánh không biết trân trọng những gì mình có.

Vậy mà chị ấy vẫn có tất cả. Trong khi cô yêu thầy Khương như yêu một thần tượng, thì tình cảm đó cứ như bị vứt qua một bên.

Tất cả mọi người đều không ai quan tâm đến tình cảm của cô. Gần như nó không có giá trị gì cả.

Anh Thư cúi xuống nhìn ly nước trên tay, vẻ mặt buồn hiu. Cô làm thầy Khương phải chú ý sự thay đổi đó, và hỏi ngay:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Anh Thư cười gượng, lắc đầu:

- Không nghĩ gì hết ạ.

- Đừng giấu thầy, em đâu phải là người khó cởi mở phải không? Em buồn chuyện gì, nói đi.

Anh Thư ngước lên. Khuôn mặt thay đổi hẳn, co về trách móc rõ rệt:

- Em đang nghĩ điều mà thầy thường cấm em nói, thầy không thích nghe thì em nói làm gì.

Hình như thầy Khương không hiểu nên lắc đầu:

- Thầy muốn em quên hẳn chuyện đó đi, em phải tự nhủ điều đó không thể thực hiện được, và đừng nghĩ đến nó nữa.

Không hiểu sao cách nói đó bây giờ làm Anh Thư hết sức phẫn nộ. Và khi nó lên đến đỉnh cao, thì cô không còn nhận được nữa. Cô chột vung tay phản đối:

- Thầy bắt công lắm, và thầy mù quáng quá, thầy chỉ biết nhắm mắt chấp nhận một người không hề tôn trọng tình cảm của thầy. Cái đó gọi là nhu nhược thầy biết không?

Thầy Khương ngồi yên, hoàn toàn không có vẻ ngạc nhiên về sự bộc phát của cô. Có lẽ quá hiểu tính cô nên thầy không coi đó là hiện tượng.

Một khi nước đã vỡ bờ thì không gì có thể kềm lại, Anh Thư nói như tuôn ra những uẩn khúc trong lòng:

- Em muốn làm người biết điều, nhưng em không biết điều được, khi thấy thầy quá mù quáng, thầy nhu nhược đến mức làm em tức điên lên. Em ghét chứ không thể thương một người như thầy, đáng đời thầy lắm.

Thầy Khương nghiêm giọng:

- Anh Thư.

Nhưng Anh Thư lập tức nguẩy đầu:

- Đừng có áp đặt em, bây giờ em không còn xem thầy là thầy nữa, mà thầy cũng không được quyền cấm em bất cứ điều gì. Em thích thì cứ nói nấy, thầy làm gì được em?

- Đúng là thầy không làm gì được em, nhưng điều thầy có thể làm là khuyên em nên bình tĩnh.

Anh Thư vô tình vung tay lên:

- Em cóc cần bình tĩnh, thầy thì lúc nào cũng giữ lấy địa vị mà thầy có, vì nó mà thầy sống trong khuôn khổ xã hội quy định, thật ra em cũng muốn cho thầy bị khoa kỷ luật, cho đáng đời thầy.

- Em nói cho nhiều đi, rồi sau đó hối hận

- Em có thể nào mặc em, không việc gì em phải hối hận hay tội nghiệp thầy. Em chưa thấy ai nhu nhược như thầy, bị người yêu dí vào tường cũng im lặng chấp nhận. Thầy như thế thảo nào chị ấy coi thường thầy, chính vì coi thường mới dám làm như vậy. Bởi vì chị ấy không sợ mất.

Thầy Khương nói như rắn đe:

- Em cứ tiếp tục như vậy, thầy sẽ đuổi em về đó, và sẽ không gặp em nữa.

- Thầy không gặp em cũng không cần. Thầy là người nhu nhược nhất trên đời mà em biết, em cầu mong sau này thầy sẽ có một bà vợ hung hăng nhu sư tử, cho đáng đời thầy.

- Lúc bốc lên thì nói không cần giữ miệng, rồi sau đó hối hận. Em như vậy mấy lần rồi, không biết rút kinh nghiệm sao ?

- Em không cần rút tía gì cả, nếu hôm nay em không nói thì thầy còn mù quáng đến chừng nào. Tại sao em cứ nghĩ mình là người có lỗi chứ. Người gây ra chuyện là thầy, vì thầy quá nhu nhược.

- Có lẽ thầy phải đuổi em về thôi.

Anh Thư lập tức đứng dậy:

- Chào thầy

Và cô bỏ đi ra cửa, nhưng nghĩ ra một điều, cô bèn đứng lại:

- Thầy yên tâm, mai mốt em sẽ không tìm thầy đâu. Bây giờ có bị đuổi học em cũng cóc sợ, bất quá em bị mắng là cùng, mà chuyện đó cũng đã xảy ra rồi, có mắng thêm cũng chẳng sao, chẳng lẽ ba mẹ giết chết em.

- Em nói gì đó, nói lại xem.

- Em sẽ nghỉ học, vì em chán thầy lắm.

Khương lắc đầu như hết còn lời lẽ với Anh Thư Chỉ đứng dậy theo cô đi ra sân. Anh Thư vừa đi vừa cởi chiếc áo khoác, dần vào tay anh:

- Em trả thầy, em không cần đến nó nữa.

- Em đừng con nít như vậy, hôm nay em bốc đồng lắm, thầy không đồng ý như vậy nghe chưa.

- Không đồng ý kệ thầy.

Và cô bỏ đi. Khương chột kéo mạnh cô lại, nghiêm giọng:

- Mặc áo vào đi, em muốn lạnh chết phải không?

Vừa nói anh vừa chủ động mặc áo cho Anh Thư Cô lập tức hất tay ra:

- Em không thèm

- Mặc vào.

- Không

Khương chột choàng tay qua giữ lấy cô, cương quyết bắt cô mặc áo. Và khi Anh Thư định phản đối tiếp thì anh cúi xuống hôn mạnh vào môi cô.

Anh Thư đứng yên sững sờ. Hai mắt cô mở to, bàng hoàng cả người. Và cô như pho tượng, bất động vì kinh ngạc.

Hai người đứng yên trong bóng tối. Hình như Khương cũng ngạc nhiên về hành động của chính mình.

Anh cố nhìn như tìm hiểu ý nghĩ của cô học trò. Nhưng bóng tối làm anh không nhìn được mặt cô Và anh cũng im lặng.

Một lát sau, Anh Thư khẽ thốt lên như vừa khám phá một điều mới mẻ:

- Thầy có thích em phải không? Cái này không phải vô tình, mà nó bộc phát trong ý nghĩ của thầy, cũng như em từng làm trước đây, phải không?

Khương chột nói với giọng tỉnh táo:

- Xin lỗi Anh Thư

- Sao thầy xin lỗi em, sao lại nói như vậy ?

- Bây giờ tối rồi, em về đi.

Anh Thư nói hấp tấp:

- Em không về đâu

- Và thầy đã xin lỗi em rồi, bây giờ em về đi.

Anh Thư dậm chân, nói như muốn khóc:

- Thầy kỳ lắm, thái độ thầy khó hiểu quá, em không chịu đâu. Em muốn thầy giải thích kia.

- Thầy không có gì để giải thích cả, chỉ có thể nói xin lỗi Anh Thư. Bây giờ thầy muốn em về, em nghe không?

Nhưng Anh Thư không nghe. Thậm chí cô còn đi đến phía bộ bàn ở góc sân, ngồi xuống như chống đối. Có nói như đinh đóng cột:

- Thầy không giải thích thì em sẽ không về, sẽ ngồi đây suốt đêm.

Khương bắt buộc phải đi theo Anh Thư. Anh đã trở lại vẻ bình thân như đã tự trấn tĩnh. Anh ngồi xuống phía đối diện với cô, giọng tỉnh táo:

- Em muốn thầy giải thích cái gì ?

- Tại sao thầy làm như vậy ? Có phải vì thầy cũng thích em không?

- Không

- Có, nếu không thì thầy sẽ không có hành động đó. Thầy không phải là người tham lam.

- Em đánh giá thầy quá cao rồi, có những lúc người ta không tự chủ được mình, sau đó rất hối hận, thầy cũng đang như vậy.

Anh Thư đang có tâm trạng phấn khích, cô muốn được thầy Khương chứng minh tình cảm của thầy dành cho mình. Và cô cố phân tích cho được điều đó:

- Thầy cũng giống như em khi em say rượu lần đó phải không? Em biết mà, khi người ta biết không thể thì người ta phải kiềm chế mình, nhưng đến lúc nào đó sẽ bộc lộ ra. Em biết chuyện đó mà.

Khương khoát tay:

- Em đừng đem kinh nghiệm của mình ra gán cho người khác, không đúng như vậy đâu.

Anh Thư hấp tấp:

- Có phải thầy nghĩ rằng không thể được, nên thầy kiềm chế tình cảm của thầy không?

- Em suy luận quá xa rồi Anh Thư ạ, điều thầy làm lúc này chỉ là vô tình, ngoài ra nó không có nghĩa gì cả, không có một động lực thầm kín nào cả.

- Em không tin

- Em như vậy chỉ càng làm thầy hối hận, thầy đang tự trách mình không ít, em hiểu tâm trạng đó không? Thầy rất hối hận.

- Hối hận à ?

Anh Thư ngồi im suy nghĩ. Cô khẽ liếc nhìn khuôn mặt thầy Khương trong bóng tối. Sự phấn khích bắt đầu rơi xuống, nhường chỗ cho tâm lý hoang mang. Cô vụt ngẩng lên, hỏi nhanh:

- Có phải thầy vẫn rất yêu chị Ánh không? Cho dù chị ấy có thể nào thầy vẫn không thay đổi chứ gì ?

Khương không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Cử chỉ đó làm Anh Thư đau nhói tim, cô nói như trong mơ:

- Và thầy sẽ tiếp tục chịu đựng chị ấy, sẽ thuyết phục với thầy trưởng khoa đừng kỷ luật em, dù em thật sự là có lỗi, và cuối cùng thầy sẽ tìm mọi cách để bảo vệ chị ấy.

- Cũng như thầy luôn bảo vệ em vậy.

Bất giác Anh Thư oà lên khóc:

- Thầy làm em thất vọng, vậy là em nghĩ đúng, thầy là người mù quáng nhất trên đời, nhu nhược nhất trên đời.

- Em có thể ghét, thậm chí có thể khinh thầy, nhưng điều quan trọng là em đừng tự trói buộc mình nữa, bổn phận của em bây giờ là học cho nghiêm chỉnh, đừng để gia đình buồn về em/

Anh Thư chợt nói như hét:

- Thầy đừng có nhìn em như nhìn con nít nữa, em ghét vậy lắm, lúc trước như vậy, bây giờ vẫn không đổi được sao ?

- Anh Thư!

Anh Thư không thêm sợ, cô vùng tay lên, dáng điệu hấp tấp:

- Nếu vậy thì em sẽ nghỉ học luôn, thầy ghét cái gì em sẽ làm cái nấy, em sẽ bỏ học đi bụi đời luôn.

Khương hơi sững sờ trước phản ứng của cô, anh nhú mày:

- Em nói gì vậy Thư?

- Em sẽ bỏ học cho thầy vừa lòng. Thầy là người nhu nhược nhất trên đời, thầy là người hèn nhát, không dám làm những gì mình muốn, không dám thừa nhận cả tình cảm của mình, thầy nhu nhược lắm.

- Chuyện thầy nhu nhược hay không, đâu có liên quan đến chuyện học của em, em đừng có quấy chuyện gì nữa đó, em nghe không?

- Em không thèm nghe, thầy không phải là thầy em nữa, chuyện đó qua rồi, bây giờ em không coi thầy là thầy nữa.

- Lúc bốc đồng thì em có thể nói đủ thứ, nhưng đừng làm gì để sau đó hối hận, vậy là được rồi.

Anh Thư đứng dậy, mặt hếch lên với vẻ bất cần:

- Bây giờ thầy không đuổi em cũng về, từ đây về sau em sẽ không thèm gặp thầy nữa, thầy muốn tìm em cũng không được đâu.

Rồi cô đi ra phía ngoài, Khương hỏi theo:

- Em định làm gì nữa vậy ?

- Em không thèm nói với thầy.

Lần này Anh Thư bỏ về thật sự. Cô cảm thấy đường về tối nay như mờ mịt và lạnh rét hơn bao giờ. Trên suốt đường đi, cô không ngớt nguyên rửa sự mù quáng của thầy Khương. Nguyên rửa một cách hung hăng, với tất cả sự giận dữ uất ức.

Đầu óc mãi tối tăm quay cuồng, cô không để ý một nhánh thông nằm rơi giữa đường. Mãi đến lúc gần cán phải nó cô mới quýnh quánglách qua một bên tránh, nhưng tay lái bị bẻ đột ngột lại ngã rầm xuống đường, làm cô té văng xuống. Không đến nỗi đau dữ, nhưng tức.

Bất giác cô òa lên khóc, và dấm mạnh tay xuống mặt đường, cô hét thật nhỏ : “Thầy là đồ ngốc,thầy ngốc nhất trên đời.”

Con đường vắng hoe, chẳng ai nghe tiếng cô Cũng chẳng có người nào đi ngang giúp cô đứng dậy.

Chưa khi nào cô thấy mình khôn khổ và đơn độc thế này.

Thục Ánh đang đứng trước gương thử đồ thì bà Định đẩy cửa bước vào. Về mặt bà có vẻ đắc thắng:

- Thằng Khương đến tìm con đây, nó ngồi chờ dưới nhà kia, mẹ đã nói mà.

Thục Ánh lập tức quăng chiếc áo định mặc xuống giường, vội thay chiếc áo khác, vừa cài nút, cô vừa nói với vẻ kiêu kỳ:

- Rốt cuộc anh ta cũng chịu thua con, đến như vậy là muộn đó. Rượu mời không chịu uống, đợi uống rượu phạt.

Cô bước qua bàn trang điểm, thoa nhanh lớp phấn mỏng lên mặt. Phía sau lưng cô, bà Định nói như đinh đóng cột:

- Mẹ cho con hay vậy thôi, chứ không được xuống, con mà xuống tiếp nó là mất giá đấy.

Thục Ánh buông bông phấn xuống:

- Phải gặp coi ảnh nói cái gì chứ mẹ.

- Nó muốn năn nỉ chứ còn nói gì nữa. Con quậy như vậy nó phải xuống nước chịu thua chứ sao, không để bị đuổi việc à.

- Thì con cứ xuống gặp, nhưng không đồng ý làm hòa ngay đâu.

- Mà có vẻ nôn nóng quá, nó mà biết tâm lý đó là nó nắm cổ đây, không được xuống.

- Nhưng không gặp thì biết ảnh muốn gì, mẹ đừng lo, con không chịu làm hòa ngay đâu, phải kéo dài thời gian con mới chịu chứ bộ.

Giọng bà Định chắc nịch:

- Làm là phải làm cho tới nơi nó mới sợ, hôm nay con không tiếp thế nào hôm khác nó cũng tới, còn không thì phải cho nó chờ cả buổi, cho nó biết mặt.

- Rủi lần sau ảnh không tới thì sao ?

Bà Định nói một cách kiêu hãnh:

- Nó dám không, mẹ bảo lần sau qua mà nó dám từ chối à, dám cãi lời mẹ à ?

- Mẹ à, hay là để con xuống một chút, nói chuyện chừng mười phút thôi rồi con bảo ảnh về, như vậy ảnh còn nóng ruột dữ nữa.

- Mà mà xuống thì chẳng khác nào cho nó biết mình chờ nó, mẹ nói không là không, cứ ở trên này đi.

- Vậy xuống dưới mẹ nói gì?

- Mẹ bảo con không muốn gặp nó, bảo hôm khác tới.

Nói xong bà đi ra, ra đến cửa bà còn ngoái lại:

- Không được xuống nghe chưa, để mẹ trị nó, con mà dễ dãi quá mai một nó không sợ mẹ luôn đấy.

Rồi bà đi xuống phòng khách. Khương vẫn ngồi chờ ở phía bàn. Thấy bà Định chứ không phải Thục Ánh đi xuống, anh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn im lặng chờ.

Bà Định bước tới ngồi đối diện với anh, về mặt hết sức lạnh lùng. Giọng kẻ cả:

- Con gái tôi không chịu tiếp cậu, cậu về đi, vài ngày nữa qua.

Khương rất bức mình cách cư xử của bà, nhưng vẫn lễ phép:

- Thục Ánh bận gì vậy bác ?

- Bận thì không, nhưng nó không muốn tiếp cậu bây giờ. Cậu làm nó giận như vậy, không dễ gì nó chịu bỏ qua ngay đâu.

- Cho dù Thục Ánh nghĩ thế nào, thì cô ấy cũng hãy tiếp con, gặp nhau nói rõ mọi chuyện bác ạ.

- Nếu cậu muốn gặp quá thì hôm khác tới đi, bộ cậu bận bịu lắm sao ?

- Con không bận, nhưng Thục Ánh không nên cư xử như vậy. Cứ gặp nhau nói rõ mọi chuyện, rồi sau đó không ai còn vướng bận nữa, như vậy hay hơn là tình trạng lằng lằng kéo dài.

Bà Định thông thả rót ly trà, thông thả uống một ngụm, như cô kéo dài thời gian bắt anh kiên nhẫn.

Cử chỉ đó làm Khương vô cùng bất mãn, nhưng vẫn không bộc lộ thành thái độ rõ rệt, và anh yên lặng để tùy bà cư xử.

Khá lâu bà mới đứng định lên tiếng:

- Cậu đã làm chuyện bày bạ, làm cho nó giận, lần trước gọi cậu lại nói chuyện phải trái thì cậu gạt ngang, bây giờ còn muốn nói gì nữa. Nó không muốn tiếp cậu thì cậu phải kiên nhẫn tìm hiểu lý do chứ.

- Vậy bây giờ con phải làm thế nào ? Ý bác muốn gì ?

- Tôi thì có thể bỏ qua cho cậu rồi đó, tôi không chấp nhận thái độ vô phép của cậu lần đó, nhưng con Ánh thì không chịu đâu, đời nào nó chịu được khi người khác coi thường mẹ nó.

- Chuyện đó con sẽ nói với Thục Ánh sau, khi nào con gặp cô ấy. Còn bây giờ thì con không muốn phân tích chuyện đó, thật tình xin lỗi bác.

Bà Định cao giọng:

- Con gái tôi mà nghe cậu nói chuyện với tôi thế này, chắc nó dễ bỏ qua cho cậu à, cậu còn ngang như vậy thì đừng có tìm nó. Tôi không cho phép đâu. Lớn rồi, mà cũng là người có học, phải cư xử sao coi cho được chứ.

Khương hết kiên nhẫn nói, anh đứng lên, lầm lì:

- Thưa bác con về.

Thái độ của anh làm bà Định hơi bị hẫng. Trong thâm tâm, bà định chờ Khương thuyết phục thật lâu, còn bà thì vạch cho kỳ hết lỗi của anh, nếu Khương tiếp tục năn nỉ thì có thể bà sẽ cho Thục Ánh xuống.

Không ngờ anh bỏ về nhanh như vậy, điều đó chứng tỏ anh không có gì thay đổi. Không hề biết sợ.

Cảm giác bị hẫng làm bà nổi nóng lên:

- Cậu cứ về đi, nhưng bỏ ý định đến tìm con gái tôi đi. Nó không chịu được một người vô phép với mẹ nó đâu.

Khương không trả lời. Anh lẳng lặng đi ra ngoài như không nghe, mà cũng không nhận ra vẻ đả kích đó. Khương đi rồi, bà Định bèn đi lên phòng Thục Ánh. Cô đứng dựa vào tường, như cố nghe câu chuyện dưới nhà, về mặt cau có.

Thấy bà Định đi lên, cô nhăn nhó:

- Ảnh bỏ về rồi phải không, mẹ thật là ...

Bà Định hậm hực:

- Thật là cái gì, tới nước này mà nó còn muốn cương với mình, may là mẹ không cho mày xuống, chứ lúc này mày vậy đuôi như con chó mừng chủ, thì nó còn coi thường đến đâu.

- Sao mẹ để ảnh về sớm vậy, con định chờ một lát xuống, để ảnh chờ lâu thôi chứ tránh mặt làm chi, bây giờ thì còn nói gì được nữa.

Bà Định nổi nóng lên:

- Mày có muốn nó quá thì cũng phải biết làm cao một chút chứ, làm gì mà quỳnh quáng lên vậy. Đó, lụy nó quá nên nó coi thường đó, đẹp mặt thật.

Thục Ánh không nói gì, đứng đứng bỏ vô phòng, đóng rầm cánh cửa như dằn mặt mẹ.

Chuyện Khương bỏ về, cô tức anh thì ít, tức mẹ thì nhiều. Làm cho dữ rủa anh không thêm tới nữa thì sao.

Đành là phải làm găng, nhưng vừa vừa thôi chứ.

Suốt cả buổi chiều cô sống trong tâm trạng thất thểu lẫn bực tức. Muốn gọi điện ngay cho Khương, nhưng sợ làm vậy là hạ mình, nên mấy lần nghĩ tới cô lập tức bỏ qua ngay.

Bực mình, cô gọi điện cho chị Thục. Nhưng chờ mấy cả buổi vẫn không nghe ai trả lời. Cô kiên nhẫn chờ đợi, bỗng nghe chuông thì có tiếng Anh Thư vang lên:

- A lô.

Vừa nghe giọng nói đáng ghét đó, Thục Ánh lập tức dằn ống nghe xuống. Nhưng rồi một ý nghĩ bật ra, cô bèn bấm lại số cũ.

Lần này vẫn là giọng Anh Thư trả lời:

- A lô.

Cái giọng trong trẻo nữ tính đó trước kia cô thấy dễ thương. Bây giờ trở thành ghét cay ghét đắng, và cô nói cộc lốc như không nhận ra:

- A lô, cho tôi gặp chị Thục.

Hình như Anh Thư nhận ra tiếng cô, nên giọng trở nên lạnh lùng:

- Chị Thục đưa bé Bo đi chơi rồi, có gì cần tôi nhắn lại không?

“Đồ láu”. Thục Ánh muốn quát lên như thế. Đối với cô thì đó là cung cách xác xược ngạo mạn. Con bé đã không còn biết sợ cô rồi sao? Cô nóng lên, nói như quát:

- Hỏi ai vậy, đừng có xác xược nghe chưa?

Anh Thư có vẻ khựng lại. Trong máy yên lặng một giây, rồi là tiếng trả lời khô khan:

- Hỏi như vậy có gì xác xược chứ, chị tưởng chị là ai vậy?

- Không là quái gì hết, nhưng có quyền mắng vô đầu cái đứa giựt bò, được không? Cái đứa tâm thần, mới tí tuổi đã đi quyến rũ thầy giáo, đồ tâm thần nên không biết xấu hổ, chết đi.

Giọng Anh Thư run run:

- Chị cũng nên chết đi, chị ác hơn cả rắn, chỉ vì đồ kị mà muốn hủy hoại tương lai người khác, đó là người chị yêu chứ đâu phải kẻ thù.

- Hừ, biết sợ rồi sao, đồ cáo con, đồ lẳng lơ, mới từng đó tuổi đã lẳng lơ với thầy, loại người như mày chết nhanh đi.

- Chị đừng có quá đáng.

Hai mắt Thục Ánh vô tình long lên, như có Anh Thư ở đó:

- Rồi mày còn phải chịu nhục hơn thế nữa kia, tao sẽ cho mày hết đám vô trường, hết đám gặp mặt bạn bè, chờ đó đi, con chồn tinh.

- Chị thật là ...

Nhưng Thục Ánh cắt máy ngang để chọc tức Anh Thư Cô hình dung về mặt tái ngắt của con bé mà thấy hả hê khoan khoái. Lẽ ra cô phải chửi thế này lâu rồi, chứ không phải để tận bây giờ.

Cuộc nói chuyện này làm thần kinh cô như dội đi một chút. Những bức tức đã có nơi giải tỏa. Nếu không, cô sẽ nổi điên vì bứt rứt.

Suốt cả ngày hôm sau Thục Ánh cứ loay hoay bên máy. Nửa muốn gọi điện cho Khương, nửa kiêu căng chờ anh hạ mình trước. Cuối cùng chịu không nổi, cô thay đồ định tới nhà anh.

Nhưng cô vừa thay đồ xong thì có tiếng chuông. Cô nhào nhanh tới bên máy, hấy tấp cầm ống nghe lên:

- A lô.

Bên kia là giọng của Khương, anh nói rất rõ ràng. Nhưng vì tâm trí cô bấn loạn quá nên không nghe rõ được, cô nhắc lại:

- A lô, xin nói lớn dùm.

- Anh đây, em nhận ra anh chứ?

Thục Ánh cố lấy giọng lạnh lùng:

- Gọi tôi có chuyện gì không?

- Hôm qua anh đến nhà, rất tiếc là em không muốn tiếp anh, anh muốn hai đứa gặp nhau một lần, anh có chuyện quan trọng cần nói.

- Chuyện gì ?

- Bao giờ rảnh, em có thể cho anh một cái hẹn không?

Thục Ánh lưỡng lự một chút, rồi buông xuôi:

- Anh muốn gặp tôi thì cứ đến đây đi.

- Mình có thể tìm một chỗ khác được không? Anh cảm thấy nhà em không phải là chỗ thích hợp lắm, tìm chỗ khác đi vậy.

- Thôi được, vậy thì tới quán cà phê gần hoa viên đi, tôi sẽ tới

- Ngay bây giờ chứ

- Sao cũng được

- Cảm ơn em

Hình như giọng Khương có chút gì đó mỉa mai. Không phải đó chỉ là cảm tưởng, mà cô gần như chắc chắn như vậy. Trong một phút, cô bỗng muốn nói câu gì đó cay độc để dập tắt sự kiêu ngạo đó, nhưng không kịp nghĩ ra thì Khương đã gác máy.

Ý nghĩ khó chịu đó cứ lẩn quẩn trong đầu cô trên suốt đường tới nơi hẹn. Cho nên thay vì giữ vẻ nghiêm nghị xa cách như từng dự định trong đầu, thì cô lại cau có với cặp môi mím lại, thật khó gần.

Thục Ánh dẫn xe vào quán, cô thấy ngay Khương. Anh chọn một bàn nhìn ra mặt hồ. Trong một thoáng, hình ảnh những lần hẹn hò trước kéo về, làm cô thấy mình xúc động thật sự. Thậm chí cô mỉm cười với Khương từ xa.

Cô đi về phía bàn Khương. Anh đứng dậy, lịch sự kéo ghế cho cô:

- Anh rất mừng vì cuối cùng cũng gặp được em.

Thục Ánh giữ vẻ xa vời:

- Lâu quá không gặp, anh khỏe không?

Một nụ cười thoáng qua trên mặt Khương, anh gật đầu:

- Vẫn bình thường, em uống gì ?

- Gì cũng được.

Khương gọi cho cô một ly cà phê, rồi ngồi im hơi lâu. Hình như anh thấy không khí nặng nề quá. Hay là đã lâu không hẹn hò thế này, nên anh không có chuyện để nói.

Thục Ánh cũng ngồi im, đưa mắt nhìn lơ đãng ra hồ, nhưng thật sự cô đang nóng lòng muốn biết điều Khương sắp nói ra.

Khương chợt lên tiếng:

- Em đi thế này, bác có ý kiến gì không?

- Mẹ tôi đi vắng nên tôi không nói.

- Vậy hả ?

- Hôm qua gặp Anh Thư trong điện thoại, lúc này con bé có vẻ kiêu kỳ quá, nói chuyện xác xược thấy ghê luôn.
- Vậy hả ?
Câu hỏi vô nghĩa của anh làm Thực Ánh thấy khó chịu. Cô nói ra đâu phải để thấy thái độ vô tư của anh. Cô quay lại, nhưng chỉ nhìn thoáng qua Khương:
- Anh muốn nói chuyện gì vậy?
Khương suy nghĩ hơi lâu rồi cuối cùng nói một cách rất nhẹ nhàng, thậm chí anh còn cười mỉm:
- Chúng ta chia tay nhau nghe Ánh.

“Cái gì ?” – Thực Ánh chợt ngồi thẳng lên, cặp mắt mở to bất động, như còn hoài nghi điều mình vừa nghe.

Khương vẫn nói với một nụ cười:

- Tất cả những gì anh muốn nói chỉ có vậy thôi. Anh muốn mình chia tay cũng nhẹ nhàng như lúc mình quen nhau, như vậy đỡ khó chịu cho cả hai.

Qua phút choáng váng, Thực Ánh nghĩ ngay đến Anh Thư. Cô cười nhạt:

- Có phải anh thích Anh Thư không?

Khương lắc đầu:

- Anh Thư không liên quan gì đến quyết định của anh, vấn đề là em và anh mà thôi.

- Em, anh và cả Anh Thư trong đó nữa chứ, anh phủ nhận để lương tâm thanh thản hơn chứ gì.

Khương nói một cách lầm lì:

- Anh nhắc lại, cô ấy không liên quan gì đến chuyện này. Trong sự đổ vỡ này, anh nhận hết lỗi về mình.

Và cũng không muốn phân tích xem ai có lỗi hơn ai. Anh chỉ muốn mình chia tay nhẹ nhàng mà thôi.

Thực Ánh lặng yên. Ngực phập phồng một nỗi đau cuộn gợn. Cô đã chưa từng nghĩ đến tình huống này.

Gì cũng được, có thể giận dữ mắng nhiếc, nhưng đừng chia tay!

Khương hoàn toàn không hiểu được ý nghĩ của Thực Ánh lúc này, anh vẫn nói hết sức nhẹ:

- Những gì em gây ra cho anh, anh không hề muốn nhắc lại, nhưng anh muốn một điều, tất cả nên chấm dứt ở đây, để sau này em đỡ phải ghét anh thêm.

Thực Ánh nheo mắt:

- Muốn chia tay sao người ta nói nghe vị tha vậy, thậm chí quá lịch sự. Anh là người như vậy đó à, anh Khương?

- Những gì em đã làm với anh, anh thật sự không muốn nhắc, nhưng nếu em cảm thấy anh còn nợ em điều gì đó, em cứ nói cho hết, anh sẵn sàng nghe.

Thực Ánh quay phắt lại, hai mắt quắt lên:

- Điều mà anh nợ tôi là sự sỉ nhục, làm mất mặt tôi và cả gia đình tôi, anh tính sổ sao đây ?

- Chuyện đó vượt khỏi tầm giải quyết của anh rồi. Khi chấm dứt một mối quan hệ, thì người trong cuộc không thể tránh khỏi tổn thất tinh cảm, và cả hai đều phải chịu như vậy.

- Chỉ có một mình tôi chịu, chứ không phải cả hai.

- Không, cả anh nữa.

Thực Ánh nói một cách căm hận:

- Anh mát cái gì chứ, bỏ tôi xong anh sẽ có ngay con nhỏ trẻ hơn và xinh hơn tôi, tôi nghĩ đâu có sai.

Khương thoáng cau mày:

- Anh đã từng nói Anh Thư không liên quan gì đến chuyện này cả. Và yêu cầu em đừng bao giờ đem cô ấy vào đây.

Thực Ánh quát khê:

- Làm sao tôi không nói được, khi chính nó là nguyên nhân gây mọi chuyện, rồi nó sẽ phải trả giá với tôi.

Khương cười khê:

- Thôi được, nếu em không chịu nhìn ra nguyên nhân, thì anh buộc phải nói cho em biết, những gì em làm đã đưa anh đến quá mức chịu đựng, anh muốn chấm dứt tất cả, để được yên ổn, chứ không phải để có một người khác, em đừng đổ thừa Anh Thư nữa.

Thực Ánh gạt phắt đi:

- Ngụy biện

- Tùy em nghĩ.

- Những gì tôi làm là cái có lớn nhất để anh biện hộ cho tính sở khanh, anh không dám nhận, vì phải giữ bộ mặt đạo đức với bọn sinh viên của anh chứ gì.

Không kềm được, Khương quay lại, chiếu cái nhìn giận dữ vào cô:

- Những gì anh xây dựng em đều cố ý phá bỏ hết. Em muốn làm cho anh thân bại danh liệt, cách giữ người yêu của em tàn khốc như vậy sao ?

Cái nhìn đỏ lửa của Khương làm Thực Ánh hơi khựng lại. Lần đầu tiên cô thấy anh có vẻ dữ dội như vậy. Trước đây hai người đã từng bất đồng, từng cãi cọ, nhưng anh luôn có thái độ nhẹ nhàng trầm tĩnh. Trong khoảnh khắc, cô chợt hiểu mình bị cấm ghét.

Ý nghĩ đó làm cô xốn xang đến tận tận. Và lần đầu tiên, cô thấy sợ Khương thật sự. Chính xác hơn là sợ sự nổi giận trong con người hiền hòa của anh.

Khương hình như không còn kềm chế được nữa. Lốp vỏ khoan hòa vỡ tung, anh tiếp tục nói bằng giọng rần như thép:

- Chỉ một hiểu lầm nhỏ, mà em quậy cho mọi người nháo nhắt cả lên, thay vì kéo anh lại, em đẩy anh xa em hơn bằng việc làm nhảm tâm của em, em có ý thức được chuyện đó không ?

- Tôi không ngờ là ...

Khương ngắt lời:

- Quen với em mấy năm, anh chưa bao giờ nhận được ở em tia sáng của sự vị tha, dù chỉ một chút, không phải chỉ bây giờ, mà từ lâu rồi, anh cảm thấy càng ngày càng xa em thêm thôi.

Thực Ánh không giấu được vẻ hoảng sợ. Lần đầu tiên cô cảm nhận được rằng Khương đã chán cô. Cái đó còn kinh khủng hơn sự giận dữ nhiều.

Cô cố bào chữa:

- Từ nhỏ lớn tôi đã quen được nuông chiều, anh biết chuyện đó mà, sao bây giờ quay ra bắt bẻ.

- Được nuông chiều không có nghĩa là chỉ biết có mình, bất cứ ai làm gì trái ý em, em đều trả đũa bằng cách tấn công người ta tới tấp, làm cho người ta cùng đường. Sao em không chịu khó nghĩ tới người khác chứ.

- Vậy người khác có nghĩ tới tôi không? Diễn hình là anh và con bé đó, khi hai người qua mặt tôi, hai người có nghĩ tới tôi không?

Khương lắc đầu ngán ngẩm:

- Em đã nói như vậy, có nói đến mấy vẫn không làm cho em hiểu ra, anh không còn đủ nhiệt tình để tranh cãi với em nữa.

- Anh không muốn mở xẻ mọi chuyện, vì sợ bị vạch trần chân tướng của mình. Cuối cùng thì anh cũng bị rơi mặt nạ, một tên đạo đức giả.

Khương chỉ cười nhếch môi chứ không nói gì. Cử chỉ của anh làm Thực Ánh như bị khiêu khích. Và những lúc như vậy, cô càng muốn trấn áp để giành phần thắng về mình.

Giọng cô cao vút đến mức sắp trở nên tiếng the thé:

- Anh đi từ lỗi này đến lỗi khác mà không dám nhận, cuối cùng đòi chia tay để trả đũa. Vậy mà cũng là một tên trí thức đó sao ?

Vốn đã biết tính cô, Khương lập tức chặn lại:

- Không kể tội nhau nữa, anh chỉ nói điều này thôi. Khi em gởi đơn đến trường kiện anh, anh lập tức hiểu mình phải làm gì. Và anh sẽ không thay đổi ý định đó, mình chia tay đi.

Thực Ánh còn đang ngồi lặng thì anh nói tiếp:

- Nếu em còn tiếp tục thừa kiện như vậy, anh buộc lòng phải phản ứng với em. Lúc ấy em sẽ không tránh khỏi tổn thất đâu, đừng bao giờ dồn anh vào chân tường nữa.

Thực Ánh thách thức ngay:

- Anh định sẽ làm gì ? Đưa tôi ra tòa chắc, dám không?

Khương trả lời điềm tĩnh:

- Anh sẽ làm vậy, nếu em còn muốn hãm hại người khác, anh thì không sao, nhưng Anh Thư không đáng để em trả thù đâu.

Thực Ánh nghiêng răng:

- Khi yêu nhau thì ngon ngọt, đến lúc chia tay thì trở mặt như vậy sao, thật là đê tiện.

Khương điềm nhiên:

- Em chịu khó nghĩ về những gì mình làm, lúc đó em sẽ hiểu tại sao người khác làm như vậy.

Không hề hỏi ý kiến Thực Ánh, anh quanh ra gọi trả tiền. Rồi đứng lên:

- Hy vọng mình gặp nhau trong hoàn cảnh vui vẻ hơn, chào em.

Thục Ánh vẫn ngồi yên , chỉ nhìn anh bằng ánh mắt căm ghét tột cùng.

Khương vẫn thản nhiên bỏ về. Thục Ánh im lìm nhìn theo. Muốn la hét quát tháo lên, nhưng không thể làm như vậy. Tâm trí cô choáng váng quay cuồng vì sự căm tức lên đến tột cùng. Cô ngồi lặng thật lâu như vậy mới dần dần tỉnh trí để ra về.

Khi cô về đến nhà thì thấy mẹ và chị Thục đang ngồi ở băng đá trước sân. Không hề nhìn đến ai, cô dựng xe bừa trong sân, rồi đi thẳng lên phòng.

Bà Định và Thục nhìn nhau thắc mắc. Giọng Thục lo ngại:

- Nó làm sao vậy mẹ ?

- Mẹ không biết, lúc nó đi thì mẹ Ở dưới bếp, lên thì thấy nó đi rồi. Chuyện gì mà mặt mày nó tối thui vậy kia.

- Để con lên hỏi nó xem

Thục đi ngay lên phòng Thục Ánh. Cô đang đứng giữa phòng, nét mặt rùng rục, đỏ bừng . Thấy bà chị, cô hét lên:

- Đừng ai vô đây nữa, đi ra hết, đi đi.

Thục hoảng hồn đứng lại ở cửa:

- Em làm sao vậy ? Có chuyện gì xảy ra vậy ?

- Chuyện gì kệ cha tôi, chị không phải là người của nhà này, chị đi đi, cút cho khuất mắt tôi đi.

Thục cau mày:

- Em nói gì khó nghe vậy, chuyện gì thì nói, sao lại la hét như vậy.

Thục Ánh còn hét dữ hơn, kèm theo một cái dậm chân dữ dội:

- Tôi nói chuyện khó nghe vậy đó, bởi vậy ai cũng muốn bỏ , cả chị là người nhà cũng theo phe người khác, chị cút về bên đó ở đi.

Tiếng cô lớn đến nỗi ông bà Định ở dưới nhà cũng nghe chói tai. Cả hai người vội đi lên. Bà Định đẩy cửa bước vô, mặt hốt hoảng:

- Cái gì vậy ?

Thục Ánh ngoảnh đầu không thèm trả lời, bà quay sang Thục :

- Chuyện gì vậy Thục ?

- Con không biết, tự nhiên nó la như vậy đó.

Ông Định lên tiếng:

- Chuyện gì con từ từ nói, la hét như vậy người ta cười cho đó.

Thục Ánh làm thinh, nhưng đến lượt bà Định hỏi lại thì cô quay phắt lại, trừng mắt lên:

- Mẹ còn hỏi nữa sao . Chuyện này là tại mẹ, tất cả là tại mẹ, tại mẹ xúi giục nên con mới thế này, hấn bỏ con rồi đó, mẹ vừa lòng chưa ?

Bà Định thất sắc:

- Cái gì ?

- Nếu mẹ để cho con tiếp hấn thì chuyện đã không tới nỗi như vậy. Tại mẹ tất cả, bây giờ mẹ chịu trách nhiệm đi.

- Nó nói sao mà bỏ con ?

- Con mới vừa gặp hấn, hấn đã bảo chia tay Đó, mẹ vừa lòng chưa ?

Bà Định chợt nổi nóng:

- Vậy rồi mày đồ thừa mẹ à ? Mày không giữ nổi bồ, để con nhai ranh giành giật rồi quay về trách mẹ mày à ? Thế đó, con gái tôi có hiểu vậy đó.

- Con muốn làm gì mẹ cũng không chịu, cái gì cũng đòi làm cao, bây giờ hấn bỏ con, mẹ sáng mắt ra chưa, không tại mẹ thì là ai ?

Ông Định nói bình tĩnh:

- Chuyện gì thì mẹ con cũng từ từ nói, không được la nghe chưa.

Bà Định nói nhỏ hơn, nhưng giọng vẫn còn nặng nề:

- Ông nghe nó nói không, tệ quá không giữ nổi bồ, rồi bây giờ quay lại trách mẹ. Trách là trách cái gì ?

Có ngon thì đi quậy con nhỏ kia đi, sao chỉ giỏi làm mình làm mẩy với mẹ vậy.

Thục Ánh càng tức điên lên, cô quát lên, bắt kể mình đang quát với ai:

- Mẹ tưởng mẹ hay lắm, ai ngờ chỉ giỏi hại con cái, thật vô phúc cho con khi gặp người mẹ như vậy.

Bà Định tái mặt. Ông Định vội mắng Thục Ánh:

- Con nói quá lắm rồi nghe, im miệng lại ngay, nếu không đến lượt ba trị con đó.

Uy lực của ông làm Thục Ánh chùng lại một chút. Nhưng cô nguầy nguời bỏ về phía giườn gngôi, như không muốn nhìn đến ai.

Thục kéo bà Định ra cửa:

- Nó đang mất bình tĩnh đó, mẹ đừng để ý. Mẹ xuống dưới đi, để con nói chuyện với nó cho.

Bà Định hậm hực kéo tay ông đi ra. Còn lại hai chị em, Thục quay lại nhìn Thục Ánh, trách nhẹ:

- Em khổ thì cả nhà cũng khổ như em, sao lại nói mẹ như vậy, như vậy là hỗn lảm biết không.

Thục Ánh hậm hực nhìn chỗ khác , như không thèm nghe.

Thái độ của cô là Thục cũng bức , nhưng vẫn nhỏ nhẹ :

- Lúc này cậu ta hẹn gặp , hay em tự đến tìm cậu ta ?

Thục Ánh cau có :

- Ai hẹn thì có gì quan trọng , bây giờ chị cũng như mẹ phải không ? Nếu biết tôi hẹn thì bảo tôi lẹ chứ gì ?

Thục lắc đầu :

- Chị chỉ hỏi để biết ý cậu ta thôi.

Thục Ánh im lìm một lát , rồi bỗng khóc rức lên :

- Tại con nhỏ em chồng chị mà hấn chia tay với tôi , bây giờ chị xử sao đây.

Thục hơi giận :

- Nếu xử được thì chị đã xử lâu rồi . Em biết là chị không làm gì được mà . Nếu lúc trước em nghe chị thì sự việc không đến nỗi như vậy đâu.

- Giờ còn ngồi đây trách móc nhau nữa phải không ?

- Chị không trách nhưng nói để em biết lỗi của em ở đâu.

Thục nhăn mặt :

- Đến giờ mà em còn chưa tính trí ra sao ? Chị bảo đảm Anh Thư không liên quan gì đến chuyện này cả , tất cả là tại em đó.

- Nếu nó không quyến rũ hấn thì làm sao có chuyện , sao chị không bắt lỗi nói , cứ đổ thừa em không vậy ?

Thục điềm nhiên :

- Anh Thư có thể quyết rũ , hoặc làm hơn như vậy , nhưng nếu em cư xử tệ nhị thì đã không đưa đến đổ vỡ.

- Hứ.

Thục nói một hơi dài :

- Chị không ngờ em gởi đơn đến trường cậu ta , em có biết làm vậy là chặn con đường tiến thân của người ta không , chưa kể là cậu ta bị mất uy tín với đồng nghiệp , với học trò . Con người nếu mất cái đó thì còn ra giá trị gì nữa , sao em hủy diệt người ta như vậy . Mà người ta có xúc phạm gì em đâu.

- Ai bảo phản bội em , thì em trả thù cho hết góc đầu lên luôn.

- Chị dám chắc sau chuyện đó , cậu ta lập tức quyết định chia tay , em tự hại em chứ không phải Anh Thư hại em đâu.

Thục Ánh vẫn khẳng khái :

- Nếu con quỷ đó không nhào vô phá hoại , thì đã không có chuyện gì , chị không thấy chuyện đó sao.

Thục thở dài ngán ngẩm :

- Chị phải nói thế nào em mới hiểu đây , vợ chồng đi nữa chưa chắc cư xử như em , huống gì em chẳng là gì cả , chỉ có cái tiếng người yêu thì đâu có đủ tư cách thừa kiện , mà Anh Thư cũng đâu có phạm luật , phải nhìn ra vấn đề chứ.

Thục Ánh ngồi yên . Ý nghĩ chuyển sang chuyện khác , rồi cô nói một cách rầu rĩ :

- Em hơn ba mươi tuổi rồi , đâu còn trẻ để làm lại từ đầu , chị có hiểu bi kịch của em không ? Nếu hiểu thì chị sẽ biết tại sao em làm vậy.

- Nhưng khi làm vậy , em đã tự tay đập vỡ tất cả , Khương không bỏ em vì có Anh Thư , mà chính vì em xúc phạm cậu ta , em hiểu ra chưa ?

- Cho là như vậy đi , bây giờ có cứu vẫn được không đây.

Cô nhìn Thục với tất cả nỗi lo canh cánh , sự hy vọng mãnh liệt :

- Theo chị thì anh có thể nghĩ lại không ? Nếu bây giờ em xin lỗi , anh ta chịu bỏ qua không ?

Câu hỏi đó làm Thục thấy nhói lòng , cô trả lời dụi dằm :

- Chị không biết , dù chị cũng mong như vậy.

Thục Ánh lăm lăm :

- Hai đứa quen nhau mấy năm , có biết bao kỷ niệm với nhau , chẳng lẽ bỏ dễ dàng vậy sao ?

- Có thể.

- Xét kỹ ra , em đâu có xấu hơn Anh Thư , tuổi trẻ chưa hấn đã là ưu điểm , phải không chị ?

Thục nhìn Thục Ánh một cách thương hại nhưng vẫn lặng im.

Thục Ánh vẫn miên man với hy vọng mới :

- Bảo là Anh Thư trẻ hơn , nhưng thật ra em đâu có già đâu , em vẫn là con gái kia mà , thậm chí đẹp hơn nó , lẽ nào em thua nó.

Thục dịu dàng :

- Tại sao em đem chuyện đẹp xấu so sánh với Anh Thư ? Bây giờ cái đó đâu có quan trọng.

- Sao lại không ? Vì có nó anh ấy mới so sánh , em muốn tìm điểm trội hơn của mình để phát triển nó , để cho anh ta nhận ra ai hơn ai.

- Chị nghĩ Khương chưa bao giờ so sánh ngoại hình của em với Anh Thư . Vấn đề quan trọng là cách xử sự của em , em hiểu không ?

Thục Ánh gật đầu :

- Vậy thì em sẽ xin , sẽ đồ tất cả cho mẹ , em sẽ bảo em làm vậy vì bị mẹ bắt buộc , mà anh ấy cũng biết chuyện đó mà , em nói vậy chắc cứ vãn được , phải không ?

Thục im lặng . Sự thô thiển của Thục Ánh làm chị vừa đau lòng vừa thất vọng . Trước giờ chị luôn thua cô em gái về học vấn , tư chất thông minh , trí tuệ sắc sảo . Thục Ánh là như thế , sao bây giờ đâm ra kém tự tin đến vậy ? Đến mức có những ý nghĩ ngờ nghệch.

Thục khề thờ dài một mình . Khi người ta gặp chuyện bất trắc mới biết được tư chất . Còn lúc bình thường thì ai cũng có thể là người thông minh cả.

Cô không giấu được vẻ thương hại khi nhìn Thục Ánh :

- Em đừng đồ thừa ai cả , cách hay nhất là nhận lỗi về phía em , và xin lỗi cậu ta.

- Nếu cần thì em sẽ làm , nhưng không biết làm vậy có thuyết phục được không , còn đồ cho mẹ thì coi như em không có lỗi gì hết , như vậy anh sẽ nghĩ em đứng về phía anh , vì anh đâu có ưa mẹ.

Thục xẵng giọng :

- Vậy nếu cậu ta yêu cầu bỏ mẹ , chắc em cũng bỏ phải không ?

Thục Ánh đang quá rối nên không suy nghĩ được gì , cô gật đầu :

- Thì cứ giải quyết cho được việc của mình đi , sau đó tính nữa.

- Em nên bản lĩnh một chút đi , quy lụy kiểu đó cậu ta sẽ khinh em theo kiểu khác đó.

- Vậy chị muốn em phải làm sao bây giờ ?

- Xin lỗi nhưng không hạ mình quá đáng , cho dù có thế nào , thì em cũng phải giữ lại lòng tự trọng , đừng có lúc thì quá hung hăng , khi không được thì quá hạ mình , đến nỗi nói xấu cả mẹ mình , không được làm như vậy.

Thục Ánh gật đầu :

- Từ đây về sau em nghe chị chứ không nghe mẹ nữa , mẹ xúi cái gì cũng bậy cả.

- Không phải chỉ toàn là mẹ quyết định , mà tại em muốn như vậy , em và mẹ đều có ý nghĩ giống nhau , mai một em đừng đồ lỗi cho mẹ nữa.

Thục Ánh khoát tay :

- Thôi được , thôi được , bây giờ chị nghĩ cách giúp em đi , chị có vẻ hợp với anh , chắc anh nghe chị hơn , chị khuyên anh phụ với em nhé.

- Chị sẽ ráng.

- Còn nhỏ Thư thì sao ? Nó cứ đeo ảnh hoài , em bức mình quá , chị lo cho em hay nó đây ?

- Làm sao chị lo cho người ngoài hơn em chứ , có điều em đừng gây chiến với Anh Thư nữa , không gây em sẽ có lợi hơn nhiều.

Thục Ánh nóng nảy :

- Mỗi lần nghĩ tới nó làm em muốn điên lên được.

- Cho dù là vậy thì cũng đừng tấn công người ta , cứ kiên nhẫn đi , có lẽ em phải học kiên nhẫn nhiều hơn người ta gấp đôi đó.

- Coi như em nghe lời chị , nhưng chừng nào anh ấy mới quay lại với em đây , chị phải nhanh lên đây.

Thục lắc đầu :

- Làm đồ vỡ thì dễ , nhưng hàn gắn rất khó , kiên nhẫn chờ , chứ đừng bắt chị đem kết quả về ngay , không được đâu.

Chị nhìn đồng hồ , nói với về sốt ruột :

- Chị phải về sớm , sợ bé Bo khóc , nay mai gì chị qua.

Thục Ánh không để tâm đến chuyện đó , chuyện của cô mới là quan trọng , và cô níu tay Thục lại :

- Chị Ở lại chút nữa đi , em đang cần nói chuyện với chị mà.

- Chị đã nói xong rồi đó chứ , có lẽ mai chị đến tìm cậu ta nói chuyện xem sao.

- Chị sẽ nói thế nào , nói thử xem.

Thục lắc đầu :

- Bây giờ chị phải về , để mai chị qua.

Thục Ánh sốt ruột :

- Nhà bên đó bao nhiêu người , không lẽ không giữ nổi thằng nhỏ , còn em thì đang cần chị , chuyện của em như dầu sôi lửa bỏng đây này , chị Ở đây với em đi.

- Thì nhiều người giữ , nhưng tới giờ phải cho nó bú sữa chứ , sữa chị sắp chảy rồi đây này.

- Chảy thì lau , bỏ nó một chút đâu có sao . Thế nào , theo chị thì lúc em nhận lỗi rồi , anh ấy có chịu bỏ qua không ?

Thục rất bức , nhưng cũng nói nhẹ nhàng :

- Chuyện đó không biết được , em đừng hấp tấp quá , thôi chị về , mai chị qua.

Nói xong cô vội vã ra về . Mặc cho Thục Ánh níu kéo . Hình như cô có vẻ giận , nhưng sốt ruột dứt bẻ ở nhà nên chị không thể chiều ý cô.

Trên đường về , Thục lại nghĩ đến Thục Ánh . Bằng mọi cách chị phải cứu vãn mối quan hệ của cô .

Nhưng chị cảm thấy hơi thiếu tự tin . Người ta đập phá sao dễ dàng quá , nhưng dọn dẹp lại thì khó khăn rất nhiều . Vậy mà không ai chịu khó kiên nhẫn để giữ gìn cả.

o O o

Tan buổi họp , các thầy cô trong khoa lần lượt ra khỏi hội trường . Khương vắt cây viết vào túi . Anh đứng lên đi ra cửa . Vừa lúc gặp thầy Phi cùng vừa đi tới . Hai người mỉm cười chào nhau . Thầy Phi hỏi một cách quan tâm :

- Chuyện đó tới đâu rồi , giải quyết xong chưa ?

- Tương đối , nếu như bên kia rút lui thì sẽ không còn gì để nói nữa.

- Mấy hôm nay Anh Thư nghỉ học đó , anh biết chuyện đó không ?

Khương hơi đứng lại :

- Sao vậy ?

- Không biết , nghỉ không có lý do , thấy cô ta vắng mặt hai buổi của tôi , tôi hỏi hai cô ngồi gần thì mới biết cô ta nghỉ trước đó nữa , không biết chuyện này có liên quan đến vụ lá thư không.

Quay qua thấy khuôn mặt đăm chiêu của Khương , anh cười cười :

- Chuyện này chắc phải nhờ thầy chủ nhiệm cổ giải quyết phụ quá . Có những chuyện tế nhị mà thầy cô bình thường không thể xen vào can thiệp được.

- Anh định nhờ tôi khuyên cô bé à ?

- Thầy Khương ra lệnh thử xem sao , sợ rằng cô ta không nghe lời khuyên của bất cứ ai khác , ngoài người mà cô ta thích.

- Cũng không chắc lắm , nhưng tôi cứ thử xem sao ?

- Vậy thì cảm ơn rất nhiều , thú thật , mấy hôm nay tôi hơi nhức đầu vì cô này , mình quen không bị sinh viên quấy rối , nên có trường hợp rắc rối thì hơi ngán.

Khương bật cười :

- Tôi hiểu rồi , nhưng cô ta không đến nỗi khó trị đâu.

Hai người chia tay nhau ở cuối hành lang . Thầy chủ nhiệm đi lên lớp . Khương ra xe về nhà . Trên đường đi anh không ngừng nghĩ về Anh Thư . Nhớ lại những gì cô nói trong buổi tối ở nhà Anh Thư . Lúc đó anh hơi buồn cười vì nghe cô dọa nghỉ học đi bụi đời . Không ngờ cô làm thật.

Không biết Anh Thư có đi bụi như đã nói , nhưng nghỉ học thì đã làm thật , cô bé này chẳng hề biết sợ là gì , ngang bướng kinh khủng.

Khương nhìn đồng hồ . Giờ này lẽ ra là giờ học của Anh Thư . Nhưng nghỉ rồi không biết cô đi đâu . Anh lấy máy gọi thử về nhà , rất may người nghe là cô :

- Alô.

Nhận ra giọng cô , Khương thở nhẹ . Nếu là chị Thục thì có lẽ phải giải thích dài dòng rất phiền.

Anh còn đang suy nghĩ thì tiếng Anh Thư lặp lại lớn hơn :

- Alô.

Khương nói thân mật :

- Thầy đây Anh Thư , em đang làm gì vậy ?

Hình như Anh Thư bị bất ngờ lắm , giọng cô thay đổi hẳn :

- Thầy gọi em chi vậy , em đã nói là không bao giờ gặp thầy mà.

- Trước khi đi đến quyết định đó , em hãy trả lời cho thầy biết , tại sao giờ này em còn ở nhà , đáng lẽ em phải ở trường đúng không ?

Anh Thư nói ngang :

- Tại em không thích đi học , em đã nói thì sẽ giữ lời.

- Thôi được , bây giờ thầy sẽ đến quán café gần nhà em , em ra đó gặp thầy ngay nhé.

- Không , em không thèm đi tìm thầy đâu , em nói rồi.

- Nhưng đây là thầy gọi , chứ không phải tự em tìm thầy . Nếu em không ra gặp thì thầy sẽ đến nhà em , với tư cách là thầy chủ nhiệm đi gặp phụ huynh.

Giọng Anh Thư có vẻ hoảng :

- Thầy gặp ba mẹ em làm gì , giờ này không ai có nhà đâu , chỉ có chị Thục thôi.

Khương chột muốn đùa :

- Nếu không có người lớn ở nhà thì thầy sẽ chờ . Thầy muốn hỏi tại sao ba mẹ để học sinh nghỉ học mà không xin phép nhà trường.

Anh Thư kêu lên :

- Thấy đừng nói giọng đó , em không phải là học sinh phổ thông.

Khương nói như ra lệnh :

- Bây giờ thầy đến đó chờ em , em ra ngay , không được để thầy chờ lâu nghe chưa.

Nói xong anh tắt máy ngay , như không để Anh Thư có lời yêu sách . Trong thâm tâm , anh tin rằng Anh Thư không bùng đến độ gan lì với anh.

Khương rẽ qua con đường đến Anh Thư . Anh ngừng xe trước quán café , đi ra phía nhà thủy tạ ngồi chờ cô.

Chiều nay mưa rất nhẹ . Khương nhìn xa ra mặt hồ . Anh chợt thấy Anh Thư từ con đường phía trước đi tới . Và lặng lẽ ngắm cô . Cô không mặc áo mưa , chỉ khoác chiếc áo có mũ trùm đầu . Quần jean xanh . Màu áo xanh da trời rất hài hòa nhau . Nhìn cô đi giữa trời mưa , anh có cảm giác rất nhẹ nhàng . Và chiều nay không gian như thơ mộng hơn.

Anh Thư bỏ áo khoác ngoài xe , đi vào quán . Cô có vẻ vừa dằn dỗi , vừa ngoan ngoãn . Mồi dưới bĩu ra một cách dễ thương . Cô đến trước mặt Khương , hơi cúi đầu.

- Thưa thầy.

- Em ngồi đi . Uống café hay sữa đây ?

Anh Thư tự gọi cho mình một ly trà nóng . Xong cô quay lại ngồi im , hai tay đan vào nhau , ủ giữa chân cho đỡ lạnh.

Khương nhìn cô một lúc rồi lên tiếng :

- Vì giận thầy mà em nghỉ học à ? Em định nghỉ trong bao lâu ? Thầy đáng để em liêu lĩnh như vậy sao ?

Anh Thư nguẩy đầu nhìn ra mặt hồ :

- Em ghét thầy.

Khương gật đầu :

- Thầy biết , nhưng thầy đâu còn dạy em , em đâu còn lý do để bỏ học giờ của thầy , đã một lần như vậy rồi , em nhớ không ?

Anh Thư khề nhăn mặt :

- Em không thèm nhớ , em ghét thầy , ghét tất cả những gì liên quan đến thầy . Em sẽ xin đi làm và sẽ lấy chồng.

Khương suýt phì cười , nhưng anh vội ghìm lại :

- Lập gia đình cũng là ý tưởng hay , đến lúc nào đó em cũng phải có chồng thôi , nhưng trước khi làm việc đó , em phải lấy được bằng tốt nghiệp đã.

Anh Thư im lặng một lát , rồi hỏi một cách bất bình :

- Có phải thầy gọi em ra đây chỉ để bảo em đi học không ?

Khương gật đầu , mắt không rời khỏi cô , nhưng vẫn không nói gì.

Anh Thư xụ mặt xuống :

- Nhưng em đâu có liên quan gì đến thầy . Thầy đâu còn dạy em nữa.

- Không còn dạy thì không còn là thầy sao , Anh Thư ?

- Không phải em phủ nhận thầy giáo dạy mình , nhưng em đâu có còn xem thầy như một người thầy bình thường , thầy hiền mà.

- Vì hiền nên thầy có trách nhiệm với em , lo nghĩ về em , em không hiểu điều đó sao ?

- Nhưng em không cần cách lo như vậy . Em muốn thầy nhìn em cách khác.
- Một cô sinh viên bỏ học không lý do , bây giờ bảo thầy nhìn theo cách khác , nghĩa là muốn thầy khen em ngoan chứ gì ?

Anh Thư khẽ nhăn mặt phụng phịu :

- Em không có đùa mà.
 - Nếu em muốn thầy nhìn cách khác thì trước hết em phải làm cách khác , đừng dùng cách này nữa .
- Nghĩa là hãy học lại đi.

- Thầy càng bảo em lo học , em sẽ càng bỏ học , em sẽ lấy chồng cho thầy hết coi thường em.

Khương chột nghiêm mặt :

- Chồng đâu cho em lấy bắt từ vậy , thầy không thích nghe em nói vậy đâu , hãy bỏ ngay ý nghĩ đó đi.
- Em không bỏ.
- Em trẻ con quá rồi đó Anh Thư.

Anh Thư nói ngang :

- Trẻ con thì không nghĩ đến chuyện lập gia đình một cách nghiêm túc , em sẽ lấy chồng và sẽ làm một người vợ hiền thực , cho thầy sáng mắt và thầy sẽ hối hận.

Ra là vậy , Anh Thư quyết liệt như vậy , tưởng như con nít , nhưng không hề bông bột chút nào . Khương còn ngăn người ngạc nhiên , thì cô nói tiếp một cách tự tin :

- Chắc chắn thầy sẽ có một bà vợ vừa hung dữ vừa đa nghi , thầy sẽ không thể nào hạnh phúc , và sẽ hối hận vì tuổi trẻ bông bột nhu nhược của mình.
- Tại sao em cứ gán cho thầy từ nhu nhược vậy ? Em không nghĩ ra được chuyện khác sao ?

Anh Thư vẫn khẳng khái :

- Nhu nhược và mù quáng , đó là tính cách đặc trưng của thầy . Rồi thầy sẽ hối hận vì đã không nghe lời khuyên của em.

Khương lắc đầu :

- Thầy chưa từng thấy cô học trò nào khuyên thầy giáo như vậy . Vậy theo em , thế nào mới là sáng suốt.

Anh Thư liếm môi , nói không cần suy nghĩ :

- Nghĩa là biết rõ người nào phù hợp với mình và mình cần một người như thế nào , em thấy ngoài tình cảm ra , thầy và chị Ánh chẳng có điểm nào tương đồng cả.
- Cụ thể ?
- Tính thầy trầm lặng và thích cái gì thuộc về tinh thần , còn chị ấy thì nghiêng về vật chất , thậm chí không hiểu hết giá trị tinh thần là thế nào.
- Chỉ bao nhiêu đó thôi à ?
- Còn nữa , còn nhiều lắm , nhưng thầy có can đảm nghe em nói không ?

Khương cười cười :

- Thầy đã gọi em ra đây là đã có can đảm lắm rồi , em nói đi.

Anh Thư nói ngay :

- Em chắc chắn một người như thầy , sẽ không chịu được một người có các xử thô bạo như vậy , đó là chưa kể thầy sẽ gặp một bà vợ độc đoán , thích áp đặt người khác , như vậy khó chịu lắm.
- Có chuyện như vậy sao ?

Anh Thư không để ý một chút trêu chọc trong cách nói đó , cô đang sốt ruột nói cho hết mình :

- Nếu một người vợ thẳng tay phá hoại công danh của chồng , khi anh ta lỡ có lỗi , thì người chồng ấy sẽ thân bại danh liệt vì vợ thôi , em sợ nhất là trong gia đình có một bà chằn lửa.
- Thầy cũng thừa nhận như vậy , chuyện đó kể cũng đáng sợ thật.

Anh Thư nói như kết luận :

- Nhưng chắc chắn thầy sẽ gặp cảnh như vậy.

Khương bật cười :

- Lần đầu tiên thầy ngồi nghe một cô học trò khuyên cáo mình , thú vị thật.
- Nhưng nếu em không nói điều đó , thì sẽ chẳng có ai nói với thầy đâu , trên đời này không ai nghĩ về thầy nhiều như em , em thế là như vậy.
- Thầy cảm ơn em , Anh Thư.

Anh Thư bẽn lẽn :

- Tại sao thầy không chọn em chứ , em sẽ không bao giờ dòn thầy vào chân tường , và sẽ không gây cho thầy cuộc sống nặng nề bao giờ.
- Em có chắc lắm không ?

- Em biết chắc là mình sẽ rất tuyệt vời khi cư xử với người mình yêu.

Khương chột nghiêm mặt :

- Trở lại thực tế nhé , thật ra em không hề tuyệt vời dù chỉ một chút , thầy đã thấy điều đó , khi em không hề tôn trọng ý kiến của thầy.

Anh Thư mở lớn mắt :

- Sao ạ ?

- Em bảo sẽ nghe lời thầy , nhưng thực tế lại bỏ học và đòi đi lấy chồng , trong khi thầy chỉ muốn em học hành nghiêm chỉnh.

Anh Thư ngẩn người ngồi im , rồi chống đỡ yếu ớt :

- Ai bảo thầy không yêu em.

- Thầy làm sao yêu mến được cô học trò không chút bản lĩnh , cô ta không hề biết quý trọng tương lai của mình thì sao coi trọng tương lai người khác.

- Nhưng em...

- Em thế nào ?

- Em ghét thầy , vì thầy mù quáng.

- Vì ghét thầy mà em phá luôn tương lai của em , nổi loạn như vậy , chứng tỏ em không hề có bản lĩnh , và tình cảm của em cũng không có gì đáng tin , nói chung , em không chứng tỏ được sự trưởng thành của mình.

- Em...

- Em làm thầy thấy em giống như đứa bé ngang bướng , chỉ đòi cho được điều mà nó muốn mà thật ra nó không biết chắc là mình muốn vậy không.

- Chắc chứ , chắc chắn làm em rất yêu thầy.

- Nhưng thầy sợ là nó không sâu sắc , rồi em sẽ chán khi định được điều mình muốn thôi.

Anh Thư quỳnh quáng :

- Không có đâu thầy , thầy nói vậy là coi thường tình cảm của em đó thầy biết không.

- Thầy không hề coi thường , chỉ hoài nghi , và thầy em phải chứng tỏ mình là người có bản lĩnh.

- Không phải là em rất kiên định sao ? Đã hơn một năm rồi , vậy mà em có đổi ý đâu.

Khương lắc đầu :

- Em không phải chứng minh bằng cách đó , cách hay nhất là đừng nghỉ học , nếu em cứ như vậy , thầy sẽ không nhìn mặt em nữa , dứt khoát là như vậy.

- Nhưng thầy có yêu em không hả thầy ?

- Đừng hỏi thầy câu đó.

Anh Thư tiu ngui ngồi làm thinh . Nhưng chỉ một lát sau , cô hớn hờ lên :

- Không sao đâu , chỉ cần thầy trả lời là có thích em không , thầy nói thật đi.

Khương nói tránh né :

- Nếu em đừng bỏ học , thầy hứa chiều thứ bảy mỗi tuần sẽ gặp nhau một lần.

Mắt Anh Thư sáng lên :

- Thầy chắc chứ , thầy không được thất hứa nhé.

- Thầy chưa bao giờ thất hứa với em cả.

Anh Thư nói như nhắc :

- Có đấy , có một lần đấy , lần đó thầy hứa đi dự sinh nhật của câu lạc bộ , thế rồi thầy đi chơi với người yêu của thầy.

Khương nghiêm mặt :

- Nếu em nhắc chuyện đó lần nữa , thầy sẽ giận đó.

- Vâng , em sẽ không nhắc nữa , nhưng... bây giờ thầy đưa em đi chơi đi thầy.

- Lạnh thế này , em còn muốn đi đâu nữa.

- Đi Trúc Lâm nha thầy , em thích ngồi trên đồi thông nhìn xuống phía dưới , nếu còn sớm mình sẽ qua bên kia hồ , đi há thầy.

Khương lắc đầu :

- Không được , thế này cũng là đi chơi rồi.

Anh Thư nài nỉ :

- Thầy đi với em đi thầy , mấy lần bọn em đến đó , em buồn lắm.

- Tại sao buồn ?

- Thầy biết lúc đó em nghĩ gì không ? Em ao ước có thầy đi cùng , chỉ có thầy với em thôi.

Khương khẽ vuốt sống mũi , thấy mềm lòng đến nơi . Nhưng anh cố cứng rắn :

- Nếu em hứa ngày mai đi học bình thường , thì thứ bảy này thầy sẽ đưa em đi.

Mặt Anh Thư sáng rỡ :

- Thầy hứa chắc chứ ?

- Tất nhiên.

- Vậy ghé tay em mới tin.

Và cô vô tư đưa ngón tay ra . Khương lưỡng lự nhìn quanh , rồi làm theo ý cô . Cử chỉ của anh làm Anh Thư thích lắm , cô cười híp cả mắt :

- Vậy là thầy hứa chắc rồi nhé .

- Nhưng em phải bỏ đũa trò nghề học để làm áp lực với thầy nghe chưa, đây là lần thứ nhất nên thầy bỏ qua, nếu có lần thứ hai thầy sẽ không nhìn em nữa.

- Vâng.

Khương nhìn đồng hồ:

- Bây giờ về chứ ?

Anh Thư khẽ nhăn mặt, lắc đầu liên mấy cái . Khương cố nín cười, nghiêm giọng:

- Em còn muốn gì nữa ?

Anh Thư hỏi một cách bướng bỉnh:

- Thầy trả lời em đi, thầy có yêu em không ?

- Này, nếu em còn hỏi câu đó, thầy sẽ không gặp em nữa nghe không ?

- Nhưng em muốn biết lắm, thầy nói đi thầy.

- Nếu em muốn ngồi đây chút nữa thì không được nói gì hết

Anh Thư miễn cưỡng:

- Vâng.

Cô ngồi im nhưng đưa cặp mắt trách móc lẫn nũng nịu nhìn Khương, khiến anh không nỡ nghiêm khắc nữa . Anh phì cười, rồi hỏi qua chuyện khác:

- Mấy hôm nghỉ học, em đi đâu ?

- Em mới nghỉ có bốn ngày thôi mà.

- Thì bốn ngày, nhưng em làm gì trong thời gian đó.

Không biết Anh Thư nghĩ gì mà cười mím một mình:

- Em sẽ không nói với thầy đâu.

- Sao vậy ?

- Nếu thầy nói thầy có yêu em hay không, em mới nói.

Khương nhướn mắt:

- Lại còn ra điều kiện với thầy nữa à ?

- Ai bảo thầy không nói thật với em.

- Cô này, quá lắm . Vậy bao giờ em mới nói ?

- Bao giờ thầy trả lời với em.

Khương lắc đầu chịu thua, thật ra anh muốn tránh nói những chuyện thế này . Sợ Anh Thư nhắc lại hành động của anh vào buổi tối khi cô đến nhà anh . Lúc đó anh còn khó giải thích với cô hơn.

Anh nhìn đồng hồ, rồi quay qua gọi tính tiền . Anh Thư khẽ nhăn mặt :

- Đừng về đi thầy, còn sớm lắm mà.

- Thầy phải về giải quyết vài việc . Thứ bảy thầy sẽ gọi cho em, không, Anh Thư gọi cho thầy thì tiện hơn.

- Không chừng tối nay em sẽ gọi đấy.

- Đừng bông bột như vậy.

Anh nhìn cô rất dịu dàng:

- Em về trước đi.

- Còn thầy thì sao ?

- Lát nữa thầy sẽ về.

Khương chuẩn bị tinh thần là sẽ nghe cô phản đối . Nhưng lần này cô đứng dậy rất ngoan ngoãn:

- Vậy thì em về trước, thưa thầy em về.

- Chào em.

Anh Thư quàng lại khăn, rồi đi ra dắt xe . Khương vẫn ngồi lại quán, nhìn dáng cô đạp xe thong thả trên đường . Anh vô tình cười khẽ một mình . Quả thật mỗi lần gặp cô, anh đều có tâm trạng vui vui . Và tâm trạng đó kéo dài rất lâu kể cả lúc chia tay.

Anh ngồi lại một lát mới về . Nhưng vừa đứng lên thì nghe chuông reo . Đó là cuộc gọi của Thục . Giọng chị có vẻ nghiêm nghị:

- Tối nay cậu có bận gì không ? Tôi muốn gặp cậu, vì tôi không ra khỏi nhà lâu được nên phải hỏi trước, vì sợ tới nhà cậu không có ở nhà, cậu không bận gì chứ ?

- Chị tìm tôi có chuyện gì vậy ? Có gấp lắm không ?

- Cũng không gấp lắm, nhưng tôi muốn giải quyết cho xong.

- Tối nay tôi bận rồi, nhưng nếu chị rảnh thì có thể gặp bây giờ cũng được.

- Cậu đang ở đâu vậy ?

- Nếu được thì chị ra quán cà phê bên bờ hồ, tôi sẽ chờ chị Ở nhà thủy tạ.

- Được rồi tôi sẽ đến đó.

Khương tắt máy, gọi thêm ly cà phê ngồi chờ Thục . Anh đoán chị sẽ nói chuyện về Thục Ánh . Có thể đó là một yêu cầu hàn gắn . Một người như chị Thục chỉ có thể làm những chuyện như vậy mà thôi.

Thật ra anh đã có tư tưởng dứt khoát với Thục Ánh . Và không muốn có bất cứ sự thuyết phục nào từ gia đình cô . Nhưng với chị Thục thì anh không thể từ chối.

Một lát sau Thục đến, dáng điệu có vẻ vội vã . Hình như chị phải tranh thủ từng giờ khi ra khỏi nhà . Phải lo cho Thục Ánh chắc phải là một sự cố gắng lắm . Tự nhiên Khương thấy tội cho chị.

Thục tìm ra bàn anh không khó, chị kéo ghế ngồi xuống, miệng hơi cười:

- Tôi định đến nhà, nhưng gặp cậu ở đây cũng tiện, đến nhà xa quá.

Khương gật đầu:

- Tôi biết thời giờ của chị bây giờ rất quý, nên tôi cố ý ở lại chờ, bỏ thằng bé ở lại nhà chắc chị sốt ruột lắm phải không ?

Thục gật đầu thừa nhận . Cách quan tâm của Khương làm cô nhớ đến sự ích kỷ của Thục Ánh, con bé chẳng quan tâm đến ai ngoài bản thân nó . Đôi lúc chị nghĩ, nếu Khương là em trai, hẳn sẽ chị rất buồn khi có cô em dâu như Thục Ánh.

Nhưng nghĩ chỉ để mà nghĩ, còn thực tế, bản năng làm chị hốt hoảng trước hoàn cảnh của cô . Để mất một người như Khương thì Thục Ánh sẽ hối hận suốt đời.

Khương nhìn về suy nghĩ của Thục một cách thông cảm, anh hỏi ân cần:

- Chị Thục uống gì ?

Thục trả lời lơ đãng:

- Gì cũng được.

Gương mặt chị có vẻ hơi căng thẳng . Thật ra trước lúc đến đây, chị đã đặt thử mọi tình huống để thuyết phục . Nhưng khi gặp Khương, chị lại không còn tự tin . Vì biết mình sẽ khó thành công . Càng có tâm lý như vậy, chị càng thấy thiếu tự tin hơn.

Khi cô gái đặt ly nước trước mặt , Thục cũng không buồn để ý . Thấy vậy, Khương nghiêng người tới khuấy đều ly cho chị, giọng ân cần:

- Chị uống nước đi !

- Cảm ơn cậu.

Khương chủ động lên tiếng:

- Có phải chị muốn nói về chuyện của Thục Ánh không ?

Cách mở lời của anh làm không khí có vẻ nhẹ nhàng hơn, Thục gật đầu thẳng thắn:

- Tôi nghĩ, chuyện gì cũng có thể tha thứ, nhất là bây giờ nó bắt đầu nhận ra lỗi của nó, liệu cậu có thể thay đổi không ?

Khương không ngăn được cái nhướn mắt hoài nghi:

- Nhanh vậy sao ?

- Cậu nói cái gì nhanh ?

- Tôi nghĩ tâm lý con người không thể thay đổi nhanh như vậy, nhất là với người như Thục Ánh.

- Cậu không nên hoài nghi quá, tôi nghĩ hai người nên gặp nhau nói chuyện một lần nữa, và cả hai phải bình tĩnh, nhất là Thục Ánh, lúc đó tình thế sẽ khác đi.

Khương cười như không tin:

- Rất tiếc chị Thục ạ, cái gì vỡ là đã vỡ, tôi không có ý xây dựng lại, vì tôi biết mình không hề vội vã khi quyết định, chỉ có Thục Ánh là không hiểu hết mình thôi.

- Chính vì nó không hiểu hết nó, nên tôi mới hàn gắn, thật tình tôi cũng rất giận nó, nhưng nếu nhìn kỹ lại, cậu là người làm nó bị tổn thương trước, là con trai, cậu không có vị tha được sao ?

- Tất cả mọi thứ đều có giới hạn, sự vị tha làm tôi chịu đựng Thục Ánh suốt mấy năm nay, nhưng bây giờ, cô ấy đã đi quá giới hạn rồi chị ạ.

- Mấy năm nay à ?

- Trước đây tôi đã từng nhìn lại mối quan hệ của chúng tôi, và tự hỏi có thể tiếp tục hay không, nếu không hoài nghi thì chúng tôi đã cưới nhau rồi.

- Tôi cảm thấy chuyện này như chất xúc tác, để cậu quyết định nhanh hơn.

- Gần như vậy, cho nên chị hãy chấp nhận nó như sự hiển nhiên, đừng làm tôi khó xử nhé . Thú thật khi chia tay với Thục Ánh, tôi rất ngại với chị.

Thục cười không vui:

- Ngại với tôi làm gì, đâu có ích gì đâu, tôi chỉ mong cậu hồi hận với Thục Ánh thôi.

Khương lắc đầu:

- Tôi biết chị đau lòng vì chuyện này, nhưng rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, tôi nghĩ sau này Thục Ánh sẽ rút kinh nghiệm và tìm được người khác hơn tôi.

Thục cảm thấy không còn gì để nói nữa. Mọi sự thuyết phục trở nên quá thừa thãi. Với một người giận, người ta có thể làm cho nguôi đi. Nhưng với một người hoàn toàn không có chút tình cảm, chỉ là khinh bỉ và chán ngán, thì cách giữ lại chút tự trọng cho mình là dừng thuyết phục.

Bây giờ chị chỉ còn ý nghĩ duy nhất là thuyết phục Thục Ánh chấp nhận thực tế. Đúng như Khương nói, mọi chuyện rồi sẽ qua đi.

Ý nghĩ đó làm chị ngẩng lên cười nhẹ:

- Thật tình trước khi tới đây, tôi đã suy nghĩ rất nhiều cách thuyết phục, nhưng bây giờ tôi thấy vậy là thừa, phải không?

Khương nhẹ nhàng gật đầu:

- Cảm ơn chị đã tránh cho tôi phải khó xử.

Thục nhìn thẳng vào mặt anh:

- Hãy nói thật với tôi, có phải cậu có một chút gì đó với Anh Thư, chứ không đơn thuần xem nó như học trò, tôi nghĩ có đúng không?

Khương trả lời lung chùng:

- Anh Thư rất có cá tính, đồng nghiệp trong trường tôi, khi đã vào lớp cô ấy, ai cũng có nhận xét như vậy. Tôi cũng không nhìn khác hơn mọi người.

- Thôi được, có lẽ tôi hỏi như vậy thiếu tế nhị quá, coi như tôi không hỏi gì đi.

Chị uống ngụm nước, rồi đặt ly xuống:

- Có lẽ tôi sẽ không nói dài dòng với Thục Ánh, cũng không phân tính xem lỗi của ai. Tôi chỉ làm một điều đơn giản thôi.

Khương mỉm cười nói tiếp:

- Là cô ấy hãy quên đi, tôi nghĩ chị sẽ làm như vậy. Thục Ánh có người chị rất tuyệt vời.

Thục cười khẽ:

- Cảm ơn nhận xét của cậu.

- Xem như tôi nhờ chị thuyết phục Thục Ánh, thật lòng tôi rất khổ tâm, khi biết mình làm khổ một người, tôi chỉ hy vọng Thục Ánh không còn cần tôi nữa.

Thục chợt nhìn thẳng vào mặt anh, nói như nhấn mạnh:

- Có lẽ cậu không biết điều này, cậu là người quan trọng nhất đối với nó, tất cả hy vọng, tình yêu, tương lai của nó... tất cả đều đặt vào cậu.

Khương thoáng rung mình:

- Tôi hiểu điều đó, tôi biết mình có lỗi rất lớn, chị hãy nói lại giùm, tôi thành thật xin lỗi cô ấy.

Thục cười buồn:

- Khi người ta thất vọng người ta không cần lời xin lỗi, dù biết đó là lời nói thật lòng. Cậu cũng không cần ngại làm gì.

Chị đẩy chiếc ly ra, đứng lên:

- Tôi về đây, chào nhé.

- Vâng, chị về.

Anh đi ra ngoài giúp Thục dẫn xe. Chị cười khẽ:

- Cảm ơn nhé.

- Chào chị.

Thục khẽ gật đầu đáp lại rồi phóng xe đi. Chiều nay chị cảm thấy đau đớn như chính mình là người vừa trải qua cuộc chia tay.

Nghĩ về Thục Ánh, chị vừa thương vừa tức. Rồi sau đó lại tức mẹ mình. Mẹ là nguyên nhân lớn nhất trong cuộc đổ vỡ của Thục Ánh. Không phải chỉ hời hợt một cách xúi bẩy, mà là cách gieo vào lòng cô sự kiêu hãnh, tự phụ. Chính cá tính đó đã làm chết nửa cuộc đời của Thục Ánh. Mà không biết nó có kéo đến tương lai hay không.

o O o

Buổi chiều mưa bay lất phất. Anh Thư đứng trên chòi nhìn xuống lòng thác lộ nhô những phiến đá xám trắng. Mùa này mưa nhiều nên nước chảy tràn giữa những khe đá. Nhìn qua phía bên kia, dòng thác

chảy mạnh như nghe được tiếng ầm ầm của nước đổ xuống . Trong màn mưa, cảnh vật có vẻ âm u và mờ màng thêm trong vẻ hoang du.

Anh Thư kéo vạt áo sát vào người . Cô nhìn những du khách phía dưới một cách lơ đãng . Thỉnh thoảng cô quay lại nhìn thầy Khương . Lòng tự hỏi tại sao lại như vậy . Chiều nay thầy Khương đã đưa cô đến đây, lần đầu tiên hai người đi chơi với nhau như những đôi tình nhân, Anh Thư thấy nó khác xa với những lần đi với bạn bè, và cô trở nên nhu mì chưa từng thấy.

Bên cạnh cô, Khương cũng im lặng nhìn qua phía núi bên kia . Anh có vẻ trầm ngâm và ít nói hẳn.

Thỉnh thoảng Anh Thư lại lên nhìn Khương . Rồi lại ngó đi chỗ khác, cô thấy thầy cứ trầm ngâm nhìn ra xa, như suy nghĩ chuyện gì đó . Thái độ thầy không dễ gần như trước kia . Mà cô thì rất sợ những lúc im lặng như vậy.

Tự nhiên Anh Thư tiu nghỉu:

- Thầy!

Khương quay lại:

- Em muốn nói gì ?

- Thầy thấy đi với em có giống bạn thầy không ? Thầy có vui như đi với bạn không ?

Khương cười thành tiếng:

- Đi với em làm sao giống bạn bè được, tất nhiên là không có cảm giác vui.

Mặt Anh Thư ỉu xiu:

- Tại em mè nheo quá nên thầy đi cho yên thân với em, phải không ?

- Không hẳn là vậy, thầy đã hứa với Anh Thư rồi mà.

- Thì tại hứa nên thầy đi, chứ thầy không thích phải không ?

Khương cười với một chút âu yếm:

- Không, thầy rất thích.

- Thích mà nãy giờ thầy cứ im lặng hoài.

- Bây giờ em cũng đâu có nói chuyện.

- Tại em suy nghĩ.

- Em nghĩ chuyện gì ?

Anh Thư chột nhìn quanh . Xung quanh , không khí tĩnh lặng , không một bóng người . Thế là cô bạo dạn nhìn thẳng vào Khương . Giọng hồi hộp :

- Thầy thầy... đi với em có... giống như người yêu không ? Thầy có nghĩ em là người yêu không ?

Khương chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô . Cười như thông cảm , nhưng rồi anh lắc đầu :

- Em không được hỏi như vậy nữa , nghe không ?

Anh Thư bướng bỉnh :

- Bao giờ thầy cũng không cho em hỏi nhưng làm sao em không nghĩ được , thầy thật là đáng ghét.

- Em lại muốn gì nữa đó.

Anh Thư hơi giậm chân :

- Bây giờ thầy có mắng em , em vẫn nói thầy là hèn nhất , thầy không dám nói thật ý nghĩ của mình thầy , vì thầy sợ nói ra sẽ bị phiền toái . Thầy không hề dững cảm như em.

Khương nghiêm mặt ;

- Em có thôi đi không , nếu em còn nói chuyện đó , thầy sẽ đưa em về ngay.

Anh Thư bướng bỉnh :

- Em không về , nếu thầy bỏ em ở đây , em sẽ ngồi lại một mình , thầy sẽ không dám bỏ em ở đây đâu.

- Cái gì làm em tự tin vậy ?

- Em không thêm nói , nhưng em biết thầy sẽ không bỏ mặc em.

- Thôi được , cho là thầy không dám làm vậy , nhưng em cũng không được nói chuyện như lúc này nữa , thầy cấm đó.

- Thầy cấm kệ thầy , nhưng em vẫn cứ nói.

- Ở đâu em có ý nghĩ đó vậy , em càng ngày càng quá lắm Anh Thư ạ.

Anh Thư nhăn mặt , môi hơi cong lên trách móc :

- Em không quá đáng , vì em biết thầy cũng yêu em , thầy yêu em nhưng không dám nhận , nếu không yêu thì thầy không hôn em như lần đó , sao thầy cũng không dững cảm như em chứ , thầy là con trai mà. Khương làm thỉnh quay mặt chỗ khác . Cách hàng động trẻ con của Anh Thư làm anh thấy bối rối . Cô đòi bất cứ điều gì cũng hết sức vô tư . Kể cả những chuyện tế nhị . Những chuyện khác anh có thể chiều vô điều kiện , nhưng có những chuyện không thể vượt qua tranh giới.

Thái độ trầm ngâm đó là Anh Thư rất tức . Cô nói mà mặt cứ đỏ gân lên :

- Buổi tối đó về em nghĩ mãi mà chẳng hiểu làm sao , nhưng sao đó em phát hiện là thầy rất thích em , thầy đừng có chối , vì nếu không thích em thì thầy không lo cho em nhiều như vậy.

Khương lắc đầu ngán ngẩm :

- Em thật là...

- Không phải chỉ sau này , mà thầy thích em từ lâu rồi , mà đã thích em có nghĩa là thầy không còn thích chị Ánh nữa . Vậy mà thầy không chịu giải quyết dứt khoát , như thế mà còn không chịu là nhu nhược.

- Nay , em có thôi đi không.

- Tại sao thầy không dám dứt khoát với chị Ánh ? Chị ấy lúc nào cũng muốn dập tắt thầy , sao thầy yếu đuối thế.

- Thế nào là "dập tắt" ? Em dùng từ hay thật.

- Nhưng đúng là vậy chứ còn gì . Thầy làm em tức ghê gớm , tại sao một người như thầy lại có thể nhu nhược đến vậy kia chứ.

- Sao em biết thầy nhu nhược ?

Anh Thư vung tay lên :

- Chứ gì nữa , không nói vậy thì phải nói thế nào đây.

Bất giác cô òa lên khóc :

- Em hiểu ra rồi , thầy rất thích em , vì em mới là người hợp với thầy , sao thầy không chịu nhận chứ , thầy sợ em làm mất uy tín thầy phải không ?

- Em đừng suy đoán lung tung , và không được nói chuyện này nữa , nghe không ?

Anh Thư giậm chân :

- Bạn bè em có người yêu sao rất dễ , người ta thích nhau thì cứ nói ra ngay . Còn em thì muốn biết điều căn bản cũng không được . Thậm chí tra gạn cũng không thêm khẳng định , sao em bất hạnh thế không biết.

Cô úp mặt vào tay , khóc thút thít, cử chỉ đó làm Khương không chịu nổi, anh bèn rút khăn ra, kéo tay cô xuống:

- Lau mặt đi, sao em hay khóc quá vậy ?

- Em tức quá mà.

Vừa nói cô vừa lấy khăn, hỉ mũi sụt sịt. rồi nói như than thở:

- Em thật là bất hạnh , có ai như em không chứ, phải đeo theo mà hỏi xem mình có được thích không. Bộ em không có tự ái hả ?

Khương phì cười, nhưng lập tức anh trở lại vẻ nghiêm nghị:

- Nếu đã biết như vậy , sao em còn bắt thầy trả lời, em không tin vào trực giác của mình sao ?

Anh Thư nín khóc ngay, cô quay mặt lại, hai mắt mở lớn nhìn Khương :

- Có nghĩa là thầy rất thích em phải không ?

- Sao em thích làm thầy khó xử quá vậy ?

- Em không hiểu tại sao thầy phải khó xử, bộ thầy giáo thì không được yêu học trò sao ? Em là sinh viên rồi, sắp ra trường và đã hơn tuổi vị thành niên, thầy sẽ không phải mang tiếng dụ con nít.

Cô ngừng lại , hơi bối rối vì xấu hổ . Rồi nói nhanh :

- Thầy đâu có dụ dỗ em , tại em tự động mến thầy chứ.

Khương không nín được cười trước cách nói đó, nhưng anh mím môi lại ngay:

- Em đâu cần phải rạch ròi như vậy, khi thích nhau rồi thì không có chuyện người nào dụ dỗ người nào, vấn đề là hoàn cảnh có cho phép người ta thể hiện hay không . Em vô tư lắm. Nhưng thầy không thể vô tư như em, vì vậy , đừng bắt thầy công khai như bao nhiêu người khác.

Anh Thư ngồi yên suy nghĩ . Hai mắt cô chớp nhanh liên tục . Nghĩ mãi mà cũng chỉ hiểu lơ mờ . Cuối cùng cô rụt rè :

- Tại vì thầy không thể chia tay với chị Ánh , phải không ?

Thầy Khương không trả lời, cô buồn hiu :

- Thầy còn thích chị ấy lắm phải không ? Giữa em với chị ấy , thầy thích ai hơn ?

Cách hiểu của cô là Khương thờ dài:

- Thật ra em chẳng hiểu biết gì nhiều, thầy không biết những gì em làm là do em suy nghĩ hay đó là tự bộc phát, em trưởng thành được bao nhiêu rồi Thư ?

Rồi không đợi nghe trả lời , anh nói luôn:

- Thật ra em chưa từng trải gì cả, những chuyện cần tự hiểu thì em lại không hiểu, vì vậy em luôn làm thầy khó xử.

Anh Thư ngồi im lắng nghe, vẻ mặt buồn rầu:

- Có lẽ em kém hiểu biết nên thầy buồn phải không ? Vì thầy thích những người từng trải , như chị Ánh.

Khương cười ngán ngẫm:

- Em hiểu đơn giản vậy sao ?

- Quả thật là em không nghĩ khác được , thầy có chịu nói gì nhiều đâu, nhưng thầy đừng lo, đi làm rồi em sẽ khác ngay thôi, lúc đó em sẽ già dặn hơn, sẽ tương xứng với thầy hơn, thầy không phải ngại quên với mọi người.

- Em càng nói thầy càng thấy khó nói chuyện với em , thôi nhé, không nói chuyện này nữa.

Anh Thư lắc đầu:

- Thầy không nói làm sao em hiểu, nói đi mà thầy.

Khương lắc đầu:

- Từ đây về sau , thầy sẽ không gặp em nhiều nữa, em cũng đừng nên gọi điện cho thầy, thỉnh thoảng thầy sẽ đưa em đi chơi, khi nào thầy rảnh.

Về mặt Anh Thư bí xị :

- Vậy mà hôm ấy thầy nói mỗi tuần sẽ gặp nhau một lần.

Khương trầm ngâm nhìn cô:

- Có lẽ lúc đó thầy hơi vội vã, đó là sai lầm của thầy, cho thầy xin lỗi.

Anh Thư lắc đầu nguây nguây :

- Không có sai lầm đâu, mỗi tuần gặp nhau một lần là đúng đấy, thậm chí như vậy là còn ít, đừng đòi ý nghe thầy.

Khương chợt xằng giọng:

- Em không kiên nhẫn một chút được sao Thư ?

Thấy khuôn mặt ngờ ngàng của cô , anh hơi hối hận , giọng dịu lại :

- Thầy xin lỗi.

Anh Thư vẫn buồn hiu :

- Em thấy hình như em luôn làm cho thầy bức , em chán lắm , không biết là chán em hay chán thầy nữa.
Cô thở dài :

- Trước kia em nghĩ người ta yêu nhau thì vui lắm , sao em thì chẳng thấy vui như mọi người.

Nhớ ra , cô vội sửa lại :

- À có , mấy lúc gặp thầy em rất vui , có điều thầy kỳ cục quá , thầy không cởi mở , mỗi lần em nói đến tình cảm thầy đều cấm , em tức lắm . Em không hiểu nổi tại sao thầy cứ né tránh.

Khương trở lại thái độ cứng rắn :

- Này, nếu em còn nói về chuyện tình cảm , thầy sẽ đưa em về ngay đó, em nghe không ?

Anh Thư tiu nghiu gật đầu . Thật ra cô rất ầm ức muốn cãi , nhưng thấy thầy nghiêm quá nên cô không dám mè nheo . Tức quá , cô đứng dậy , bỏ qua băng phía kia ngồi.

Nhưng chỉ được một lát , cô lại không chịu được . Và mon men bước trở qua chỗ cũ , bắt đầu vùi vĩnh chuyện khác.

- Mình đi xuống dưới đi thầy , ngồi ở đây em chán quá.

- Xuống dưới rồi một lát trở lên mới chán lắm.

- Không sao đâu thầy, mình sẽ đi từ từ.

- Em thật là rắc rối.

Nói vậy, nhưng Khương vẫn chiều ý cô . Cả hai rời căn chòi , đi xuống những bậc thang hẹp.

Khương đi phía dưới , đưa tay cho Anh Thư vịn . Đường khó đi, lại gặp những du khách đi lên ngược chiều , nên khá lâu mới xuống được lòng thác.

Anh Thư nhảy nhót qua những phiến đá , càng lúc càng đi sau vào trong , làm Khương chật vật lắm mới giữ được cho cô khỏi ngã . Anh khẽ lắc đầu :

- Em không đi đứng bình thường được sao , muốn nhảy thì lên kia nhảy cũng được.

- Ở trên kia bằng phẳng quá , nhảy không thích , với lại em biết thầy sẽ không để em bị té đâu.

- Đừng có chủ quan quá nhỏ.

Anh Thư không trả lời , vẫn thoăn thoắt vượt qua những phiến đá , đi gần tới thác nước . Khương nói như nhắc :

- Đừng đi sâu quá , coi chừng mưa lên không kịp đó.

Anh Thư ngược lên nhìn trời . Bây giờ cô mới nhận ra mây đen đang kéo đến . Chẳng bao lâu trời tối hẳn đi . Vậy là không kịp lên mặt đất rồi . Cô chưa bao giờ trải qua một cơn mưa giữa cảnh vật hoang vắng thế này . Tự nhiên cô thấy vô cùng sợ.

Khương nhìn mặt cô, mỉm cười :

- Sợ à ?

- Tối thật đấy , chắc ở dưới này chỉ có mình thầy với em thôi , người ta đi lên cả rồi.

Khương khoát tay chỉ một vòng :

- Không phải chắc , mà là đã như vậy , em xem ở đây không còn ai cả . Em sợ không ?

Anh Thư lắc đầu :

- Không sợ chút nào , lúc này em hơi lo , nhưng nhớ là có thầy , em chẳng sợ chút nào.

Khương không trả lời , anh nhìn bầu trời một cách lo lắng . Mưa ở giữa lòng thác thế này , có cái gì đó không an toàn , một mình anh thì không có gì ngại , nhưng vương Anh Thư nên anh thấy lo.

Anh đưa mắt nhìn quanh rồi kéo Anh Thư vào một hang đá tương đối rộng . Chỗ này trần thấp , nhưng phía dưới không bị ngập nước . Ở giữa lòng thác vắng và mờ tối như thế , hình như đây là nơi an toàn nhất.

Cả hai đứng cạnh nhau nhìn mưa . Bên ngoài từng cơn gió xoáy cuốn cả nước mưa bay vào . Anh Thư thấy sợ thật sự , cô đứng nép sát vào Khương . Anh choàng áo mưa lên vai cô , cẩn thận giữ cho nói không bị gió làm bay thốc lên . Trong hang lạnh như cắt , và lại tối . Bóng tối như một mối đe dọa mơ hồ.

Anh Thư nói một cách hối hận :

- Nếu biết thế này , lúc này em đã không đòi xuống , sao thầy chiều em chi vậy ?

Khương không quan tâm những gì cô nói , chỉ hỏi một cách lo lắng :

- Em lạnh nhiều không ?

- Tối quá , em sợ lắm , có khi nào mình phải ở đây suốt đêm không thầy ?

Khương cố mỉm cười :

- Không đến nỗi vậy đâu , một lát sẽ hết mưa thôi.

- Nhưng rủi nó mưa hoài thì sao ?

- Thay vì tưởng tượng những chuyện đáng sợ , em hãy tận hưởng buổi đi chơi này , coi như không có gì khác thường cả.

Anh Thư nhìn quanh . Bóng tối làm cô ón cả người . Cô thì thào :

- Tối quá , em sợ lắm.

Khương xoay người lại , ôm chặt cô vào lòng , nói như an ủi :

- Trừ phi là sợ ma , còn thì không có gì đáng lo hết , có thầy đứng với em mà.

Anh Thư ngược lên , cố nhìn mặt Khương trong bóng tối :

- Thầy có sợ không thầy ?

- Không.

- Thế thầy có giận em không ?

- Không bao giờ.

- Mai một em đòi gì thầy đừng chiều em nữa nhé.

Khương cười dịu dàng :

- Như vậy liệu có yên ổn với em không ? Thầy sợ nhất là Anh Thư buồn.

Anh Thư nói ngay :

- Như vậy chứng tỏ thầy có yêu em , phải không ?

- Thầy rất yêu em , thầy trả lời rồi đó , em bằng lòng chưa ?

Anh Thư cười sung sướng :

- Em biết mà , thầy sẽ không tránh né mãi đâu.

Cô chợ ngựa mặt ra sau :

- Thầy hôn em đi.

Khương vẫn đứng yên, mỉm cười :

- Em gọi thế này, thầy không đủ can đảm làm người yêu của em rồi.

Anh Thư hiểu ra ngay, cô cười sung sướng :

- Nhưng em chỉ gọi thế thôi , chứ em không xem thầy là thầy nữa đâu , chuyện đó xưa rồi , em sẽ gọi khác đi . Và thầy cũng không được xưng thầy với em nữa nhé.

Khương kéo mặt cô lên , nâng niu trong tay :

- Em làm thầy bị mất cả tự chủ , thầy thật xấu hổ khi thừa nhận điều đó với mọi người . Chuyện đó sớm muộn gì cũng phải tới thôi.

- Em sẽ nói với mọi người rằng , vì em bám theo thầy , nên thầy xiêu lòng chứ không phải thầy dụ dỗ em.

Khương nhéo mũi cô một cái :

- Đâu cần phải giải thích ngô nghê như vậy . Trong tình cảm thầy không quan trọng ai là người chinh phục , thầy không muốn em tự hạ mình vì thầy, cứ để mọi người hiểu sao cũng được.

Anh Thư nhìn anh chăm chăm :

- Thầy nói thật chứ, sẽ công khai với mọi người chứ ?

- Nhưng chưa phải là bây giờ, em hiểu không ?

Anh Thư gật đầu hồn nhiên :

- Có thể là thầy không nỡ làm chị Ánh buồn , em hiểu mà , em sẽ giữ bí mật chuyện này , sẽ không nói với ai cả , kể cả mẹ em.

Khương nhìn cô chăm chú , mặc dù anh chẳng thấy gì trong bóng tối :

- Thầy không thể để người lớn biết chuyện này ngay , và cả thầy và em sẽ vấp phải sự phản đối không nhỏ , đừng để lòng tự trọng bị tổn thương , em hiểu không ?

Anh Thư gật đầu :

- Hiểu chứ , thầy nói gì em cũng hiểu cả . Thầy...

Nhưng cô chưa nói hết câu , vì Khương đã cúi xuống , cô cảm thấy toàn thân ấm áp trong vòng tay êm dịu , và cái hôn hôm nào lại hiện về trong tâm trí , nhưng đó không phải cái hôn đầu tiên , đây mới là lần đầu tiên gây nên sự rung cảm tuyệt vời nhất , mà cô không thể tả bằng lời.

Bên ngoài trời đã hết mưa từ lúc nào . Trời chưa tối hẳn . Nhưng cơn mưa làm cho xung quanh âm u hẳn đi.

Khương đưa Anh Thư đi lên . Khi bước lên chòi , cả hai có cảm giác mình vừa từ một thế giới khác trở về cuộc sống thực tế . Khung cảnh vắng tênh , nhưng đối với hai người thì không hề bị cảm giác cô đơn chi phối.

Khi anh đưa cô về thì trời lại mưa , nhưng không lớn lắm . Lúc chia tay , trước đầu đường nhà cô , Anh Thư đòi phải gặp nhau chiều thứ bảy . Và Khương gật đầu chiều cô vô điều kiện.

Anh Thư đi bộ về , cô mở cổng , nhảy chân sáo vào nhà . Chiều nay cô cảm thấy mình đang sống giữa thiên đường . Cái âm ướt của mưa , vẻ dịu hiu của đất trời , không mấy may làm cô thấy buồn . Nếu bây giờ có Hồng Thảo hoặc Ngọc Chi ở đây , cô sẽ nói rằng đây là lần đầu tiên cô có một cuộc hẹn tuyệt vời nhất trên đời.

Anh Thư chạy xuống bếp tìm mẹ , nhưng chỉ gặp chị Thục . Cô cười với chị một cái rồi đi lên phòng mình , không để ý cái nhìn tò mò của chị.

Buổi tối cô đang ngồi chép bà thì bà Thân đi vào . Vẻ mặt nghiêm trọng của mẹ làm cô hơi lo . Cô xếp tập lại , định không nghe vài câu thì bà đã lên tiếng trước , giọng nghiêm khắc lẫn lo lắng :

- Hồi chiều con đi chơi với thầy con phải không ?

Anh Thư mở lớn mắt ngạc nhiên , nhưng với mẹ , cô không thấy sợ lắm , chỉ có cảm giác an toàn, và cô hỏi lại với cách tự thú :

- Mẹ thấy con hả , mẹ đi đâu thế ? Mà mẹ gặp con ở đâu , sao con không thấy mẹ ?

Bà Thân không trả lời , chỉ hỏi lại :

- Tại sao con dám đi chơi với thầy con ?

- Đừng có mắng con mà , mẹ . Bây giờ khác trước rồi.

- Mẹ thấy không có gì khác hết, chuyện của cậu ta chưa giải quyết xong , bây giờ con lại tiếp tục đeo theo cậu ta , con muốn bên kia qua phá nhà mình phải không ?

Anh Thư hăng hái giải thích :

- Anh ấy chia tay với chị Ánh rồi mẹ ạ.

Bà Thân nhìn cô sững sốt :

- Dám gọi thầy bằng anh à ? Con đi quá xa rồi , nghĩa là thân mật với thầy lắm rồi chứ gì.

Bà suy nghĩ một lát , rồi nói thêm :

- Mẹ không biết cậu ta nghĩ về con thế nào , nhưng tất cả phải chấm dứt ngay , mẹ không đồng ý tư cách của cậu ta.

Anh Thư nhăn nhó khổ sở :

- Anh ấy là người tuyệt vời nhất mà con gặp , mẹ đừng phê phán như vậy , con giận mẹ đấy.

Bà Thân nhìn sững cô , rồi nói như than thở :

- Con càng ngày càng cứng đầu thêm , bây giờ dám phê bình luôn đến mẹ , mẹ không dạy con được nữa phải không ? Để mẹ nói cho ba con giải quyết.

Anh Thư quỳnh quáng:

- Đừng nói mẹ , ba biết là cả nhà sẽ ầm ĩ lên đấy.

- Nếu biết như vậy là không được , sao lại để thầy trò đi quá xa như vậy . Vậy không phải một mình con thích thầy con, mà cậu ta cũng tạo điều kiện cho con , cậu ta có tư cách làm thầy không ?

- Đủ chứ mẹ , đâu có ai cảm thầy thì không được yêu sinh viên đâu.

Bà Thân quát nhỏ:

- Nhưng cậu ta có người yêu , tại sao còn đeo bông thêm con , như vậy rồi khổ cho hai người , mẹ không lo nhiều cho Thục Ánh , nhưng con thì thế nào đây ?

- Thầy Khương yêu con , mẹ không phải lo gì cả.

- Không phải lo à ? Trời ơi , sao mẹ lại có đứa con gái mù quáng như con vậy , bạn bè trong lớp sao không chọn, lại đi thích thầy của mình , mà thầy lại có người hứa hôn rồi , con muốn tự làm khổ con phải không ?

Bà ngồi phịch xuống giường , lắc đầu ngán ngẩm.

- Nếu chiều nay mẹ không phát hiện thì sẽ tai hại đến đâu đây.

Anh Thư ỉu xiu :

- Hình như con nói gì mẹ cũng không tin cả, thầy Khương thích con thật mà , chuyện đó đâu có trái đạo đức đâu.

- Nhưng mẹ không tin cậu ta , có người yêu còn lăng nhăng với học trò , bây giờ mẹ mới hiểu tại sao gia đình bên kia làm dữ lên như vậy.

Anh Thư hăng hái giải thích:

- Lúc đó thầy Khương chưa thích con, tại họ làm quá nên thầy tự ái, nếu là mẹ thì mẹ chịu được cách cư xử đó không ?

Bà Thân lắc đầu dứt khoát:

- Mẹ không cãi với con nữa, nhưng dứt khoát là không đồng ý cho con quen với cậu ta , mẹ đang hoài nghi tư cách làm thầy của cậu ta đó . Nếu con không chấm dứt , mẹ sẽ gặp cậu ta nói chuyện , chừng đó sẽ không nhẹ nhàng gì đâu.

Anh Thư quýnh quáng lên :

- Trời ơi , mẹ đừng làm vậy , đừng làm giống nhà chị Ánh , mẹ...

Nhưng bà Thân đã đi ra ngoài . Anh Thư khổ sở khóc mếu máo một mình . Miệng cô méo xệch như đứa con nít bị Oan ức . Nếu mới lúc này vui vẻ bao nhiêu , thì bây giờ khốn khổ bấy nhiêu.

Yêu thầy ghê gớm lắm hay sao ? Sao cô phải chịu đủ thứ trần trở, làm thần kinh căng thẳng như bị tra tấn thể này.

Anh Thư đang ngồi khóc thì bà Thân trở vô . Làm như không thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô, bà nói rắn đê :

- Bắt đầu ngày mai , mẹ sẽ quản lý giờ giấc của con, ngoài giờ đi học phải về nhà , cấm không được đi chơi với bất cứ ai, không được gọi điện cho thầy con, con cãi mẹ thì mẹ không bao che cho con đâu . Để bà con biết đi, rồi con sẽ thấy hậu quả.

Lần này thì bà đi luôn . Anh Thư càng khóc dữ . Cuối cùng mệt quá , cô ngủ luôn, quên cả cơm tối và cái hẹn gọi điện thoại cho thầy Khương của cô.

Anh Thư đi như chạy lên đồi thông . Buổi sáng , lạnh rét đến thế, vậy mà cô thấy cả người nóng bừng .

Cô đã đi bộ suốt từ trường đến đây , có lúc vừa đi vừa chạy như bị ma đuổi . Như có cặp mắt của mẹ theo dõi đâu đó trên đường.

Cả tháng nay cô không gặp Khương . Cũng không thể điện thoại , vì bị mẹ theo dõi chặt chẽ . Đến trường thì không dám tìm , mà có tìm cũng không gặp vì thầy chỉ dạy buổi chiều . Sáng nay chịu không nổi , cô phải bỏ học đến nhà thầy . Đi mà có tâm lý như làm chuyện mờ ám , tâm trạng thật nặng nề . Vào đến sân , cô đứng lại thở hổn hển . Và tháo chiếc foulard cầm trên tay, cô loay hoay định bỏ vào giỏ , thì chợt phát hiện chiếc xe Thục Ánh dựng ở phía góc sân.

Anh Thư quên cả ý định của mình . Cô cứ cầm chiếc foulard trên tay, đi nhanh qua khoảng sân . Đứng ở cửa , cô thấy Thục Ánh và thầy Khương đang ngồi trong phòng khách Cô còn đang lưỡng lự chưa biết nên vào hay không , thì chợt thấy Thục Ánh đứng lên , cô tưởng chị ta sẽ đi ra , nên vội đứng nép qua một bên tránh mặt.

Nhưng chờ mãi không thấy Thục Ánh đi ra , Anh Thư bước trở lại cửa . Cô như hoa mắt khi thấy cảnh bên trong . Thục Ánh nằm trong lòng thầy Khương , úp mặt lên vai anh như khóc.

Anh Thư cảm thấy khó thở kỳ lạ , cô không biết làm gì , ngoài việc đứng im như pho tượng , nhìn hai người chằm chằm.

Hình như linh cảm có người , Khương quay ra nhìn . Anh đẩy nhanh Thục Ánh ra , đi về phía cửa :

- Em đến lúc nào vậy ?

Anh Thư không trả lời , chỉ nhìn một cách oán giận . Nước mắt rung rung và đôi môi mím chặt, cô hết nhìn Khương đến Thục Ánh rồi bật ra :

- Thầy là như vậy đó sao ?

Cô quẹt nhanh ngang mắt rồi bỏ về . Nhưng Khương kéo mạnh tay cô lại , giọng trầm tĩnh :

- Em ở lại đi, thầy sẽ giải thích.

Ngay lúc đó Thục Ánh bước tới. Đứng trước mặt Anh Thư , cô nhìn trùng trùng , giọng phẫn nộ :

- Vẫn còn đeo thầy như vậy sao ?

Cô quay qua Khương , gằn giọng:

- Vì vậy mà anh quyết liệt chia tay với em , con nhỏ này cuối cùng đã quyến rũ được anh sao ?

Qua phút bối rối, Khương trấn tĩnh rất nhanh , anh nói bình tĩnh :

- Vào nhà nói chuyện , đã lỡ gặp thế này thì anh sẽ nói dứt khoát , em vào nhà đi , cả Anh Thư nữa.

Nhưng Thục Ánh lắc đầu không thèm nghe . Cô hành động theo cách của cô , là bước một bước tới trước mặt Anh Thư , cười gằn :

- Đã đến nước này rồi , thì không cần gì phải giữ tốt đẹp nữa.

Và nhanh như cắt , cô vung tay tát vào mặt Anh Thư một cái như trời giáng :

- Cái này cho mày, như vậy mới xứng.

Khương hoảng hốt giữ tay Thục Ánh lại , anh quắc mắt nhìn cô :

- Không được làm như vậy.

Anh quay qua Anh Thư :

- Em có sao không ?

Anh Thư lắc đầu , hai tay vẫn bụm lấy mặt , không thể nào phản ứng ngay.

Khương nhìn Thục Ánh một cách lạnh lùng:

- Em hành động thế này, chỉ càng làm mọi chuyện thêm tồi tệ mà thôi , em nên về đi.

Thục Ánh nghiêng răng, rõ ràng cô đang phẫn nộ ghê gớm :

- Cuối cùng tôi cũng biết được vì sao anh bỏ tôi , cũng được , rồi các người sẽ phải trả giá.

Và cô nguẩy người , hung hăng bỏ đi ra sân . Chẳng bao lâu , bóng cô mất hút dưới đường . Và cơn thịnh nộ vẫn còn lang thang đâu đó trong không gian.

Khương cúi xuống nhặt chiếc giỏ rơi dưới đất khoác lên vai cho Anh Thư , giọng vẫn còn bồi hồi :

- Em còn đau nhiều , ngược lên cho thầy xem.

Nhưng Anh Thư vẫn quay đầu trốn đi hướng khác :

- Có phải vì chị ấy mà lúc này thầy không liên lạc với em không ?

Khương lắc đầu :

- Trong thời gian này thầy chưa muốn gặp em , còn nhiều chuyện...

Nghe đến đó , Anh Thư òa lên khóc tức tưởi :

- Thầy có biết em đã sống nặng nề thế nào không , trong lúc em khổ sở vì bị mẹ cấm đoán , thì thầy thân nhiên gặp gỡ chị ấy , thầy cư xử như vậy đó sao ?

Khương kéo cô vào phòng khách , ấn cô ngồi xuống , vẻ mặt lo ngại :

- Em nói gì ? Mẹ em như thế nào ?

- Cả tháng nay mẹ cấm em không được gặp thầy, không được điện thoại, ngay cả đi chơi với bạn cũng không được, vì mẹ sợ em gặp thầy. Em thì khổ sở, còn thầy thì thân nhiên đi chơi với chị Ánh, vậy mà bảo là yêu em, mẹ em nói đúng lắm, thầy là người không đáng tin.

Khương chợt trở nên lầm lì:

- Gia đình cấm em quen với thầy phải không?

Anh cười nhẹ:

- Thầy đã đoán không sai.

Thái độ của anh làm Anh Thư thấy lo sợ. Cô hồi hận vô cùng, vì đã nói cái điều không nên nói. Cô không muốn anh bị tổn thương, điều đó cũng giống như gia đình Thực Ánh đã làm.

Ý nghĩ đó làm cô hoảng sợ đến mức nín khóc ngay:

- Mẹ em không coi thường thầy, nhưng mẹ không tin thầy yêu em, vì mẹ nghĩ thầy đã hứa hôn với chị Ánh.

- Mẹ em cấm cũng đúng thôi, vì bác ấy phải bảo vệ con gái mình, thầy đã nghĩ không sai.

Anh Thư nói nhanh:

- Nhưng mẹ em không coi thường thầy, em tin chắc như vậy, chưa khi nào mẹ em phê bình thầy cả.

- Điều đó cũng đâu có quan trọng.

- Thầy nói vậy nghĩ là sao? - Anh Thư hỏi một cách hoang mang.

Khương không trả lời, chỉ hỏi lạnh lùng:

- Gia đình đã cấm, sao em còn đến tìm thầy?

Thái độ xa lạ đó là Anh Thư thấy vừa sợ vừa tức, cô nói mà miệng méo như sắp khóc:

- Nhưng em có nghe lời ba mẹ đâu, em nghĩ dù có thế nào em cũng sẽ chống đối tới cùng, cả tháng em luôn tìm cách gặp thầy, vì em nhớ thầy, thế mà thầy cư xử với em như vậy, em chán đời lắm.

Và cô khóc nức nở. Cô thấy từ lúc biết Khương đến giờ, cô khóc nhiều hơn là cười. Trước kia cuộc sống vui vẻ biết bao nhiêu, cô chẳng biết buồn là gì. Tối ngày có chuyện để cười, còn bây giờ thì...

Ý nghĩ bi đát đó làm cô xuống tinh thần hơn bao giờ hết. Đến nỗi cô muốn bỏ mặc tất cả. Nhưng cô không nói ra ý nghĩ đó, chỉ biết khóc.

Khương ngồi bên cạnh Anh Thư. không phải là anh không nghe tiếng khóc của cô, nhưng anh vẫn ngồi im, về mặt lầm lì của một người bị chạm tự ái.

Anh Thư nói một hơi như kể lể:

- Yêu thầy sao khổ thế chứ, bị đủ thứ chuyện từ mắng nhiếc đến cấm đoán, làm thần kinh em sắp đứt tung, vậy mà em vẫn cố gắng vượt qua, chịu đựng tất cả, còn thầy thì không có một cố gắng nào cả.

Cô ngừng lại, lấy khăn ra hỉ mũi, rồi nói tiếp:

- Từ đó giờ thầy đâu có bao giờ yêu đơn phương, thầy luôn được người ta yêu tự nguyện, nên thầy đâu hiểu được cái khổ của người bị thất vọng và thầy luôn tìm cách đứng phía ngoài nỗi buồn để tránh phiền toái.

Khương quay lại:

- Em nói gì vậy?

- Từ đó giờ thầy không hề cố gắng làm gì để thể hiện tình cảm, chỉ tìm cách né tránh để tránh phiền toái, không cần biết em khổ sở ra sao. Thầy ích kỷ lắm.

Khương lặng thinh như suy nghĩ. Mãi rất lâu anh vẫn không nói gì. Sự im lặng đó càng làm Anh Thư ám ức:

- Trước đây mỗi lần em nói đến tình cảm thì thầy luôn cấm, vì thầy sợ yêu em sẽ phiền phức, vậy mà không chịu là ích kỷ sao?

- Thầy có lý do để tránh né, và đúng như thầy nghĩ, điều đó đã xảy ra rồi.

- Lý do gì chứ, nhưng dù có lý do gì đi nữa, nếu là em, em cũng sẽ vượt qua, vì tình yêu, em bất chấp tất cả, và sẽ bảo vệ tình cảm của mình đến cùng, không giống như thầy.

Khương hỏi lại:

- Anh Thư thấy thầy ích kỷ lắm à?

- Đúng, vì thầy chỉ nghĩ đến mình, luôn sợ phiền phức cho mình, nếu em không kiên nhẫn yêu thầy, thì thầy có chủ động tới với em không?

- Sao em biết thầy không chủ động?

- Em chưa bao giờ thấy điều đó cả.

- Có lẽ em chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của thầy để hiểu.

- Em có đặt đi nữa cũng không chấp nhận được.

Khương cười nửa miệng :

- Bây giờ gia đình em cảm em yêu thầy, em sẽ làm gì đây Anh Thư ?
- Còn thầy , thầy sẽ làm gì ?
- Thầy cũng đang tự hỏi , điều mà thầy sợ rốt cuộc cũng đã xảy ra.
- Nhưng chẳng lẽ thầy không muốn làm gì sao ? Có phải thầy đang muốn chia tay với em để yên ổn không ?

Thầy Khương không trả lời , cô buồn rầu:

- Em cứ tưởng tình cảm của thầy đối với em không giống như với chị Ánh , nhưng rốt cuộc cũng không khác gì nhau . Rồi thầy sẽ cư xử với em thế nào đây ?

Khương nheo nheo mắt tự lự :

- Có lẽ thầy phải suy nghĩ , thầy cảm thấy mình đã hành động sai lầm.

Anh Thư lặng người :

- Nghĩa là thầy thấy sai lầm khi yêu em , phải vậy không ?
- Thầy cũng không khẳng định gì hết , trong thời gian này em cũng đừng tìm thầy , thầy cần thời gian để nhìn lại toàn bộ mọi chuyện . Anh Thư đừng quấy rầy thầy , được không ?

Anh Thư ngồi im một lúc lâu rồi đứng dậy bỏ về . Cô cũng không lý giải được tại sao mình làm như vậy , nhưng cô đã không hề giận hờn hay trách móc gì Khương.

Cô trở lại trường , học tiếp hai giờ cuối . Làm tất cả những công việc phải làm , mà cũng không biết được là chính mình đang làm việc đó . Có cái gì đó rất kỳ lạ , không thể giải thích được . Hình như là tâm trạng tê liệt cảm xúc , trước một thất vọng quá lớn . Mà lần đầu tiên cô bị như vậy.

Sáng nay trời hanh nắng . Ánh nắng ấm áp rất hiếm thấy trong những ngày mưa như mấy hôm nay . Ngày chúa nhật người ta như đổ ra đường nhiều hơn . Quán café ở góc trường đại học khách cũng ngồi đầy các dãy bàn.

Anh Thư và Hồng Thảo đi vào , tìm một bàn trống ngồi đợi Ngọc Chi . Ba cô đã hẹn gặp nhau ở đây , đi chơi cho qua hết buổi sáng , theo lời đề nghị của Anh Thư.

Lúc này cô luôn có tâm trạng buồn chán . Từ buổi sáng ở nhà thầy Khương , hơn một tháng nay Anh Thư không hề gặp thầy . Cũng không gọi điện . Cô có tâm lý chấp nhận nó như một cuộc chia tay không cần tuyên bố.

Ngày tối hôm đó , Anh Thư đã hứa với mẹ sẽ không gặp gỡ với thầy nữa . Cô làm cả nhà nhẹ nhàng và yên tâm hẳn về cô . Cô biết đối với mọi người , sự bông bột của cô đã qua , chỉ có cô là biết lòng mình đang chết, và cô dùng cảm vượt qua nỗi đau khổ của mình . Để mặc nói người ngoài dằn.

Hai cô gọi cho mình hai ly café , nói chuyện phiếm đọc Ngọc Chi . Có đến nửa giờ sau cô nàng mới đến . Thấy cô ngoài cửa , Hồng Thảo giơ tay lên ra hiệu.

Ngọc Chi đi đến bàn , kéo ghế ngồi xuống . Hình như đang có chuyện bức xúc lắm , nên mặt cô đăm chiêu như bà cụ . Vừa ngồi xuống , cô nhìn Anh Thư với vẻ nghiêm trọng lẫn ái ngại :

- Ê , lúc nãy ta gặp thầy Khương ngồi trong quán với một người , chị ta hao hao giống chị Thục , nhưng sắc sảo hơn , không biết đó là ai.

Hồng Thảo nói ngay :

- Chắc là "bà ấy" rồi.

Cô quay qua Anh Thư :

- Mi nghĩ đó là bà chằn đó không hả Thư ?

Anh Thư ngồi im, chuyện này đau quá , dù đã đoán trước , cô vẫn không sao tình tĩnh nổi.

Mãi một lát , cô mới nói được :

- Thầy trở lại với người ta rồi , thì đi chơi với họ là chuyện thường , nói với ta làm chi.

Hồng Thảo chợt nghĩ ra , bèn quay ra trách Ngọc Chi :

- Mấy chuyện như vậy , nói với nó làm gì , chẳng thà không biết mà hay hơn.

Ngọc Chi cố cãi :

- Ta thấy nói cho nó biết để nó dứt khoát tư tưởng , chứ cái kiểu lấp lửng như vậy nó chờ hoài còn khổ hơn nữa.

Anh Thư nói thản nhiên :

- Ta không chờ nữa đâu, biết rồi chứ đâu phải không biết mà chờ.

Ngọc Chi lắc đầu :

- Nhưng thầy Khương có nói gì đâu , chừng nào thầy tuyên bố chia tay mới dứt khoát , chứ kiểu này còn lấp lửng lắm.

Hồng Thảo xen vào :

- Theo ta thì thầy Khương không nỡ nói thẳng , nên mới im lặng , kiểu như để từ từ cho con Thư nói quên vậy đó.

Ngọc Chi phản đối :

- Theo ta thì thầy không phải là người lập lờ , mi thấy không , lúc trước thầy tuyên bố chia tay với chị Ánh một cách minh bạch , chẳng lẽ bây giờ lại lấp lửng với mi , thầy không ác vậy đâu.

Hồng Thảo lắc đầu :

- Ai mà biết thầy nghĩ gì , người ta có thể lúc thế này lúc thế khác , có thể với con Thư thầy xử khác , với bà chằn thầy xử khác , đừng có nhìn người kia rồi nghĩ đến lượt mình cũng vậy , vì tính cách mỗi người đều khác nhau cả.

Anh Thư thờ dãi :

- Ta biết là thầy không chọn ta , vì tự ái và vì sợ dư luận , biết vậy nên ta chấp nhận rút lui , còn hyu vọng gì mà thuyết phục chứ.

Hồng Thảo nhận xét :

- Mà mi cũng khó hiểu thật , lúc trước tìm mọi cách chinh phục thầy , thế rồi dùng một cái lại chia tay , không biết mi có quyết tâm chưa nữa.

Anh Thư không trả lời . Cô cúi xuống nhìn ly nước . Tự nhiên thấy buồn thắm thía . Hồng Thảo nói đúng , tới giờ cô cũng không hiểu tại sao mình chấp nhận chia tay dễ dàng vậy . Và tới giờ , cô cũng không hiểu tại sao buổi sáng ở nhà thầy Khương khi thầy đui một câu , cô đã bỏ về mà không hề gạn hỏi.

Nói chung là không lý giải được . Chỉ biết là thái độ lơ là của thầy làm cô không còn hy vọng.

Nhưng nếu thầy Khương bỏ cô để quay lại với chị Ánh , thì thật thiếu bản lĩnh , cô không còn sự kính trọng nữa.

Thấy Anh Thư không nói chuyện , Thảo và Chi cũng ngồi im nghe nhạc . Lúc này hai cô đều có người yêu , ai cũng thấy tình yêu là cảm giác tuyệt vời , hoàn toàn tin cậy tình cảm của mình , nên chuyện trắc trở của Anh Thư làm hai cô hiểu rõ là nó buồn đến đâu . Chứ không như trước kia, chỉ thông cảm tình cảm bạn bè.

Cả ba ngồi quán café đến gần trưa, rồi về nhà Ngọc Chi chơi đến chiều.

Khi Anh Thư về nhà thì trời gần tối . Ba mẹ và anh Tuấn đi vắng . Chỉ còn chị Thục ở nhà . Chị đang ngồi trước thêm chơi với bé Bo . Anh Thư ngồi lại nựng thằng bé một lát rồi đứng dậy định đi lên vào nhà . Nhưng chị Thục chợt nói như thông báo :

- Hồi chiều thầy của cô đến gặp ba mẹ đây , cô biết chưa ?

Anh Thư đứng lại ngay :

- Chị nói thầy Khương à ? Thầy Khương đến nhà mình ?

- Chuyện đó cô không biết sao ? Cậu ta không bàn với cô sao ?

Anh Thư lắc đầu :

- Em không biết chuyện đó , thậm chí rất ngạc nhiên , chị có nghe được thầy nói gì với ba mẹ không ?

Chị Thục nói chậm rãi :

- Cậu ta đến ra mắt ba mẹ, như vậy sẽ hợp thức hóa quan hệ với cô đấy.

Anh Thư quay phắt lại nhìn chị Thục . Đôi mắt mở lớn kinh ngạc . Cử chỉ của cô làm chị thấy lạ , và chị cười với chút mỉa mai :

- Chẳng lẽ cô cũng ngạc nhiên như tôi ? Thật ra lúc trước tôi có nghi ngờ . Nhưng tôi hỏi thì cậu ta có thái độ lấp lửng , đến nỗi tôi cho là mình hồ đồ.

Anh Thư chợt cau mày:

- Chị nói vậy có nghĩa là tình cảm của em với thầy Khương đáng bị lên án lắm sao ?

- Về lý thì đúng , nhưng về tình , liệu có tàn nhẫn lắm không ? Cậu ta chia tay Thục Ánh chưa được bao lâu , vết thương trong lòng vẫn chưa lành , thì lại đau thêm một lần nữa , cô có nghĩ đến chuyện đó không ?

Anh Thư lặng thinh . Bây giờ thì cô bắt đầu hiểu . Có lẽ đó là một trong những lý do khiến thầy Khương có thái độ nửa vời với cô và luôn tránh né khi cô nói về tình cảm.

Anh Thư khẽ thở dài một mình , cô mơ hồ hiểu tại sao thầy luôn bảo cô rất nông nổi bộp chộp . Nếu cô không quá mê nheo , thì không hẳn thầy đã không bị khó xử.

Giọng chị Thục vẫn đều đều bên tai Anh Thư :

- Bây giờ tôi có thể khẳng định rằng , cô là nguyên nhân thúc đẩy cậu ta chia tay với em gái tôi.

Anh Thư khẽ rùng mình :

- Em không cố ý.

- Cô không cố ý, cô chỉ vô tư làm theo bản năng của cô , cứ bám riết cậu ta , và tất nhiên cậu ta không thể từ chối nổi cô.

Anh Thư lắc mạnh đầu :

- Chị nói không đúng, không có em thì thầy Khương vẫn chia tay với chị Ánh.

Thục điềm nhiên :

- Nhưng cô thúc đẩy chuyện đó xảy ra nhanh hơn.

- Nói như vậy là chị chẳng hiểu gì về em gái chị , và cũng không hiểu thầy Khương , thầy đâu phải là người nhu nhược.

Thục nhìn Anh Thư rất lâu , rồi nói khô khan :

- Không nhu nhược, nhưng không thể cưỡng lại một người như cô . Cô hồn nhiên quá , hồn nhiên đến mức người ta phải thú nhận tình cảm với cô mà không chút ngượng ngùng. Thôi thì đó cũng là thế mạnh của cô.

Anh Thư suy nghĩ một lát , rồi tức ẩm ức :

- Có phải chị nghĩ em cố tình đeo theo chia rẽ chị Ánh với thầy Khương không ?

- Tôi không nói cô chia rẽ , cũng không cố tình quyến rũ , nếu cố tình thì chưa hẳn cô thành công , cô chỉ hồn nhiên thể hiện tình cảm của cô , và cậu ta đổ mà không gục ngã với cô.

Anh Thư tức quá định nói , nhưng chị Thục đã nói tiếp:

- Cậu ta đã tránh né , nhưng vì cô cứ theo một bên mà mê nheo , cuối cùng thì cậu ta không cứng rắn nổi . Và vì trách nhiệm với cô, cậu ta phải chấp nhận mọi chuyện.

Anh Thư kêu lên :

- Yêu em mà phải chấp nhận sao , em tẻ lắm sao , nếu vậy thì em không cần , em không muốn yêu theo kiểu hy sinh.

Chị Thục nhăn mặt :

- Cô thật sự không hiểu cô đã đẩy cậu ta đến chỗ khó xử sao ?

- Em không đòi hỏi gì ở thầy cả.

- Thôi được , để tôi nói thẳng, rằng cậu ta thích cô , nhưng cậu ta sẽ không thể hiện ngay nếu không bị cô thúc bách . Rồi bây giờ , vì gia đình mình biết , nên cậu ta buộc lòng phải công khai mối quan hệ với cô.

- Buộc lòng à ?

- Vừa chia tay với người này đã tới với người kia , mà hai cô đều có quan hệ trong gia đình . Cậu ta sẽ nói sa với tôi và gia đình bên tôi , rồi với Thục Ánh nữa , cô không hiểu như vậy rất khó xử sao ?

Anh Thư ngồi thừ người suy nghĩ . Cô có cảm giác như mình từ trên trời rơi xuống . Chuyện đơn giản như vậy mà sao cô không nghĩ ra . Thầy Khương đã nói rất nhiều lần mà cô có nghe đâu.

Bên cạnh cô , chị Thục vẫn nói như phê phán :

- Trên lý thuyết , tất cả những gì cậu ta làm là đúng , nhưng còn tình người thì sao ?

- Nếu như vậy , em và thầy sẽ chờ thêm một thời gian , em chấp nhận được điều đó.

- Muộn rồi , khi cậu ta đến ra mắt ba mẹ , có nghĩa là cậu ta có trách nhiệm với cô , nếu rút lui thì còn ra thể thống gì nữa.

Anh Thư hỏi dè dặt :

- Thế ba mẹ có đồng ý không ? Mẹ đã cấm em yêu thầy Khương , em tưởng thầy tự ái chia tay với em luôn rồi.

- Cậu ta thương cô tới mức dẹp tự ái để bước tới gia đình , cô có thể hãnh diện rồi đó.

Anh Thư không quan tâm đó là cách nói thật hay chưa chát. Cô hỏi lại :

- Nhưng ba mẹ có đồng ý không ? Chị có nghe mẹ nói gì không ?

- Cậu ta đường hoàng chính chính như vậy , lại chịu trách nhiệm với cô , ba mẹ nói sao mà từ chối chứ . Vì cô ba mẹ cũng phải chịu mất mặt với gia đình tôi thôi.

Chị lặp lại không biết do vô tình hay cố ý :

- Cô đặt người lớn vào chỗ khó xử , chỉ có cô là vô tư thôi.

Anh Thư thở dài :

- Chị tưởng em vô tư lắm sao , những gì em phải chịu đựng chị làm sao biết , ngay cả chuyện thầy tới nhà em cũng không ngờ, cả tháng nay em với thầy có gặp nhau đâu , em nghĩ thầy chia tay luôn với em rồi.

Chị Thục cười khan :

- Có lẽ đó là khoảng thời gian để cậu ta suy nghĩ , cuối cùng cậu ta chọn lựa dựa khoát rồi . Cô có thể yên tâm rồi đó , dù sao thì tôi cũng mừng cho cô.

Anh Thư rụt rè :

- Dù em với thầy Khương có như thế nào , chị cũng đừng ghét em nhé , được không chị.

Chị Thục cười không vui :

- Tôi ghét cô làm gì , suy cho cùng , chuyện tình cảm sao bắt bẻ được, biết đâu duyên nợ của Thục Ánh là với người khác , chuyện gì rồi cũng phải qua thôi.

- Em biết chị Ánh sẽ không tha thứ cho em nhưng em thật lòng xin lỗi với chị Ánh , em cũng đã từng đau khổ , và em nghĩ trong nhà mình ai cũng từng buồn bực vì em , em xin lỗi.

- Cô nghĩ tôi nói để trách cô sao ? Tôi chỉ phân tích để cô thấy cô đã bộp chộp thế nào thôi , cũng không trách được cô, cô còn trẻ quá mà , làm sao suy nghĩ như người lớn được.

Anh Thư định nói nhưng thấy bé Bo bắt đầu ngủ trên tay chị Thục , nên cô đứng dậy đi lên phòng , để chị lo cho thằng bé.

Cô ngồi trước bàn , thừ người suy nghĩ . Đúng hơn là nghe cảm giác bồi hồi khó tả . Dù chị Thục nói chuyện có vẻ khô khan nhưng điều đó cũng không ngăn được sự vui sướng cuồng nhiệt trong lòng.

Sáng nay nghe Ngọc Chi nói về thầy Khương , cô đã nghĩ vậy là hết . Cô đã nằm suốt cả buổi chiều ở nhà Ngọc Chi mà buồn dật dờ . Nếu biết có thầy Khương đến , cô sẽ chẳng ra khỏi nhà như vậy.

Chợt nghĩ ra , Anh Thư chạy xuống nhà gọi điện cho thầy Khương , tất nhiên là gọi số riêng . Cô chờ máy mà thấy mình run rẩy vì quá xúc động.

Vừa nghe tiếng thầy Khương , cô đã nói ngay, rất nhỏ:

- Thừa thầy.

Hình như giọng của cô cũng gây cho Khương một chút gì đó cảm xúc , nên giọng anh cũng có vẻ không bình thường :

- Anh Thư phải không ? Cả ngày nay em đi đâu vậy ?
- Em đi với bạn em , sáng tối em ngồi quán café , sau đó về nhà Ngọc Chi chơi đến chiều.
- Lúc này em có vẻ được tự do rồi phải không ?
- Sao thầy nói vậy ?
- Miễn em không buồn là thầy yên tâm rồi.

Tự nhiên Anh Thư nói như trách móc :

- Thầy nghĩ là em không biết buồn sao ? Sáng nay nghe Ngọc Chi bảo gặp thầy trong quán café , em đã buồn suốt cả ngày . Em tưởng thầy đã trở lại với...

Tiếng Khương cười khẽ :

- Tại sao em tưởng như vậy ? Thật buồn là Anh Thư không hiểu chút gì về thầy.
- Nhưng thầy đã làm cho em nghĩ như vậy.
- Có phải buổi sáng ở nhà thầy về , em nghĩ vậy là hết rồi phải không ?
- Thái độ của thầy lúc đó thật xa lạ , lúc đó em chợt hiểu thầy sẽ không bao giờ tiến xa hơn về phía em , còn khoảng cách trở lại với chị ấy thì gần quá , em tuyệt vọng ghê gớm.

Giọng Khương như hết sức ngạc nhiên :

- Không ngờ thầy đã làm Anh Thư nghĩ như vậy . Có nghĩa là sự im lặng của thầy một tháng nay làm em buồn phải không ?
- Không phải buồn , thầy đùa đùa tinh thần em.
- Xin lỗi em.
- Nhưng tại sao thầy lại như vậy ? Tại sao hôm đó thầy đuổi em , và tại sao im lặng lâu như thế ? Thầy ác lắm.

- Lúc đó thầy cần có thời gian để suy nghĩ dứt khoát , và thầy nhận ra rằng thầy không có quyền nửa vời với em , như vậy tội cho em lắm . Cho nên thầy quyết định tới nhà gặp ba mẹ em.

Anh Thư hỏi một cách tò mò pha lẫn lo ngại :

- Mẹ em... có...

Cách nói ngập ngừng của cô là Khương hiểu ra , anh cười nhỏ trong máy :

- Tất nhiên là mẹ em không cư xử nặng nề , gia đình em sẽ không khi nào làm như vậy , cho dù có ác cảm với thầy đến đâu.

Anh Thư thở nhẹ , như trút đi nỗi lo . Cô không nén được cái cười rúc rích . Rồi nhớ ra , cô vội im bật , và nói như bào chữa :

- Có lúc em bất chợt bị vô duyên vậy đó , trong khi chuyện này không có gì đáng cười cả , nhưng nãy giờ em vui vô cùng.
- Em lại không làm chủ được mình nữa , phải không ?
- Vâng , nhưng... thầy không cười em chứ thầy ?

Khương chợt cười nhẹ:

- Rất may là Anh Thư không bỏ học, cũng không làm chuyện gì dại dột , không gặp nhau một thời gian ngắn thôi , mà thầy có cảm tưởng em lớn lên nhiều lắm.

Anh Thư không hiểu đó là nói thật hay thầy muốn đùa với cô . Cô không quan tâm đến chuyện đó lắm , vì đầu óc bận suy nghĩ qua chuyện khác:

- Lúc sáng Chi nó nói với em là gặp thầy trong quán café với chị Ánh, em không hiểu đó là nó vẽ chuyện hay có thật , thầy trả lời đi , từ sáng giờ em khổ quá.
- Lúc sáng bàn thầy ngồi rất đông , trong bàn có cả Thực Ánh , bạn em chỉ thấy một người thôi sao ? Còn những người kia cô ấy để đâu rồi ?

Cách nói có chút giễu cợt làm Anh Thư hơi xấu hổ , cô bèn xin lỗi cho Ngọc Chi :

- Nhưng nó thấy chứ đâu phải em.
- Tất nhiên , và thầy đâu có nói là em.

Anh Thư im lặng một lát , rồi bắt đầu mè nheo :

- Như vậy là em có thể gặp thầy bất cứ lúc nào em thích , và mỗi tuần thầy sẽ đưa em đi chơi được , phải không thầy ?
- Tất nhiên , và thầy cũng đang muốn gặp em . Bây giờ em ra quán café gần nhà em nhé , thầy sẽ đợi em ở đó.

Anh Thư nhìn lên đồng hồ . Rồi gạt đầu như thể có thầy Khương ở đó:

- Vâng , em sẽ ra ngay.

Cô gác máy . Rồi đến mở tủ chọn chiếc áo len dày . Mùa này trời rất lạnh , lát nữa ra quán café thủy tạ, cô sẽ không phải sợ cái rét của buổi tối nữa.

Đi trên đường, cô chợt nhận ra mình không hề có cảm giác lo sợ như những lần hẹn hò trước đây . Rồi mai mới cô sẽ không gọi thầy Khương bằng thầy nữa . Và thầy có thể đường hoàng đến nhà cô đưa cô đi chơi mỗi chiều thứ bảy . Ý nghĩ đó thật mới mẻ và vui sướng.